

Ji bo Azadiya Netewa Kurd û Serbixwebûna Kurdistanê
Kürdistan'ın Bağımsızlığı ve Kürt Ulusunun Özgürlüğü İçin

WEŞANA
NAWENDÎ YA
PARTIYA
RİZGARIYA
KURDISTAN

rızgari

Bijî Têkosîna Rizgariya Netewî û Civakiya Kurdistan
Yaşasın Kürdistan'ın Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Mücadelesi

KÜRDİSTAN
KURTULUŞ
PARTİSİ
MERKEZ
YAYIN ORGANI

serbixwebûna Partiya Rizqariya Kurdistan a me
di sala 5 emîn de bi serbilindî silav dikin!

ezel sayi

WEŞANÊ QEDROYE, BE DRAF TE BELAVKÎRÎN/KADRO YAYINI, PARASIZ DAĞITILIR.

rızgari

PARTIYA RİZGARIYA KURDİSTAN
(PRK/rızgarî)

WEŞANÊ NAWENDI
MERKEZ YAVIN ORGANI

Teşrîn-Kasım/1992
ÖZEL SAVI

Navnîşana Pêwendiyên Navnetewî/
Uluslararası ilişki adresi:

Postlagerkarte Nr.:016075 D
4330 Mülheim a.d
RUHR 1/DEUTSCHLAND

DİVÎ HEJMARÎDA/BU SAYIDA:

- *Sernivîs/Başyazî. (sh:7-39)
- *RİZGARÎ'NİN TARİHSEL SÜRECİ.
(sh:43-91)
 - I DEVRİMCİ DOĞU KÜLTÜR O-
CAKLARI. (sh:43-58)
 - II RİZGARÎ'NİN ORTAYA ÇIKIŞI,
TÜRKİYE'DE AÇTIĞI PERSPEKTİF
ve SAVUNDUĞU SOMUT İLKELER.
(sh:59-73)
 - III PARTIYA RİZGARİYA KURDİS-
TAN Dİ SALA 5. MİN DE./5. KU-
RULUŞ YILINDA. (sh:75-82)
 - IV DİROKA PEVAJOKA RİZGARİ.
(sh:83-91)
- *SİYASAL TEZLER/PROGRAM HE-
DEFLERİ. (sh:93-171)
 - Têzên Rêzanin a şoreşa Kurdistan/
Kürdistan İhtilali'nin siyasal tezleri.
(sh:95-102)

- Divê statuya kolonî ya kurdistan î navnetewî perçe bib e./Kürdistan'ın uluslararası sömürge statüsü parçalanmalıdır. (sh:102-105)
- Dijraber kolonyalizmê Yekîti./Anti-sömürgeci Birlik. (sh:105-116)
- froja dina me, yan jî zûbeyan kirina serfirazîya emperyalizmê./-
- Dünyamızın bugünü ya da emperyalizmin erken ilan edilmiş zaferi. (sh:116-120)
- Rêka binxistina lîskên emperyalîst û kolonyalîst a di rêzanîya yekîtiya netewî de ye./Emperyalist ve sömürgecilerin oyunlarını boşa çıkarmanın yolu: **ULUSAL BİRLİK**

siyasetidir. (sh:120-126)

- Ne borîya borana tevgera sosyalîst a navnetewî./Uluslararası sosyalist hareketin aşılamayan bunalımı. (sh:126-130)
- PARTÎ, ÖRGÜTSEL GÜVEN, YOL-DAŞÇA GÜVEN İLİŞKİLERİNİN SOSYALİST VE YURTSEVER ANLAMLARI. (sh:131-152)
- KUKM'nin İTTİFAKLAR SİYASETİ. (sh:153-156)
- Diplomasi anlayışımız. (sh:156-159)
- KUKM ve kadın sorunu.(sh:160-163)
- KUKM'nin DKÖ siyaseti.(164-171)
- *Mesaj. (172-173)

* sernivîs *

ROJEVA REZANÎN A TEVGERA KURD : YEKITIYA NETEWÎ YE!

Dikare bê gotin ku, di vê salê de serpêhatiyên diplomasiya kolonyalist an giring; di parlamenta Ewrûpa de pejirandina PKK bi navê "zorbazî"yê û di rapora Kurd ya kesê Îtalyan Jac Gawronskî de "mafê Kurd î çarenûsf nayê çespanî in" a wê ku hat rastand in e.

Di dema tevkujtin ên Newroz a 1992 an de ku Almaniya ji KT.re "sekinandina şandina çeka" di vê biryarê de du rûtî hebû: Almaniya hevgirtî, ji hêlekê ve KT. di sermand, ji hêla din ve jî, têkoşîna çekdarî a Kurdistan meşrû ne didît û bi nav kirina "zorbazî"yê disermand.. ji hêlekê ve ev biryara ku piştgirtina Kurd a dida xwanî, bi rastî rûçkê wê îlhaq û daxûrîya kolonyalist di çespanî û dixwest ku têkoşîna dij van kirûyan jî mahkûm bik e.

Derdorên rêzanîn ên Kurd, ne li dij biryara parlamanta Ewrûpa ku pêkanîna "mafê netewa Kurd î çarenûsî" ku dike bin qeyda, ne li dij durûtiya ravêja Almanya dikare bê gotin ku bi sertoyî li ser sekinand in çênebû.

Ronakbîr ên me ewên ku determinîze bûne ev ravêja "ji vê re jî şukur, behsa mafê Kurdan dibin jî" tu cara neborî ne.

Bingeha mafên hemû netewan, ya ku jê nayê borî û taloq kirin "Self-Determination (Mafê çarenûsî) bi xwanî red kirin û dîtina wê yî "nayê çes-pand in"; di nav van de tu cûdatî tune ye..

Pir honakên rêzanî û ronakbîr ên Kurd, "ji pêkanîna mafê çarenûsî yê Kurd" a re xeynî Azadî û serxwebûnê çî hebî wê fêhm dikin(têdigihîjîn), li henber vê tevsîra burjiwazî ecêb nayê dîtin.

Di rojêva me de êdî -bi kêmanî ji bona şoreşgerên Kurdistan- li ser pêkanîna mafê çarenûsî munaqêşe ji dawîngê, ber bi despekê de dema wê zû de hatiye qedand in. Di salên 1970 yan de azadî û serxwebûn pêkanîna mafê çarenûsî dihat hesêb(dîtin) û munaqêşên wanî dihatin kirin. Belê, azadî û serxwebûn ne dawînga Self-Determination ê, şertê pêşî bû. Netewek ku ne azad be, ku azadîya xwe bi destê sazûman û sazendîyên xwe pêk neyîn e û ne parêze, behsa pêkanîna mafê xwe bi destê xwe xurû kirin a wê nayê kirin.

Baybera Self-Determination ê mafê netewa yê azadî û serxwebûnê ye. Encaq, bi dû vê nuqtê ve li ser netewekî ku bi netewekî din re di bin

baskê dewletekê de bi hevre, yan jî di nav yekîtiyek cûre de cîh girtin, yan jî veqetand in bên munaqêşe kirin. Ji ber ku, li ser qedera netewek î kole ku wê çawa mafê xwe pêkbin e, domandina munaqêşê demogojî û laf û guzaf e.

Her kes li ser pêkanîna mafê Kurda, yên çarenûsî û bi çî hawayî wê bê pêkanîn ve hin tiştan dibêj in, her kes tiştina jê re rast dibîn e, yan jî nabîn in. Lê bi rastî Kurd yên ku xwediyê vê vênê ne jî, ne di nav vê munaqêşê de ne.. Munaqêşa ku li ser mafê çarenûsa Kurda tê domand in, bi cûrak ku Kurd di nav de bê cîh girtin bi laf û guzafê tê meşand in! Bi cîh kirinek fireh "Kurdistan"î, di rêzanîya navnetewî de bê **DAWERA DIPLOMATI** ne.. Belkî cîhên ku lê behsa Kurdan dibin û li ser pirsgerêka wan axaftin dibe û guhê xwê didin dinamîzma Kurdistan pir bûne, lê Kurd di van platforma de, ji **hêl xwe ve** têde ne xwedî cîh in. Evana jî bi gişkî Kurda dawer nak in, hew aksiyonên xwe yî rêzanî dawer dikin û di vê manê de jî bi zelalî tê cîhkirin ku ne bûnin **hêlek** girêdan in.

Dikare bê gotin ku, kêmanîya hîmê Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan yek jê jî di qada diplomasiya navnetewî de dijî. Ne ku tişt nebû ye, yan jî nayê kirin. Hebûna penahindin ên rêzanîyên Kurd li Ewrûpa jî, xwe bi xwe çêkirina misiona diplomasiyekê ye. Piştî 12 ê Ilon ê pir pêşkêşên honakên Kurdistan a Bakûr ku derketin derveyê welat; hin li Ewrûpa, hin jî li Rojhilata-Navîn pirsgerêka Kurdistan bi cûrekî bi tîn informasyona wê çêkirin û pir hêzên xwedî tîn jî bi xwe anîn qadê..Bi qasî nexweşiyên

penahindinê jî, bi kêmanî ji vê hêlê de dikari bê gotin ku tiştin hatine berhev kirin..

Belê ji ber du sebebên, ji hêla wekatî û besî de dûr in. A **yekemîn**; ya wekatî, têkoşîna rêzanîya li welat û dinamîzma wê ye. A **duyemîn**; bi gişkî tunebûna sazûmanek hevparî ku vê dinamîzmê dawer bik e. Çi nav lê bê kirin, bila bê bi nav kirin; hemû Kurdên li Rojhilata-Navîn, Kurdistanî ya ku sazûman û honakên wê yî rêzanî têke bin mîsta xwe, di navekokek wusa de sazîkirina bi navê **MAQAREKÎ HEVPAR Î REZANÎ**; "**Konferans a Netewî**", "**Civat(mecîfs)**", "**Enîya Rizgarî**", "**Yekîti**" ûwd.. Divêtiya **RAWERA SAZÛMANEK HEVDAR** he ye. Ev sazûman, meşrûiyeta xwe û tînstiya xwe ku ji vên a rêzanîya kurdistan bigre û mafê netewa Kurd di qada navnetewî de ji paraztîne bistîn e.

Mumkûna dewera rêzanîyek wusa de ji serî ve; di navbera hemû hêzên netewî demokratî de sazîkirina **konsensûsa netewî demokratî** û gihîjtina hevpara bawerîyek rêzanîya navnetewî ye..

Iroj mêzêna rêzanîya dinê ya ku di parvekirina şerê emperyalîst yê II.mîn de hatîye çespanandin, bi piranî hatîye guhertin. Erdnîgarîya rêzanîya dinê ji nûve tê afirandin in. Di nav vê tablo yê de netewa ku di Rojhilata-Navîn de bi cîh û ên an kevna gelê ji van gel a Netewa Kurd ku hîn jî di bin nîrê "**kolonîyek navnetewî**" de hatîye hijtin, tû meşrûiyeta bîngeha vê tûne

Erdnîgarî ya
rêzanî
diguhere:
YAN
KURDÎSTAN?

ye. Nerîn a bi çavkî ku "Dewletek Kurdistan a serbixwe" îstîqrara rêzanîya dewletên Rojhilata-Navîn yên kolonyalîst wê hilweşîn e; li dij "Self-Determinasyon"ê arzelek ji yên an reel e. Lê belê, ev jî nerîna kolonyalîsta bi durûvkî ne rasyonalf xwanî dik e.

Divêt pirsgirêka ku bê pirsîn jî ev e:

Kîjan rêzanîyê temaşekar yê hiş li serî, bi parastina netewê Kurd î parvekirî di mercên an paşve de statuya kolonîyê biparêze û bawerîyê bi domandina dewletên kolonyalîst "îstîkrar" a wan û bi vê re jî domandina "sazûmana Rojhilat a Navîn"ê qenaatê bîn e?

Merovatî îro bi piranî ji berî nûha 50 salî û bi lezî tîr kirina wê yî demî de; ev Kurdên ku axa temarê ji ser xwe avêt in û xwe hejand in, di girêdana wanî bin nîrê kolonî de xwestina dîtina "îstîkrar a rêzanî" xeyalek xam e.

YKSS a ku diho ji qorzi birekî dinê ya du serî yek ji wan bû, bi belavbûna wê yî hetan çavîyên xwe de çawa ku dinê ji cîhê xwe nehejîya. Netewa Kurd î mazlûm ku bigîhêje maf û azadîyên xwe, kî dikaribe kê bîne bawerîyê ku wê dinê ji cîhê xwe bê hejand in?

Niha li Kurdistan ê di dîroka nêzîk de şerê ku hatine kirin yên an bixwîn û barbar yek jê têd domand in. Di nav salekê de, di navbera hêzên PKK û hêzên parêzger yên dewletê de şerê ku bûyî, li gora beyanên ku Wezîrê Parêzger a Gelêrî ya Tirk dide 3640; li gora Kovara Sazûmana Serxwebûn

ya PKK jî 1312 gerfilla hatine şehîd kirin. Dîsa, li gora Serxwebûn 1236 leşker, yan jî parêzgar hatine kûjtin. Bi êrîşên Kontr-Gerfilla û zorbazî yê dewletê nefermên ku hatine kûjtin, hejmara wan jî li gora Wezîrê Parêzger a Gelêrî ya Tirk 1714, li gor a Serxwebûn jî 1205 e..

Tiştêk bi qasî jiyana merova ku me re bi îstatîstîka bîne berhev jê taltir tiştêk nîn e. Hilweşand in, xerabkirin, êş û talîfîya şer bi reqema îfade kirin ne mumkûn e. A niha di nav cîhên(herêmên) şer î dinê de yek ji wan li **Bosna-Hersekê** 3600 merov, **Nogorno-Qarabaxê** jî 2000 merov kûjtina wan, bê hesab, li Kurdistanê mezintîya agirê şewat hîn bêtir wê béd gihîjtin. Di şerê YDA yê Xelîc de 1300 merov, di şerê Tirk-Yewnan de (ku, dîroka mîrî jî wê re dibêje "Şerê Rizgarîya Tirk") kûjtina 5000 merova bide ber çava; ev şerê fetisandina berxwedana Rizgarîya netewa kolonîyê ye û ev baş-zelal jî derketîye mazatê(qadê). A niha li welatê me cîh bê xwîn, cîhê bê gule kirin nemaye. Şer bi hemû xerabûn, hilweşand in, êş û talîfî ya xwe didomîn e.. Ji ber vê sebebê, şerê ku li Kurdistanê berdewame, di navnetewî de şerekî pîrsgirêka heq bi perdekirina şerekî KT. î navxo, bi "**pîrsgirêka asayîşê**" a giring e.

Ev şer bi zorê rikkirin e netewa me û **ŞEREKÎ NEHEQ** e. Şerê ku li dij zorbazîya dewletê û daxûra leşkerî ya kolonyalîst jî bi **GIŞKÎ XWEDI HEQ Û MEŞRÛ** ye.. Lê ji hêla hêzên netewî ve ev şer bi gişkî ne **beramber** tê domand in. Kolonyalîst di nenasîya bê heq û mêzênan de vî şerî didomîn in û civakên girsê diqûrfin in. Bi zorbazîyê merovan bê parêz terorîze dikin û xetek wanî didomîn in. Emperyalîst yê ku hetanî anûha li dij

têkoşîna rizgarîya netewa çî metod dabîn xebat, niha li ser Kurdistan ê diceribînin.. Çekên kîmyewî û bombêt napalm tên xebitandin. Bi her cûre derdor girtina psîkolojî, aborî, dîplomatî dixwazî nîrê netewî bidomî in..

Hêzên Netewî "**hêla şervan**" bên qebûl kirin û daxwaza çavderîya zagona peymanê navnetewî, ji hêla parlamenta Ewrûpa û Hevgirtina Gelan tê dûrçav kirin. Ev jî, dide xwanî ku **TRNK** ê di bin derdorgirtinek çawa de ye bi zelalî dide nîşan..

Bi van bûyîna gişka ve jî, netewa Kurd bi biryarî xwedî li pêkanîna mafê çarenûsa xwe derdikeve û alîkarî û desteka ku dide hêzên şervan û vê piştgirtinê didomî e; bi qasî vê bêpîvana wînda kirinê, êş û belengazîyê jî **BERXWEDANA** ku dide bi vê hatiye belge kirin. Di vê nuqtê de şoreşgerên Kurdistanê divê vê pîrsa han ji xwe re bik in:

Bi qasî ku paşdemayî yê Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistanê ji têkoşînên rizgarîya netewan kêmtir jî; ev şerê ku bi dehsalan didomî e bi vî şerî jî bona çî **SERPÊHATÎYÊN WÊ YÎ RÊZANÎ ewqas qels in?**

Li ser erdnîgarîyên rêzanîyê cûda ji **TRNK** ê paşve; bi têkoşînên bê organîze û îstîfraqê di dawîngê de hinek **serpêhatîyên rêzanî** girtine dest, ji bona çî Kurd **nagihêjin azadî û serxwebûna xwe?**

Bi tîrî û objektîvî hew bersîvek vê heye:

Hûn xilqekê encaq bi mifta wê dikarin vekin. Hûn tîzekê encaq dikarin bi dijraberî-têza wê pûç bik in. **Kurdistan kolonîyek navnetewî ye. Dinamî-**

kên wê yî netewî hatine cûda kirin û perçe bûn e. Domandina statuya li ser Kurdistanê sebebê giringî ya wê ev pardaî û perçebûna wê ye..

Netewa kurd formula yekemîn borî ye. Heta ku li ser welatê me daxûra leşkerî neyê perçe kirin, verşîna rêzanî ne mumkûn e. Hetanî ku zordarîya kolonyalîst ya leşkerî û rêzanî bi destê hêzên Kurd î netewî neyên perçe kirin verşîn ên reformî jî ne mumkûn in. Têd zanîn ku pirsgerêka azadî û serxwebûnê encak bi perçe kirina daxûra kolonyalîst re têd verşand in. Ev zanistîya netewî hatîye nerîtê.

Lê hêzên netewî formula duyemîn î ku hîn neborîne li ber wan sekinî ye.

Cûdabûna netewek ji vekirina dinamîzma civatek perçebûyî re hew miftak heye, ew jî: **yekîtiya netewî ye!**

Hetan yekîtiya netewî neyê saz kirin ku em bêjin netewa Kurd nikare xwedîtiyê li qedera xwe bike, ev cîhkirin kehanetik mezin nayê hesêb. Ev, hew di jiyana sedsalî de heqîqatên ku em dijin, cihkirina wan e.

Kolonyalîst vê rastiyê belkî ji me bêtir zanib in. Ji ber vê sebebê, di navbera hêzên netewî demokratî de nakokên çêkirî di afirîn e, yan jî ji van nakoka û cûdatîya dikin despêk û kûr bûna van jî, dikin armanc. Hew tenê ne ji nakokên beşekî navxo; di nav hêzên netewî beşan de ji bona ku wan cîh dike bi dû tedrîban de ye.

Xilqa statuya kolonî kirina Kurda; cûdabûn û perçebûna wan e. Mifta azadîya wan jî;

hevgirtin û yek- Helbet, hêzên kolonyalîst ji bona têştên ku pêkbîn in an rasyonel yek jê,
paretîya wan be. pêkanîna perçekirina hêzên netewî ye. Belê, li dij van tedrîbên kolonyalîs-
tan, ji ber ku ne bihîstok in û ji bona pêkanîna borî ya vê cûdabûnê rexne
kirina hêzên demokrat ya netewa me û pirsiyar dîtina wan sertoyî ye.

Di van rojên dawîngê de, deng û bahsên ku ji Kurdistan a Başûr û Botan
ê tîn qet ne xweş têd dîtî. Hêzên netewî piştî dijîtiya rêzânî, dest bi
şer kirinê; "rêzanîya bi hev da kûjtina Kurd bi Kurdan" ve kolonyalîstên
ku li hêvîya mededa vê ne xizmetê ji wan re dike û ev kirû zelale jî.

Ev boranek tehlûke ye û divê bi lez em vê verşîn in. Borana ku pêşkirinek
bihîstokî dixwaze ye. Em, hew ne di navberî hêzên demokrat a netewî de
sekinandina şerê navxo û nakokên rêzanî ku gihajtine dereca şer, sekinadin;
tam tersê vê bi bingehî sazkirina yekîtiya netewî û yekîtiya netewa Kurd
û afirandina wê em pêwîst dibîn in.

Di meha nîsanê ya em borîn de di dîroka Kurdistanê a nêz de geşbûnîyek
pir girîng jiya. Li Kurdistan a Başûr, pêşî hîlbijartina serbixwe û dawînga
wê de jî **Parlementa Kurda û hukûmeta Kurdan** sazbu. Bi raya wan çavderê
ku hîlbijartina Kurdistanê çavder dikir in, bi pardaî ev bû; hîlbijartina
parlementa ku li Kurdistan a Başûr çêbû, di atmosferê demokratî de borî
û biryartîya netewa Kurd î ku "qedera xwe bikare bi destê xwe pêk bîne
û zanistîya xwe" derxist qadê. Sîstema hîlbijartinê bi qasî ku partîyên
piçûk di dervayê parlamentê de hatin hijtin jî bi van rexna re jî her kes
serfirazî ya gelê Kurdistan a Başûr di bingeha demokratî de îmtîhanek bi
serfirazî dan û wusa tê qebûl kirin.

Wek rojnamevanên burjiwazî ku bi hawar dibêjin, Kurdistan a Başûr ber bi "serxwebûn"ê de diçe. Ji bona civakek "azad", ji bona hemû sazûmanên wê yek bi yek ku tîn sazkin. A rastî jî, li herêma zordariya dewlet a Iraq li ser beşa Kurdistan a Başûr nemaye. Li gor vê, li Kurdistan a Başûr "dewletek serbixwe" ku ne hatîye beyan kirin, "de facto" çêbû ye.

Ev kozik a girîng ku li Kurdistan a Başûr handîqapa wê, geşbûna wê ku di bin "Hêzên Çekîç", yan jî "zordariyên emperyalîzmê" de ku tîn sehêfî kirin e. Rikkirina emperyalîst a "sazûmana Rojhilata-Navîn ya nû", gemkiri-na tevgera netewa Kurd, girtina wê yî dibin sehêfîyê de, girtina derdora wê, bi geşfînî jî ji bona ku zerarê nede statuya Rojhilata-Navîn pêşî girtina wê ji xwêre kirine armanc.

Kurdistan a Başûr di demek peljên de diborî. Ji hêlekê ve parastin û xurtkirina van kozikên ku pêk hatine; hin bi pêşde birina van kozika jî ji bona Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan girêkek girîng î jiyani ye. Ji hêla din ve jî, li dijî derdor girtinên emperyalîzmê divê bi rêzanîyên bandorî kar bînin domandin û girîngî ya vê jî heye..

Piştî vê nuqtê hêla lihevhatinê yî din, divê em Eñîya Kurdistan a Başûr bînin ber çava.

Em binkê wê bi çespanî xet bikin; Parastin û geşkirina domandina kozikê Kurdistan a Başûr ne di bin garantoriya KT. û emperyalîstan de, bi gelê Kurd yê şênber, yek ji van geşki-

Di rojên me de
serbeşên lihev-
hatina Netewa

rin û xurtkirina Kurdistan a Bakûr ve girêdayî ye. Ji ber vê ku, bi navê "bêteref kirina" kozikên Kurdistan KT., bi KT. re li dij hêzên din î demokrat a netewî û di têkoşîna Kurdistan a Bakûr, bi wan re cîh girtin ya lihevhatina dereca tehlûkên mezin û a Başûr e..

ku zerarê dide TRNK ê ye.. Yan rastî tiştên ku bîr çêkirin, honandinên li Kurdistan a Bakûr li hevhatina bi dinamîzma TRNK ê re ye. Hêzê tenê ku Kurdistan a Başûr diparêz e, hêzên netewa Kurd î Kurdistan a Bakûr in. Çawa ku, dema Kurdistan a Başûr ne beşik azad bû jî mîna maqarekî şoreşger bû, divên em xwestinên beramberî ji **bîranîne dernex** in..

Nêzîkbûna emperyalîst a dibingeha fêdê de nêzîkandinek pragmatîst e. Li ser van ravêja stratejîyên ku hatin pêkanîn di dema borî de bi trajedyaya dawîng bûn. Ji vê şûnde jî jê guhertî tiştêk nabe. Kozika domandin û sazkirina lihevhatin û yekîtiya gişk hêzên Kurdistanî pêkanîna vê ye.

Li Kurdistan ê şerekî dijwar didomîn e û di nivîsê de me ev şanî kiri bû. Li Tirkî yê "Hikumeta Yekîtiya Gelêr"î bi cûrekî cehdî ji qadê rakirina hêzên netewa Kurd yê radikâl, hilandina welatparêziya gundîyên Kurdistan ê daye ber xwe. Bi emperyalîsta re bi cûrek hevparî pêkanîna programên "kedî kirin û legal kirin"ê kirine armanca xwe. Di **Newroz** a 1992 an de zorbaziya dewletê li ser girsê zêde bû. Li ser welatparêz û ronakbîra kujtinên Kontr-Gerîlla zêde bûn; **KT.** bi yekûnî ji hêla aborî, rêzanî û leşkerî ve di cehd a êrîşa rûxîne de ye.. **PKK** bûye armanca êrîşên vî kar û barî. Bi qasî ku di borî de û niha jî kêmanîyên **PKK** yê ku tîr rexne kirin jî, pirsîyariya têkoşîna çekdar û berxwedana radikâlî dike. Ji ber vê sebebê dixweaze rûxîn bik e. Bi rastî jî ya ku dixwazin rûxîn bik in, di

hebûna PKK de bi gişkî hêzên çekdar û radîkalî Kurdistan û alîkarîya netewa Kurd ya girseyî ye. Ku em nakokên navbera grûban li hêlekê bihêlin, emê bibîn in ku binketina PKK bi rastî binketina **TRNK** e û ji xwe tê vê manê jî. Em dikarin nakokên navbera xwe bi metodên şoreşgerî biborin in. Belê, bi binketina PKK yan jî ruxîn kirina wê re hilweşîn ên ku bînan qad(mazat)ê em van zor diborin in.

Ev hin ji bona yê xwedî programên reformî, hin jî ji bona yê xwedî programên radîkal heqîqatek zelal têd cîhkirin.

Bi vê sebebê re jî, bingeha lihevhatina Kurdistan a Bakûr jî di vî beşî de Paraztina **ŞERÊ BERXWEDAN A ÇEKDAR** afirand in û xurt kirina wê pêk tîne.

Şixwe kolonyalîst jî di haya vê de ne. Ji ber vê, hêzên netewî yê Bakûr û Başûr tînan in di hev, lîsk û provakasyonên xwe pîr dik in.

Li hev xistin ên herêmê dike sebeb û gundên Kurdistan a Başûr bombe dik e. Operasyonên leşkerî didomîn e. Û her dem ji bona ku hêzên çekdar bîne beramberî hev di cehdê de ye. Hetanî berî hîlbijartina parlamenta Başûr bi çend rojan, êrîşên **KT**. î herêmî ji bona çavtirsandina Enîya Kurdistanî bû. Bi mesaja "ku hûn xwedî li PKK derkev in, di herêma we yî xweserî de ezê we aciz bik im". Ya din jî, hin ji bona Hêzên Çekiç, hin jî ji bona xwestin ên din yan jî bazarî yê din jî di qad(mazat)ê de hene.. Belê gel ê Kurdistan baş dizane ku heta beşê Kurdistana a Bakûr azad nebe û piştî **KT**. neyê şikênand in, tehluka kozikên din her berdomî ye. Ji

ber vê, yên ku ji bona binkirina têkoşîna radîkal ya Kurdistan a Bakûr deng dernexin, ew rê didin rûxîn ê kozikên Kurdistan a Başûr. Ev kar û bar tê vê manê û nayê tû manên din.

A niha meyla bêrfiya hemû civakên Kurd **azadî** û **yekîtiya rêzanîn** a Kurdan e. Kolonyalîst jî li dij van daxwazan, dibêje bila her kes di beşê xwe de têkeve cehda şexsîya xwe û bi tiştên ku em bidin wan qayil bibin. Kolonyalîst bi van sereta derdikevin pêşîya daxwazên têkoşîna netewa Kurd..

Rojîna lezî ku li ber pêşkêşîyê rêzanîn a Kurd: froy û ji bona pêşîyê pêk anîna mifta **lihevhatina netewî** ye.. Hin ji bona sazûman û kozikên Kurdistan a Başûr ku bîn parêz û geş kirin; hin jî ji bona ku li beşê Kurdistan a Bakûr şerê azadî yê bêd domandin.. Bingeha lihevhatina netewî, ne tekoşînên beşa ku li dij hev sereta vê, sereta ku alîkarî bidin hev in. Ev gotin, şênbera **TRNKE** ku li tû beşa li dij beşê din neyê pêk anîn e.

**Mana konsensûs
a Netewa Kurd
û naveroka wê:**

"Yekîti", kî çî bi vê averû yê ve girê dide bila girê de, çî manê lê dike bila bike; averûyek dengê wê xweşe, lê bi vê re jî tirsandinê jî pêk tîne..

Bi qasî ku pir behsa zmanbêjîya yekîtiyê bû ye jî û em hindik sazûna yekîtiyan jî bîn in ber çavê xwe, qesta me wê hîn baştir bê hîn kirin.. **Yekîti**, dijê homojenîyê ye. Her ku merov pir bibin û cûre cûr bibin li ser wan desthelatî ya navendî qels dibe, sehêtî kêr dibe. Hêla yekîtiyê a ku

tirsandinê çêdike ev e. Ji hêlek din ve jî, hêza yekîtiyên rêzanîn ne arîtmîkî, geometrîkî çêdib e. Yanî ku hêzên du honaka tevhev bibin, ne tînek bi yekûnî tê navîn ê, her dem ji herdun a jî **durtir** hêza(boyût) sêyemîn tê afirand in. Ev **Tîna hêza(boyût)a sêyemîn**, yanî bi qasî xwedî **hêza hilweşîn** a hebûyî ye jî, **pirî**, yanî karekî pîrkirina hêza hebûyî jî dikare bîn e..

Ji ber ku nikarin têkilîyên civakî bikêşîn in labûratûar a, di pêkanîna pratîka civakî de, ji ceribandîna wê divên em bawer bin. Hêla din a ku ji honakên rêzanî re tirsandîne ev e. Ji ber vê, **hêzên piçûk**, belê bi **girêdana hêzên** ku dikaribin bîn **sehêtî** yê ve meyil, ji yê fireh û geş, belê gihîjtîna hêza mezin ve pêk anîna **sehêtê** ya wan î **asê** ve meyil hîn **xûrt û objektive**..

Ji ber vê ji zmanbêjî ya nenêrbaran pirtir, daxwaza rave kirina şênberî û piratîkî heye. Ji ber vê sebebê, yan ku aqarek î **YEKITIYA BÎNGEHA NETEWA KURD** hîn pirtir girîng e.. Gotinek kurdan heye: "**Kevirê Mezin Serê Bela Nexistî ye**", Yanî ji bona avêtinê hinbêz kirina kevirê mezin, ne xwestina bela, yan jî tê mana ku naxwaze serê xwe bi bela bi êşîn e..

Ji ber vê ku, froy em dest dirêjî tiştên ku em karibin pêk bîn in; û ji bona ku em karibin kavirên mezin jî ji aqarê wan bihejîn in, tediîba pêk bîn in, wê mercên rojîn a me û gotinên bavpîr ên me hev bigrin û wê nêzîkayî yek şênberî pêk be.

Qenc xetkirina tixûbên **lihevhatina netewî** û baş vekirina naveroka wê, bi qasî **YEKÎTIYE** jî girîng e.

Xetên **LÎHEVHATÎNA NETEWA KURD** ya bingehî wê kîjan be?

Yan peşî; Bê şert û qeyd ya ku "Tê mana pêk anîna **Mafê NETEWA KURD**" paraztîna xeta **AZADÎ Û SERXWEBÛN** ê ye.

A duyemîn; konsensûsa netewî ku li ser bingehê bê rûniştand in **divê demokratî** be. Yekîtîya netewî ne totalîter, divê yekîtîyek demokratî be. Naveroka têkoşîna rizgarîya netewî demokratî ye, divê bingeha lihevhatinê jî demokratî be. Ji ber ku, Kurdîstan civakek Çînî ye. Pir Çîn û qor ên cûre cûr û xistina grûbên cûda hindurê çûwalekî û bi hev ve zeliqandina wan ne mumkûn e; her çîn yan jî qor, li gora programên xwe yî dûr an jî nêzîk, li ser bingeha fêda xwe yî rêzanî-komelayetî honandin û cîh girtina wan peyhatî ye û ev jî mafê wan e. Hebûna li ser navê çînek ê, ji yekê pirtir hebûna pir kadroyên rêzanî hene. Ev jî meşrî ye.

Yekîtî ji bona gihîjtina hêzek xurt, şertekî bingehî yê; ne redkirina **cûdabûn** û **veqetandin** a navbera van qora, qebûl kirin, pêşkêş kirina hêjayî yê ye. Di yekîtîyek ku cûdabûnê radike de, yekîtîyek **demokratî** nayê sazkin. Belê, qebûl kirina xetên cûda ewe ku em navê **lihevhatinê** lê dik in..

A sêyemîn; Têkoşîna demokrat a netewî bi metodên ji bona aşîtyê ku netew dide xebitand in bi hev re; li dij daxûr a kolonyalîst ya leşkerî bi

pêkanîna **BERXWEDANA TÊKOŞINA ÇEKDARÎ** re bingeh û parastina heqîti ya meşrûiyeta wê ye. Bi vê re jî heger eynî metoda qebûl nekin jî û têkoşînên xwedî bawerên cûda didomin jî, di qada demokrat a netewî de yên ku têkoşîna reformî didin û di navbêna hêzên radikal de pâkanîna **xeta lihevhatinê** mumkûn e. Ev jî qebûl kirina meşrûiyeta wanî beramber û li dij kolonyalîsta parastina vê ye..

Rojeva lezî ku li pêşîya pêşewanên rêzanîya Kurd, mifta îroj û yan rojên ku wê bîn, sazîkirina **lihevhatina netewî** ye. Hin geş kirin a **têkoşîna azadî** ya beşê Kurdistan a Bakûr ku ev ne kirûyên dij hev in. Pêk anîna dan û standin ên hevparî, **MEQERÊN RÊZANÎN**, ji vê re di serpêhatiyên pêk anîna vê de ye û dikare pêk jî bîn e.

Di vê dema ku di navbêna hêzên netewî de nakokên ku tên geş kirin û bi çapgerîya burjiwazî geş kirina agirê hevkuştinê ku davêjin qad(mazat)ê de; jî bona netewa me û ji bona serpêhatiyên dîrokê di navbêna hemû **HONAKEN RÊZANÎYÊN KURD** û hêzan de çêkirina **peymanek hevparî** re cehd kirin û wek goşt û hestîyan bi hev ve bîn mihand in, kar û barek î bingehî û welatparêzî ye.

Wê dîrok dîsa nîşanî me bik e ku yên pêk anîna azadî yê û yekîtiya demokratî-netewî ji hev cûda dibînin û averû nakin; wê kişî bibe ku evana di nav bêhayetî û bê xofitîyên mezin de ne..

* başyazı *

KÜRT SİYASAL HAREKETİ'NİN GÜNDEMİ: ULUSAL BİRLİK !

Denilebilir ki, sömürgeci diplomasinin bu yıl kazandığı en önemli başarı; PKK hareketinin Avrupa Parlamentosu'nda "terörist" olarak kabul edilmesi ve İtalyan **Jac Gawronski**'nin hazırladığı **Kürt Raporu**'nda, "Kürt Ulusu'nun Kendi Kaderini Tayin Hakkı"nın "uygulanabilir bulmayan" kararının onaylanmasıdır.

1992 **Newroz** katliamları sırasında Almanya'nın TC'ye yönelik "silah gönderiminin durdurulması" kararının, gerçekte iki yüzü vardı: Birleşik Almanya, bir yandan TC'yi kınarken, öbür yandan da, Kürdistan'daki silahlı mücadeleyi meşru bulmuyor ve "terörizm" olarak kınıyordu.. Bir yanıyla, Kürtlerin lehine görünen bu kararın esas yüzü, sömürgeci işgal ve ilhaki onaylayan, ona karşı mücadeleyi mahkum etmeye çalışan yanıydı.

Ne Avrupa Parlamentosu'nun "Kürt Ulusu'nun Kendi Kaderini Tayin Hakkı" nı ipotek altına alan kararına, ne de Almanya'nın ikili tavrına karşı, Kürt

siyasal çevrelerinin yeterli duyarlılığı gösterdikleri söylenemez.

Zaten, alabildiğine determinize olan aydınlarımızın çoğunluğu, "Kürtlerin haklarından bahsediliyor ya, buna da şükür !" tavrını bir türlü aşamadılar.

Tüm ulusların temel, vazgeçilmez ve ertelenemez hakkı olan "**Self-Determination**"u açıktan reddetmekle, onu "uygulanabilir bulmamak" arasında fazlaca bir ayırım olmadığı açıktır. Emperyalist burjuvazinin iki yüzlülüğü üzerinde durmaya ise gerek yok..

Ne yazık ki, birçok Kürt aydını ve siyasi örgütünün, "Kürt Ulusu'nun Kendi Kaderini Tayin Hakkı"ndan **özgürlük** ve **bağımsızlık** dışında ne varsa onu anlamaları karşısında, emperyalist burjuvazinin bu tefsirine de çok şaşırılmaması gerekir.

Oysa, günümüzde artık -en azından Kürdistan'lı devrimciler için- kendi kaderini tayin hakkını sondan başa doğru tartışma devri kapanmıştır. 1970'lerde **özgürlük** ve **bağımsızlığı** kendi kaderini tayinin bir sonucu sayan tartışmalar yapılmaktaydı. Oysa, **özgürlük** ve **bağımsızlık**, **Self-Determination**'un bir sonucu değil, **önkoşuludur**. Özgür olmayan, özgürlüklerini bağımsız kurum ve örgütleri eliyle kullanıp, savunamayan bir ulusun kendi geleceğini kendisinin belirlemesinden söz edilemez. Şu halde, **Self-Determination** öz olarak bir ulusun tamamen özgür ve bağımsız olma hakkıdır. Ancak, bu noktadan sonradır ki, bir ulusun diğer uluslarla ortak devlet çatısı altında, ya da başka tür birlikler içinde olup olmayacağı tartışılabilir. Çünkü, köle bir ulusun kendi kaderini nasıl tayin etmesi gerektiği üzerindeki tartışmalar

demagoji ve lafazanlıktan ibarettir.

Kürtlerin kendi kaderlerini nasıl tayin edecekleri ya da etmeleri gerektiği üzerinde herkes bir şeyler söylüyor, herkes bir şeyleri uygun görüyor ya da görmüyor. Ama, asıl irade sahibi olması gereken Kürtler ise, bu tartışmanın içinde değil.. Bu tartışma, Kürtlerin katılmadığı bir kendi kaderini tayin söyleşisi biçiminde yürüyor ! Kürtler, daha geniş bir ifadeyle "**Kürdistanlılar**", uluslararası siyasette **DİPLOMATİK TEMSİLDEN** yuksundurlar.. Kürtlerin sorunlarının konuşulduğu, Kürdistan üzerine kararlar alındığı yerler belki gittikçe çoğalıyor ve ülkedeki dinamizme daha çok kulak veriliyor, ama bu platformlarda Kürtler, bir **taraf olarak** bulunmuyor ? Olanların ise, bir bütün olarak Kürtleri temsil etmedikleri, sadece kendi siyasi aksiyonlarını temsil ettikleri ve bu anlamıyla bağlayıcı bir **taraf haline gelemedikleri** açıktır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin en temel eksikliklerinden birinin uluslararası diplomasi alanında yaşandığı söylenebilir. Hiç birşey yapılmamış ya da yapılmıyor değildir. Kürt siyasi mültecilerinin Avrupa'daki varlıklarının bile, kendiliğinden sağladığı diplomatik bir misyon vardır. 12 Eylül sonrasında Kuzey Kürdistan'lı örgütlerin pek çok önder kadrosunun da ülke dışına çıkmış olmalarının; gerek Avrupa ve gerekse Orta-Doğu'da Kürdistan Sorunu'nun daha etkin biçimde informasyonunu sağladığı, pek çok baskı grubu ölçeğinde etkinlik yarattığı bir gerçektir.. Mülteciliğin getirdiği dezavantaj ve tahribatlara karşılık, en azından bu yanıyla birşeyler üretebilirdiği söylenebilir..

Fakat, tüm bunlar başlıca iki nedenden ötürü, belirleyici ve yeterli olmaktan uzaktır. **Birincisi**; Belirleyici olan, ülkedeki siyasi mücadele ve dinamizmdir. **İkincisi**; Bütünüyle bu dinamizmi temsil edecek ortak bir temsil organının yokluğudur.

Orta-Doğu'daki tüm Kürtler'i, Kürdistanlı'ları, onun siyasi kurum ve örgütlerini kapsayacak nitelik ve içerikte **ORTAK BİR SİYASİ KARARGA-HA**; adına "**Ulusal Konferans**", "**Meclis**", "**Kurtuluş Cephesi**", "**Birlik**" vb.. ne dersek diyelim, **ORTAK BİR TEMSİL ORGANINA** gerek vardır. Bu organ, meşruiyetini ve etkinliğini, Kürdistan'daki siyasi iradeye yansıtıyor olması ve Kürt Ulusu'nun haklarını uluslararası her düzeyde savunuyor olmasından almak durumundadır.

Böyle bir siyasi temsili mümkün kılacak şeylerin başında ise; bütün ulusal demokratik güçler arasında sağlanacak ulusal demokratik konsensus'a ve ortak bir uluslararası siyaset anlayışına varılması gelmektedir..

Bugün II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında belirlenmiş olan dünyanın siyasi dengeleri çok büyük oranda değişmiştir ve değişmektedir. Dünyanın siyasi coğrafyası yeniden oluşmaktadır. Bu tablo içinde Orta-Doğu'nun en eski ve yerleşik uluslarından birisi olan Kürt Ulusu'nun halen "**uluslararası bir sömürge**" olarak kalmasının hiçbir meşru zemini yoktur. "**Bağımsız bir Kürdistan Devleti**"nin Orta-Doğu'daki sömürgeci devletlerin siyasi istikrarı-

Siyasi
coğrafyalar
değişiyor:

YA

KÜRDİSTAN ?

nı bozacağı, dolayısıyla emperyalizmin "**Yeni Dünya Düzeni**" teorisini dinamitleyeceği görüşü; "**Self-Determination**"un önüne dikilen en reel engellerden birisidir. Fakat, bu bile, sömürgecilerin görüşünü rasyonel olmayan bir biçimde yansıtmaktadır.

Esas sorulması gereken soru ise şudur:

Hangi aklı başında siyasi gözlemci, Kürt Ulusu'nun bu bölünmüş, parçalanmış ve en geri düzeydeki sömürge statüsünü muhafaza ederek, sömürgeci devletlerin siyasi "**istikrarları**"nın, dolayısıyla "**Orta-Doğu düzeni**"nin devam edeceğine inanıyor?

İnsanlığın, birbirinden 50 yıl öncesine göre çok daha hızlı ve yaygın biçimde etkilendiği bir çağda; üzerlerindeki ölü toprağını atıp silkinmiş olan Kürtleri, sömürge cenderesi altında tutan bir "**Siyasi istikrar**" özlemi ham hayalden ibarettir..

Dünün iki kutuplu dünya analizlerinin köşe taşlarından biri olan SSCB'nin, hücrelerine kadar ayrışmasıyla dünya yerinden oynamadığına göre, mazlum Kürt Ulusu'nun hak ve özgürlüklerine kavuşmasıyla dünyanın yerinden oynayacağına kim kimi inandırabilir ?

Şu anda, Kürdistan'da yakın tarihin en kanlı ve barbar savaşlarından biri verilmektedir. Son bir yıl içinde, PKK güçleri ile TC. devlet güvenlik güçleri arasında meydana gelen çatışmalarda, Türk Milli Savunma Bakanlığı'nın açıklamasına göre **3640**; PKK Yayın Organı Serxwebûn'un

açıklamasına göre ise **1312** gerilla şehit olmuştur. Yine, Serxwebûn'a göre **1286**, Türk Milli Savunma Bakanlığına göre **1936** asker ya da korucu hayatını kaybetmiştir. Kontr-Gerilla ve devlet terörü sonucunda öldürülen sivillerin sayısı ise, Türk Milli Savunma Bakanlığı'na göre **1714**, Serxwebûn'a göre **1205**'dir..

İnsan hayatını istatistiki veriler olarak karşılaştırmak kadar acı birşey yoktur. Savaşın acı ve yıkımlarını rakamlarla ifade etmek de mümkün değildir. Şu anda dünyanın belli başlı çatışma bölgelerinden biri olan **Bosna-Hersek**'te **3600** kişinin, **Nogorno-Karabağ**'da **2000** kişinin hayatını kaybettiği düşünülürse, Kürdistan'daki yangının boyutu daha iyi kavranacaktır. ABD'nin Körfez Savaşı'nda **1300** kişi, 1919-22 Türk-Yunan Savaşı'nda (ki, resmi tarih buna "Türk Kurtuluş Savaşı" diyor) **5000** kişinin öldüğü de göz önüne alınırsa; süregelen savaşın TC'nin bir "asayiş sorunu" değil, sömürge-
deki ulusal kurtuluş direnmesini boğma savaşı olduğu çok açık biçimde ortaya çıkar.. Şu anda ülkemizde kan dökülmeyen, başına bomba yağdırılmayan, kurşunlanmayan yer ve gün yoktur. Savaş bütün acı ve yıkımıyla sürmektedir.. Bu nedenle, Kürdistan'da süren savaşın, uluslararası bir meşru hak sorunu değil de, TC Devleti'nin içindeki bir "**asayiş sorunu**" olarak perdelenmesi yeterince vahimdir.

Bu savaş ulusumuza karşı dayatılmış **HAKSIZ BİR SAVAŞ**'tır. Devlet terörü, sömürgeci askeri işgale karşı verilmekte olan savaş ise, **TAMAMEN HAKLI VE MEŞRUDUR**. Ama, ulusal güçler açısından bu savaş son derece eşit-siz sürmektedir. Sömürgeciler hiçbir ölçü ve kural tanımaksızın halk

yığımlarını yıldırıma; savunmasız insanları terörize etmeye yönelik bir çizgi izlemektedirler. Emperyalistlerin şimdiye kadar ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürütmüş olduğu bütün yöntemleri Kürdistan üzerinde denemektedirler.. Kimyasal silahlar, napalmlar kullanmaktadırlar. Her türlü psikolojik, ekonomik, diplomatik kuşatmayla, ulusal boyunduruğu sürdürmeye çalışmaktadırlar..

Ulusal güçlerin "savaşan taraf" olarak kabul edilmesi ve uluslararası hukuk sözleşmelerinin gözlenmesi yolundaki talepler, Avrupa Parlamentosu ve Birleşmiş Milletler tarafından gözardı edilmektedir. Bu da, **KUKM**'nin nasıl bir kuşatma içine alındığını açık biçimde göstermektedir..

Bütün bunlara rağmen, Kürt Ulusu'nun kendi kaderine sahip çıkmaya kararlı olduğu ve savaşan güçlerine olan desteğinin devam ettiği; bunca ölçsüz kayıp, ızdırap ve yoksulluk karşısında gösterilen **DİRENMEYLE** belgelenmiştir. Bu noktada, Kürdistan'lı devrimciler kendilerine şu soruyu sormalıdır:

Başka ulusal kurtuluş mücadelelerinden hiç de geri olmayan ve on yıllardır süren bu mücadeleden elde edilen **SIYASİ KAZANIMLAR neden bu kadar zayıftır ?**

Başka siyasi coğrafyalarda **KUKM**'den çok daha geri, organizesiz ve istikrarsız mücadeleler sonucunda bile belirli **siyasi kazanımlar elde edilebiliyorken**, Kürtler neden **özgürlük ve bağımsızlıklarına kavuşamıyorlar ?**

Bunun etkili ve nesnel bir tek cevabı vardır:

Bir kilidi ancak onun anahtarı ile açabilirsiniz. Bir tezi ancak onun anti-tezi ile çürütebilirsiniz. **Kürdistan uluslararası bir sömürge'dir. Ulusal dinamikleri bölünmüş ve parçalanmıştır. Kürdistan üzerindeki statünün devam etmesinin en önemli nedeni bu ortaklık ve bölünmüşlüğüdür..**

Kürt Ulusu birinci formülü aşmıştır. Ülkemiz üzerindeki askeri zorbalık kırılmadan, siyasi çözüm mümkün değildir. Sömürgecilerin askeri ve siyasi otoritesi Kürt ulusal güçlerince kırılmaksızın **reformist çözümler bile** olanaksızdır. Kaldı ki, **özgürlük ve bağımsızlık** sorunu sömürgeci işgalin kırılmasından başka türlü çözülemez. Bu ulusal bilinç pratiğe yansımıştır.

Fakat, ulusal güçlerin aşamadıkları ikinci formül halen durmaktadır.

Bölünmüş bir ulusun, parçalanmış bir toplumun dinamizmini açacak olan bir tek anahtar vardır, o da: **ulusal birlik**'tir !

Ulusal birlik sağlanmadığı sürece Kürt Ulusu'nun kendi kaderine sahip olamayacağını söylemek büyük bir kehanet sayılmaz. Bu, yüzyıllardır yaşamakta olduğumuz bir gerçeğin ifadesidir sadece..

Sömürgeciler bu gerçeği belki de bizden daha iyi bilmektedirler. Bu nedenle, ulusal demokratik güçler arasında suni çatışmalar yaratmaya ya da varolan çelişme ve farklılıkları hareket ettirerek derinleştirmeye azami özeni göstermektedirler. Sadece, aynı parçadaki güçler arasındaki çelişmeleri hareket ettirmekle kalmayıp; parçalar arasındaki ulusal güçleri de birbir-

**Kürtlerin
sömürge
statülerinin
kilidi;
bölünmeleri,**

parçalanmalarınıydı.

Özgürleşmelerinin anahtarını ise; birleşmeleri, bütünleşmeleri olacaktır.

leri aleyhine konumlandırmak için binbir manevra peşinde koşmaktadırlar..

Elbette, sömürgecilerin kendileri açısından yapacakları en rasyonel şeylerden birisi, ulusal güçleri parçalamaya çalışmaktır. Ama, sömürgecilerin bu manevraları karşısında duyarlı olmadıkları, hatta bu bölünmüşlüğü aşmaya çalışmadıkları için kendi ulusal demokratik örgütlerimizi kıyasıya eleştirmek ve sorumlu tutmak zorundayız.

Son günlerde, Güney Kürdistan'dan ve Botan'dan gelen haberler hiç de iç açıcı görünmemektedir. Ulusal güçlerin siyasi karşıtlıktan sonra, fiili bir çatışmaya sürüklenmeleri; "Kürdü Kürde kırdırma siyaseti"nden medet uman sömürgecilerin işine geleceği açıktır.

Bu, çok tehlikeli ve derhal çözümlenmesi gereken, duyarlılık gösterilmesi gereken bir bunalımdır. Biz, sadece ulusal demokratik güçler arasındaki kışkırtılan çelişmelerin çatışmaya dönüşmesini önlemek değil; tersine esas olarak ulusal birlik ve **büyük Kürt ulusal mutabakatının** da yaratılmasının acil olduğuna inanıyoruz..

Geçtiğimiz Nisan ayında, yakın Kürdistan tarihinin en önemli gelişmelerinden biri yaşandı. Güney Kürdistan'da yapılan serbest seçimler sonucu **Kürt Parlamentosu** ve ardından da **Kürt Hükümeti** kuruldu. Her türden siyasal gözlemcinin ortak yargısı, Güney Kürdistan'daki parlamento seçimlerinin demokratik bir atmosferde geçtiği ve Kürt Ulusu'nun "kendi kendini yönetme kararlılığı ve bilincini" ortaya koyduğunu gösteriyor.. Küçük partileri

safdişı bırakmak amacıyla konulan baraj sistemi gibi kimi eleştirilerle beraber, Güney Kürdistan halkının başarılı bir demokrasi sınavı verdiği kabul edilmektedir.

Bütün burjuva basını ve yazarlarının hep bir ağızdan feryat ettikleri gibi, Güney Kürdistan "bağımsızlığa" doğru gitmektedir. "Bağımsız" bir toplum örgütlenmesinin kurumları birer birer oluşmaktadır. Ve aslında bölgede merkezi Irak devletinin otoritesi söz konusu olmadığına göre, Güney Kürdistan'da ilan edilmemiş bir "bağımsız devlet", "de facto" ulusal bir durum vardır.

Güney Kürdistan'daki bu önemli mevzinin handikapı, gelişmelerin "Çekiç Güç" ya da "emperyalist otoritelerin" kontrolü ve gölgesinde kalışıdır. Emperyalistlerin "yeni Orta-Doğu düzeni" dayatmaları, Kürt ulusal hareketini dizginlemeyi, kontrol altında tutmayı, kuşatmayı ve özellikle Orta-Doğu statükolarına zarar verecek boyutlara ulaşmasını engellemeyi amaçlıyor.

Güney için gerçekten çok hassas bir dönemden geçildiğini söylemek gereklidir. Bir yandan kazanılan bu mevzilerin korunması, güçlendirilmesi, daha da ileri götürülmesi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için son derece hayati bir önem taşımaktadır. Diğer yandan ise, emperyalizmin kuşatma taktikleri ve belirleyeciliğine karşı da aynı derecede etkin siyasetler yürütmek gereği vardır..

Günümüzde Kürt ulusal uzlaşmasının somut konularından birini Güney Kürdistan'daki mevzilerin yaşatılması, güçlendirilmesi oluşturmaktadır..

Bu noktadan sonra uzlaşmanın ikinci yanını, yani Kuzey Kürdistan cephesini ele almak gerekiyor.

Altını vurgulayarak çizelim; Güney Kürdistan'daki mevzilerin korunup yaşatılması, TC'nin ve emperyalistlerin garantörlüğüne değil, Kuzey Kürdistan halkına bağlıdır. Onun içindir ki, TC devletini "tarafsızlaştırma" adına, onunla diğer ulusal demokratik güçler aleyhine, hele Kuzey Kürdistan'daki mücadelenin aleyhine olabilecek uzlaşmalara girmek, son derece tehlikeli ve KUKM'nin zararınadır.. Asıl yapılması gereken şey, Kuzey Kürdistan'daki siyasi örgütlenmeler ve KUKM dinamizmiyle uzlaşılmasıdır. Güney'i koruyacak olan yegane güç, Kuzey'deki Kürt ulusal güçleridir. Nasıl ki, Güney Kürdistan "özgür bir vatan toprağı" olmadığı zamanlar bile devrimci bir üs haline geldiyse, aynı gereksinmenin karşılıklı olduğunu **hatırdan çıkarmamak** gerekir..

Emperyalistlerin yaklaşımı kendi eksenlerinde dönen pragmetist bir yaklaşımdır. Bu tavırlar üzerine kurulan bütün stratejiler ve taktikler geçmişte trajedi ile sonuçlanmıştır. Bundan böyle de farklı bir şey olamaz. Kalıcı olan, Kürdistanî bütün güçlerin anlaşmaları ve birliğinin sağlanmasıdır.

Kuzey Kürdistan'da kıyasıya bir savaş sürdüğünü ve bu savaşın boyutlarına yukarıda işaret etmiştik. Türkiye'deki "Millî Birlik Hükümeti" azimli bir biçimde, Kürt ulusal hareketinin radikal güçlerini yoketmeyi, yurtsever Kürdistan köylüsünü sindirmeyi ve emperyalistlerle ortak kotarmaya çalıştıkları **"legalleştirme ve ehlileştirme"** programlarını hayata geçirmeyi önüne

koymuş bulunmaktadır. 1992 **NEWROZ**'unda kitlelere karşı artırılar devlet terörü, yurtsever aydın tabanına karşı yaygın boyutlardaki Kontr-Gerilla cinayetleri; ekonomik, siyasal, askeri bütün yönleriyle topyekûn bir saldırı ve imha gayreti içindedir **TC..** Bu imha eyleminin hedefinde PKK hareketi durmaktadır. PKK'nin geçmişte ya da halen süren, eleştirilip aşılması gereken birçok zaafına rağmen, silahlı mücadeleyi ve radikal direnmeyi temsil ettiği ve bu nedenle imha edilmek istendiği açıktır. Aslında, imha edilmek istenen PKK'nin şahsında bir bütün olarak Kürdistan'ın radikal silahlı güçleri ve Kürt Ulusu'nun kitle desteğidir. Gruplararası çelişmeleri bir yana bırakırsak, görülür ki, PKK'nin yenilgisi aslında **KUKM**'nin yenilgisi anlamına gelmektedir. Aramızdaki çelişmeleri devrimci yöntemlerle çözüp aşabiliriz. Ama, PKK'nin imhası ya da yenilgisi karşısındaki oluşabilecek tahribatı çok zor aşabiliriz. Bu, gerek reformist çözüm düşünenler, gerekse radikal programlarla hareket edenler için de aynı yakıcı gerçeği ifade etmektedir.

İşte, bu nedendir ki, Kuzey Kürdistan'daki uzlaşmanın eksenini de bu parçadaki **SİLAHLI DİRENME SAVAŞI**'nın korunması, yaşatılması ve güçlendirilmesi oluşturmaktadır.

Zaten, sömürgeciler de, bu gerçeğin farkında olarak Güney ve Kuzey'deki ulusal güçleri karşı karşıya getirmek için komploları ve provakasyonları alabildiğine artırmışlardır..

Bölgedeki çatışmaları bahane ederek, Güney Kürdistan köylerini bombalaya-

rak, seri askeri operasyonlar düzenleyerek, silahlı güçleri sürekli birbirinin karşısına getirmek için çaba gösteriyorlar. Güney'deki parlamento seçimlerinin birkaç gün öncesine kadar, TC'nin bölgeye yönelik saldırıları, aslında Kürdistanî Cephe'ye verilen bir gözdağıydı ve "eğer PKK'yi barındırırsanız, özerk bölgenizde sizi rahat bırakmam" mesajını taşımaktaydı. Ayrıca, hem Çekiç Güce ilişkin, hem de başka vaatler ya da pazarlıklar da söz konusudur kuşkusuz.. Ama, Kürdistan halkı bir bütün olarak çok iyi bilmektedir ki, Kuzey parçası özgürleşmeden, TC'ye geri adım attırılmadan, kazanılan diğer mevzilerin hepsi tehlikede olacaktır. Bu nedenle, Kuzey Kürdistan'daki radikal silahlı mücadelenin tasfiyesine göz yummak demek, aslında kendi mevzilerinin imhasına yol vermektен başka bir anlama gelmez..

Şu anda, bütün Kürt toplumunun en güçlü özlem ve eğilimi **özgürlük** ve Kürtlerin **siyasal birliği**dir. Sömürgeciler ise, bu taleplerin karşısına, herkes kendi parçasına kapansın, can güvenliği derdine düşsün, verilenle yetinsin ilkeleriyle dikiliyorlar..

Kürt siyasal önderliklerinin önlerindeki en acil gündem; bugünün ve geleceğin anahtarı olan **ulusal uzlaşmayı** oluşturmaktır.. Hem Güney Kürdistan'daki kurum ve kazanımları kalıcı kılıp geliştirmek; hem de Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini sürdürmektir. Ulusal uzlaşmanın temeli, parçalardaki mücadelenin birbirlerine karşı değil, birbirlerini desteklemeleri ilkesidir. Bu, **KUKM**'nin hiçbir parçadaki çıkarının diğerini dışlamadığı gerçeğinin somut bir ifadesidir.

"Birlik", onu ifade edenlerce kendisine nasıl bir anlam yükletilirse yükletilsin, cezbedici, ama bir o kadar da ürkütücü bir kavram.. Bu kadar çok "birlik" edebiyatı yapılmasına karşılık, bu kadar az birliklerin oluşturulabilmesi; hiç kimsenin birliğe açıktan karşı çıkmamasına rağmen, ama birliklerin de bir türlü yaratılmaması göz önüne alınırsa, kastımız daha iyi anlaşılacaktır.. **Birlik**, homojenliğe ters oranlıdır. Unsurlar çoğalıp, çeşitlendikçe merkezi otorite zayıflar, kontrol azalır. Birliğin "ürkütücü" gelen yanı budur.. Bir başka açıdan da, siyasi birliklerin gücü aritmetik olarak değil, geometrik olarak yansır. Yani, iki örgütün gücü birleştiğinde, ortaya toplam bir etki değil, daima ikisinin de **ötesinde** üçüncü bir boyut çıkar. Bu **üçüncü boyut eksi**, yani varolanı **tahrip edici** olabildiği gibi, **artı**, yani varolanı **artırıcı bir işlev** de görebilir..

Toplumsal ilişkileri deney laboratuvarına alamıyacağımıza göre, bunları toplumsal pratikte sınımadan emin olamayız. Birliklerin siyasi örgütler için ürkütücü gelen diğer bir boyutu da budur. Onun için, **küçük**, ama **kontrol edilebilir** güçlere **bağlılık** eğilimi, **geniş**, ama **kontrolü zor** büyüklüklere **ulaşma** eğiliminden daha güçlü ve nesnelidir..

Bu bakımdan soyut birlik edebiyatından çok, somut tanımlamalara ve pratiklere daha çok gereksinim vardır. O nedenle, **KÜRT ULUSAL BİRLİĞİ**'nin zeminini oluşturacak olan, **Kürt ulusal uzlaşmasının** temelini atmak çok daha önemlidir.. Bir Kürt deyiimi vardır: "**Kevirê mezîn serê bela ne xistîye**" (Büyük taş, beladan sakınmak içindir). Yani, atmak için büyük taş sarılmak, aslında onu tutmak istememekle, başına bela almak istememekle

eş anlamlıdır..

Onun içindir ki, bugün hemen yapabileceğimiz ve olanaklı olan işlere el atmak; ve o büyük taşları da yerlerinden oynatabilecek manivelaları hazırlamak, atasözleri ile günümüzün koşullarını birleştiren nesnel bir yaklaşım olur.

ULUSAL UZLAŞMA'nın sınırlarının iyi çizilmesi ve içeriğinin iyi tanımlanması, **BİRLİK** kadar önemlidir.

KÜRT ULUSAL UZLAŞMASI'nin temel çizgileri neler olmalıdır ?

Öncelikle; Şartsız-tercihsiz olarak "Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı"nın sağlanması demek olan **ÖZGÜRLÜK** ve **BAĞIMSIZLIK** hattının savunulmasıdır.

İkincisi; Ulusal konsensusun oturacağı tabanın **demokratik oluşudur**. Ulusal birlik ne totaliter ne de doktriner bir birlik olmayacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin muhtevası **demokratik**, uzlaşmanın zemini de **demokratik** olacaktır. Çünkü, Kürdistan sınıflı bir toplumdur. Çok çeşitli sınıf ve tabakaların, farklı çıkar gruplarının aynı torbaya doldurulmaları ya da sıkıştırılmaları mümkün değildir. Her sınıf ya da tabakanın kendi uzun ya da kısa vadeli siyasal-sosyal çıkarları için aynı programatik hedef ve örgütlenmeleri son derece doğaldır ve bu onların hakkıdır. Hatta, aynı sınıf adına siyaset üreten birden çok siyasal kadro ve örgütlenmenin varlığı da söz konusudur. Bunlar da meşrudur..

Birlik düşüncesinin maddi güç haline gelmesinin temel koşulu; unsurlar arasındaki **ayrımların, ayrılıkların reddedilmesi** değil, kabul edilmesi ve saygı gösterilmesidir. Ayrımların reddedildiği bir birlik **demokratik** olarak yaratılamaz. Ancak, ayırım çizgilerinin karşılıklı kabulüdür ki, bunu **UZLAŞMA** olarak adlandırabiliriz..

Üçüncüsü; Ulusal demokrtik mücadelede ulusun verdiği bütün barışçıl mücadele yöntemleri ile birlikte sömürgeci askeri işgale karşı verilen **SİLAHLI DİRENME MÜCADELESİ**'nin de haklı ve meşruluğunun kabulü ve savunulmasıdır. Böylece, aynı yöntemleri benimsemeseler ve farklı mücadele anlayışlarını sürdürseler bile, ulusal demokratik düzlemde reform mücadelesi yürütenlerle, radikal silahlı grupların arasındaki **uzlaşma çizgisini bulmak** mümkün olacaktır. Karşılıklı meşruiyet zeminlerini kabul etmek ve sömürgecilik karşısında savunmak..

Kürt siyasi önderliklerinin önlerindeki en acil gündem, bugünün ve geleceğin anahtarı olan **ulusal uzlaşmayı** oluşturmaktır. Hem Güney Kürdistan'daki kazanımları kalıcı kıлып geliştirmek, hem de Kuzey Kürdistan'daki **özgürlük mücadelesini** sürdürmek, birbiri aleyhine olan iki olgu değildir. Ortak **SİYASAL KARARGAHLAR, görüşmeler** buna yöntem ve çareler bulma yeteneğindedir. Bulunacaktır da..

Kimi ulusal güçler arasında gerginliklerin tırmandırıldığı, hatta burjuva basınınca alevlendirilen çatışma haberlerinin ortaya atıldığı bir dönemde; ulusumuzun ve tarihi gerçekliğimizin bir gereği olarak,bütün **KÜRT SİYASAL**

ÖRGÜT ve **odaklar** arasındaki **ortak mutabakatın** sağlanması yolundaki çabaları, ete kemiğe büründürmek çok temel bir yurtseverlik görevidir.

Özgürlüğün sağlanmasının ulusal demokratik birliğin sağlanmasıyla koşut olduğu gerçeğini kavramayanların, gaflet ve hatta delalet içinde olduklarını tarih bir kez daha gösterecektir..

sazbûna
partiya rizgarîya
kurdistan a me di sala
5. mîn de bi serbilindî
silav dikin ..

partîya

rizgarîya kurdistan

di sala
5. mîn de ..

5. kuruluş
yılında ..

RIZGARI'NİN TARİHSEL SÜRECİ

I

DEVİRİMCİ DOĞU KÜLTÜR OCAKLARI DÖNEMİ .

Türkiye Devrimci Hareketi'nin, MDD(Millî Demokratik Devrim) ve SD(Sosyalist Devrim) anlayışları olarak ikiye bölünmesi ile bir kargaşa içine düştüğü dönemde; bu ayrışmada "Doğulu Devrimci Gençler" de bulunuyordu. Bölünmeyi sağlayan "lider"lerin kişisel sürtüşmeleri, kaprisleri ve geçmişteki "hesaplaşmaları", tarafların birbirlerine aşırı "saldırıları"nı başlattı. Genç insanlar, bu saldırı ve bölünmenin nedenini bilmeden hareket ettiler. Bağnaz ve fanatik bir bağlılık hüküm sürüyordu. Bu nedenle yanlış yönlendirilen insanlar, "kraldan çok kralcı" bir anlayışla "taraf" oluyorlardı. Kişisel saldırı ve dedi-kodu ortamında, yaratılmış kaos içinde herkes, kendiliğinden taraf olmaya zorlanıyordu. Bu dayatma döneminde, gençlik örgütlerinin sınıf örgütleri gibi davranmaya zorlanmaları, onları kendi ve bir ölçüde ülke sorunlarından da koparmıştı. Bir ayağı cunta girişimlerinde, diğeri ise meydana gelmiş ya da getirilmiş ayrışmada "Doğulu Gençler"i de kendi saflarına çekebilme amacına uygun olarak "HALKLAR SORUNU" gündeme getirildi. Tam bu döneme denk düşen bir süreçte "Doğulu Gençler"in kendi örgütlenmelerini kurma girişimleri de oluştu...

Böylece, Kürt halkı'nın sorunları'nın "tartışılması" da daha bir önem kazandı. DDKO'lar bu aşamaya tekabül etmektedir(ler). Örgütlenmenin "legal" oluşu ve "yasal" koşullara sığdırılması" zorunluluğu, Kürt Sorunu'nun tartışılmasında önemli sakıncaları da birlikte getiriyordu!. Nitekim, sorun, kısa dönemde "yasalite"yi aştı...

DDKO'lar çalışmalarında, ülke ve ulus sorunu düzeyinde tartışma yapamadılar. Yalnızca Kürt Halkı'nın varlığı sorunu, dili ve kültürü gündemleştirilebildi. Bu, o gün için oldukça "yavan" kalıyordu!. Üzerinde bulunulan potansiyel bunun çok ötesindeydi. Ve 1937'lerden beri tabu olan bir sorunun tartışılması ve tartıştırılması zorlu bir mücadeleyi dayatmıştı. Bunun için bilimsel yeterlilik ve en önemlisi kadro gerekiyordu...

Ortaya atılan ve gerçekleştirilen Bağımsız Örgütlenme bütün "odaklar"dan (!) şimşekler çekiyordu. Bu nedenlerle saldırı hattında ilerlemek gerekiyordu. O zaman yargıçların sadece "Halklar konusunu" işleyenleri tutukladıkları bir dönemdi. "Aşırı sol"un en keskin kalemleri, bu potansiyeli kaçırmak istemiyorlardı!. En azından "içlerine almak" ya da kendi dışlarında oluşması ve gelişmesine engel olmak istiyorlardı... Yayın organlarında "Doğu'da iktidarın isyan tahrikçiliği"nden ve "Doğu'da kargaşalık çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlayamazlar" gibi, sosyal-şöven açıklamalar yapılıyordu. Bu, saflarda şaibe ve kuşku yaratıyordu. Bu bağlamda, DDKO'lar bilerek ya da bilmeyerek hedef seçildiler ve gösterildiler... DDKO'lar yalnız kalmışlardı, tecrit'e uğramış, uğratılmışlardı. Zaman geçti, olan oldu, ama devrimci hareket ne bir öz-eleştiri yaptı, ne de kimseyi sorguladı. Herşeye rağmen DDKO'lar kararlı olarak ilerlediler...

Kürt Halkı'nın "demokratik gelişmesi, örgütlenmesi ve kültürel fonksiyonlarının ortaya çıkarılması" gibi bir amacı ve bunun gereği örgütlenmeyi benimsemiş Kürt gençliği ve aydınları; gerek DDKO'lar ve gerekse buldukları diğer örgütlerde yoğun çalışmalar içine girdiler. Artık militan bir yapı oluşmuştu. DDKO'lar kısa sürede yaygınlaştılar.. Çünkü, amaç meşru ve işlevi de zorunlu-
du.

Bugün gelinen yerde, DDKO'ları objektif olarak yazmak ve nesnelliği elden kaçırmamak oldukça zor. Ama, tüm bunlara rağmen, arşiv metinlerinden ve o günleri yaşamış unsurlardan edinilen bilgi ve belgelere dayanılarak mümkün olduğu kadar gerçekçi bir anlatım sağlanmıştır.

DDKO'lar, tüzüklerinde belirlendiği gibi;

"... ileri üretim biçimine geçişin etkin unsuru olan devrimci kültürü geliştirme" yi önlerine koymuşlardı. Bu, aslında "Kürt kültürü"ydü. Buna bağlı olarak "Kürt dili, folkloru, edebiyatı" nın ortaya çıkarılmasıydı. Ancak, meydana getireceği sonuçlar bakımından Türk Milliyetçiliği ve Şövenizmi karşısında tam bir saldırı odağıydı. Türk "Sol"u ise, kendi "menfaatleri" için bu aşamada Türk Milliyetçiliği yanında bilerek ya da bilmeyerek yerini almıştı. Böylece sosyalizmden de koparak, askeri bir cunta "hayalleri" genç insanların kafalarına şırınga edilmişti!..."Kısa elden iktidara oturmak varken" bunca zahmete değmezdi!.. "Deli-divane" birçok insanın sokak başlarında "bağırıp-çağırarak" adeta "tepiştikleri" bir zamanda, bütün bu güçlere karşı savaşmak elbette zordu ve bu "belli kuralları" olan bir "kavga" dan geçiyordu. DDKO'lar bu yolu seçtiler ve vuruşmaya başladılar...

Metropol Üniversiteleri'ndeki Kürt gençliği ve Kürt aydınları, bütün olasılıkları hesap ederek, ilk Mayıs 1969'da Ankara ve daha sonra İstanbul'da olmak üzere DDKO'ları kurdular. Bağımsız fakat ortak (yasal koşullar gereği) çalışan DDKO'lar, "bölücülük" damgasını ne yazık ki, en başta "devrimciler"den yediler. Toplantıları "devrimciler" tarafından basıldı.

Ancak, üzerinde olunan sorunun nesnelliği ve belli birikimlere gebe oluşu nedeniyle, DDKO'lar kısa sürede Kürdistan'da yaygınlaştılar ve görüşleri egemen hale geldi. Metropol merkezler dışında Kürdistan'da; Diyarbakır, Ergani, Silvan, Kozluk, Batman gibi yerlerde DDKO'lar kuruldu ve aktif duruma geçtiler. Sıkıyönetim engeli olmasa ve ömrü biraz daha uzasaydı, Kürdistan'ın hemen hemen bütün il, ilçe ve yerleşim birimlerinde kurulacakları da açık-seçik belli olmuştu.

DDKO'lar kuruluş amaçlarını;

"...

a-Türkiye'nin metropol merkezlerindeki üniversitelerde bulunan Kürt gençlerini belirli bir kültür çalışması içine almak, aralarında maddi dayanışmayı kolaylaştırmak,

b-Türkiye'deki faşist, ırkçı-şöven şartlanmaları kırmak, halkların kardeşçe ve eşitçe yaşamaları yolunda mücadele veren devrimci-demokrat kuruluşlar yelpazesinde yerlerini almak..." olarak kısaca belirlemişlerdi.

Bu amaca uygun olarak;

Teorik - ideolojik konularda birçok seminer ve konferanslar düzenleyerek; özellikle Ulusların Kendi Kaderlerini Kendilerinin Tayin Etmeleri Hakkı'na yeni boyutlar getirmişlerdi. Ayrıca, "Doğu ve Güney- Doğu Anadolu"daki olaylar, Komando Baskınları, Kürt dili, kültürü, Kürt halkının demokratik hakları, bağımsız örgütlenme, emperyalizm, faşizm, ırkçılık vb.. konularında, somut ve açık tartışmalar geliştirerek, yaratılmış tabu'yu yıkmışlar ve kamuoyunu aydınlatıcı olmuşlardı. Ve yine bu sorunların kitlelere ulaşması için birçok bildiri ve bülten çıkarmışlardı. 1,5 yılı bile bulmayan kısa döneme rağmen "çok" başarılı olan DDKO'ların, yayın ve çalışmaları hakkında koğuşturma açılmış, birçok yayın toplatılmıştır. Velhasıl DDKO'lara hayat hakkı verilmiş, üzerine üzerine gidilmiştir. Bütün bu uygulamalara karşı DDKO yöneticilerinin kararlılık ve inisiyatiflerini teslim etmek tarihsel bir zorunluluktur.

DDKO'lar yalnız bu çalışmalar ile kalmamış, kitlesel birçok miting ve gösteriyi de yönetip yönlendirmişlerdir. Bunların başında ise, "DOĞU MİTİNGLERİ" gelmektedir.

Bilindiği gibi, "DOĞU MİTİNGLERİ" 1967 yılında başlayan ve 1969 yılında da devam eden bir süreç izlemişlerdi. DDKO'ların kurulmasından önce başlayan bu kitlesel hareketler, bütün potansi-

yelleri ile DDKO'ların kuruluşlarına kanalize olmuştu. Bu mitinglerin 1969 yılında yapılan bazıları şunlardı:

16.2.1969'da Gaziantep "Emperyalizme Karşı Savaş" Mitingi; 22.2.1969 Malatya "İşsizlik Açlık ve Emperyalizme Karşı Savaş" Mitingi; 17.3.1969 Kars "Köylü Yürüyüşü"; 13.4.1969 Diyarbakır "Hürriyet ve Anayasa Nizamını Koruma Kanunu Tasarısını Protesto" Mitingi; 19.4.1969 Ağrı "İşsizliğe Karşı Savaş" Mitingi.

Bu mitinglerde tüm DDKO kurucu ve üyeleri aktif şekilde bulunmuşlar ve bu dönem içinde DDKO kuruluş çalışmaları yapılmıştır. DDKO'ların kuruluşundan sonra ise, yapılan 17.7.1969 Suruç, 27.7.1969 Hilvan, 2.8.1969 Varto, 2.8.1969 Siverek, 24.8.1969 Lice Mitinglerini, DDKO'lar bizzat yönetip yönlendirici olmuşlardır. 1969 yılındaki Mitingler nedeniyle birçok baskı uygulanmıştı. 1967 yılındaki Mitingler hakkında ise, Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesinde devam eden davada, sanıklar beraat etmişlerdi..

"Doğu Mitingleri" , geri kalmışlığın yanında bir de etnik farklılığın uzun bir birikiminin sonucuydu. Bu Mitinglerde, "Doğulu aydınların" demokratik ve ekonomik taleplerine "Doğuda hayvani seslerle karşılaştım" gibi bir anlayışla karşı çıkılmıştır. Bununla yetinilmemiş, fanatik görüşler ileri sürülerek, "Doğu'daki insanların Çingenelerle çiftleştirilmeleri veya ülkeden kovulmaları" "çözümü" önerilmiştir. Bu ırkçı-şöven anlayış, kasıtlı ve tahrikçi tavırları ile MİT ve polis gücünü "Doğulu Gençlerin" üzerine salmış, peşlerine takmıştı... Bunun doğal sonucu olarak da hapishane yolları açılmış, "Kürtçülük yapmak" takip edilme ve yargılanıp cezalandırılma için yeterli bir "sebep" olmuştur.

Oysa, "Doğu Mitingleri" , çağın ve kendi toplumunun sorumluluğunu taşıyan aydınların, daha da bilinçlenmelerini ve sorunları kavramalarını getirmiştir. Bu mitingler kitlelere de yayılarak, aydınlar ile halkın diyalogunun kurulmasını sağlamıştır. Mitingler o günkü uyanışın en güzel

örneğidirler.

Mitingler, o günlerde gündemde olan ve her yanda protestolara uğrayan "Hürriyet ve Anayasa Nizamını Koruma kanunu Tasarısı"nın da kitleler önünde teşhir etmiştir.

"Doğu Mitingleri"nde;

"Karakol değil, okul istiyoruz", "Batı Vatan ya Doğu ne?", "Anayasaya evet diyen Doğu halkı Anayasayı koruyacaktır" vb.. gibi sloganlar atılmış ve pankartlar taşınmıştır. Mitinglere halkın katılımı büyük oranda olmuştur.

"DOĞU MİTINGLERİ",

"...

- 1-Kürdistan'daki işbirlikçilerin batılı egemen güçlerle birlikte Kürt halkını sömürdüklerini,
- 2-Cumhuriyet hükümetlerinin 3 kez uyguladıkları sürgün politikasının şöven yapısını,
- 3-Doğu Anadolu'nun geri kalmışlığı yanında etnik bir sorunun da varlığı ve bununla ilgili uygulamaları" teşhir etmiştir..

DDKO'lar, metropolde de birçok miting düzenlemişlerdir, ayrıca geceler yapmışlardır. Önceden burjuvaziyi eğlendirme ve para kazanma gibi yozlaşmış yapıdaki gecelere müdahale ile, bunları DDKO'ların amaç ve niteliğine uygun gecelere dönüştürülmesi sağlanmıştır. Gecelerde, folklor gösterileri, kültürel faaliyetler ve siyasal konuşmalar yapılmıştır. Bu tür gecelerin yoz havasını devam ettirmek için "Doğulu Gençlere Yardım Derneği" kurularak, DDKO'ların bilinçli çabaları engellenmek istenmiş, ancak her şeye rağmen DDKO'lar geceleri Hilton ve Ankara Otelleri'nden üniversite salonlarına indirmeyi başarmıştır...

Kürt Halkı'nın gelişen demokratik mücadelesini engellemek ve halkı sindirerek aydınlardan soyutlamak için "Doğu ve Güney-Doğu Anadolu" bölgelerinde yoğun bir **KOMANDO HAREKATI** başlatılmış; şehir, kasaba ve köyler motorlu araçlar ve helikopterlerle kuşatılmış, insanlık dışı işkenceler uygulanmıştır. Birçok yerleşim biriminde, erkekler ve kadınlar çırılçıplak soyundurulmuş; erkeklerin cinsiyet uzuvları iplere bağlanmış ve kadınların ellerine verilerek sabahtan akşama dolaştırılmıştır... İnsanlara pislik yedirilmiş... Bu işkence ve baskılar sonucu birçok insan hayatını kaybetmiş, birçoğu da sakat kalmıştır.

DDKO'lar, bu uygulamalar kaşısında "Doğu ve Güney-Doğu" ya birçok üyesini göndermiş, araştırmalar yapmıştır. Ölenlerin fotoğrafları çekilmiş, belge ve bilgiler toplanıp olay kamuoyunda en geniş biçimde teşhir edilmiştir. Birçok kuruluştan protesto gelmesi sağlanmıştır... Ayrıca 16 kuruluşla birlikte Komando Harekatı protesto edilmiştir. Kürt halkına yapılan baskı ve zulüm konusunda Cumhurbaşkanına bir telgraf gönderilmiş, olay kınanmıştır. 12 Nisan 1970 tarihli telgrafa 20 Nisan 1970 tarihinde Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri cevap vermiş; "olayların araştırılabilmesi için kaynakların tesbiti ve bilgilerin acele olarak Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliğine bildirilmesini" istemiştir. Olaylara doğrudan müdahale edilmesi mümkün iken, DDKO'lardan bilgi istenmesi hayli düşündürücü bir olay olarak yorumlanmıştır.

DDKO'nun 16 üyesinin alandaki araştırma ve incelemeleri sonucu elde edilmiş bilgi ve belgelere dayalı olarak düzenlenen rapor; 15 Mayıs 1970 tarihinde Cumhurbaşkanlığı Genel sekreterliğine gönderilmiştir.

Raporda özetle;

"...

Türkiye'nin 'Doğu ve Güney-Doğusu'nda yaşayan halka yapılan baskı-zulüm-jenosid hareketi bize göre yasa-dışı, insanlık-dışı bir anlayışın sonucudur. 'Eşkiya aranıyor' gerekçesi ile yapılan

bu hareketin anlamı nedir? Eğer Türkiye tarihi biraz incelenirse, görülür ki, Türkiye'nin bu bölgesinde yaşayan halka tatbik edilen bu insanlık-dışı baskı ne ilktir ne de son...

Devrimci Doğulu öğrenciler olarak yasa-dışı hareketleri şiddetle kınar, iktidarın bu yoldaki eylemlerine karşı bundan böyle her zaman bütün gücümüzle karşı koyacağımızı bildiririz..."(Bak:DDKO Dava Dosyası, Komal Yayınları, Ankara 1975, Cilt:1, sh:597-603)

DDKO'lar ile ilgili belirleyeceğimiz bir konuda, TİP içindeki çalışmalarıdır. DDKO kurucu ve üyeleri, ta başından beri Kürdistan'da TİP(Türkiye İşçi Partisi)'i savunan, örgütlenmesini götüren ve her saldırıya rağmen koruyan unsurlardı. Bu nedenle, DDKO'ların kurulmasından sonra TİP içinde DDKO'ların etkinliği oluşmuştu(Bu konuda daha geniş bilgi için Bak: DDKO Dava Dosyası, Cilt:1,sh:243-250).

TİP içindeki çalışmaların ve TİP'in eleştiri ve değerlendirmesi ayrık tutulmak üzere, burada değinilecek önemli bir konu TİP 4. Büyük Kongresine sunulan "HALKLAR TASARISI"dır. DDKO'lar 4. Büyük Kongreye katılacak delegelerin hemen hemen tümünü (birkaç oportünist dışında) elde etmişlerdi. Kongrede tartışılacak "HALKLAR TASARISI" için hazırlanan taslak metin "Doğulu delegeler"e sunulmuş (3 karşı bir çekimsiz oya karşılık) çoğunlukla kabul edilmişti. Bu tasarı Kongreden çıkan kararı en çok etkileyen metindir ("HALKLAR TASARISI" için Bak: age, sh:248-249)

DDKO'lar, 1. Dönem Genel Kurul'da stratejilerini saptayarak, buna uygun bir KARAR TASARISI'nı da kamuoyuna sunmuşlardır.

"1.DÖNEM ÇALIŞMA RAPORU"nda genel durum değerlendirmesi yapılmış ve örgütün amaç ve niteliği ile hedefleri özetle şöyle belirlenmişti:

"...bizim örgütümüz, Toplumsal bir düşünmeden dolayı ortak ve kurumsal çalışma düzeyidir... Bu ortak sorumluluk için, belirli çalışma biçimleri ortaya koymak, her halde genç arkadaşlarımızı

uzmanlaştırmak, böylece meydana gelen bir DEVRİMCİ ÇEKİRDEK ve onun etrafındaki kadro'nun kendine özgü ORGANİZASYONU'nu sağlamak gerekir.

Bu gelişme halkın sosyal ideallerini çok iyi bilen TEORİK ve PRATİK donatılmış bir ÖNCÜ MÜFREZEYİ meydana getirecektir. Böyle bir örgüt, devamlılığı olan, tek tek aynı görevi başarıya ulaştıracak bir LİDERLER ÖRGÜTÜ'dür(...)

Kürt halkının varlığına, diline-kültürüne saygı gösterilmesi gerektiği; Kürt halkının yaşadığı bölgelerde KOMANDO ZULMÜ'ne, toprak ağalığına, aşiretçiliğe devrimci bir açıdan tavır alınması ve karşı çıkılmasının zorunluluğu" belirtilmiştir (...)

Yine Genel Kurulda bu stratejiye uygun olarak kabul edilen KARAR TASARISI'nda ise;

"Genel bir dünya değerlendirmesi" yapılmış, "kapitalist (emperyalist) ekonominin işleyişi" incelenmiş; "Emperyalizm geri bıraktırılmış ülkeler ve mazlum halklar ile çelişki halindedir" denilerek, çağımızın "Emperyalizm ve onun yerli ortaklarına karşı başkaldırı olan Ulusal Kurtuluş Hareketleri çağıdır" belirlenmiştir, Orta-Doğu'nun durumu ve özellikle "Bağdat, daha sonra CENTO ve İslam Paktı'nın görev ve nitelikleri irdelenmiş, Türkiye'nin geniş bir "sosyo-ekonomik yapı tahlili" ile "sınıfların mevzilenmesi" açıklanmıştır.

DDKO'lar "1.DÖNEM GENEL KURUL KARAR TASARISI'nda önlere şu görevleri koymuşlardır:

"...

1-Bizimle aynı stratejiyi benimseyen, Türkiye'nin bütün kuruluşları ile tam bir dayanışma ve

işbirliği içinde çalışmalıyız,

2-Gençliği, halkın mücadelesi ile bütünleşen, Onun bilinçlenmesi ve örgütlenmesine yardım eden bir tarzda yetiştirmeliyiz,

3-Gençliğin **tepeden inmece ve kadrocu(?!),** emekçi sınıflardan uzak ve anarşist akımlara kapılmaları için çalışmalıyız,

4-Toplumun ve halkın sorunlarını, **bilimsel çalışma ve incelemelerle ortaya koyup, çözüm yolları göstermeliyiz,**

5-Halklararası eşitliğin ve kardeşliğin gerçekleştiği **s ö m ü r ü s ü z** bir düzenin kurulmasında bütün gücümüzle işçilere ve köylülere gitmeliyiz,

6-Millet ve milliyetçilik konularında **şöven şartlanmayı** yıkmalıyız..."

Bu genel belirlemeler ve görevler yanında;

"Türkiye'deki 'aydınların' ve 'ilericilerin', kapitalist-emperyalist kurumların Türkiye'ye girişini **hasretle çağırarak, bunların gönüllü misyonerleri durumuna düştükleri**" de belirlenmiş, "Kürt aydınlarının bundan sakınmalarının zorunluluğu" açıklanmıştır.(Bak:DDKO "1. DÖNEM GENEL KURUL ÇALIŞMA RAPORU ve KARAR TASARISI için; DDKO arşivi orijinal metinler ile DDKO Dava Dosyası, Belge No:10-12, sh:585-594 ve 607-630)

Kürt Halkı'na karşı uygulanan ırkçı-şöven uygulamalara karşı verdiği mücadele ve yaptığı çalışmalarla egemen güçleri rahatsız eden DDKO'lar hazmedilemedi. Başka bir ulusun varlığı birçok odağı ayağa kaldırdı. Gelişmeler karşısında devlet ve egemen güçler paniğe düştüler. Geleneksel bir yapı gereği, hemen DDKO'lar hakkında birçok polisiye provakasyonlar geliştirilmeye başlandı. Sonunda, 16 Ekim 1970 tarihinde yapılan geniş bir operasyonla DDKO yöneticileri gözaltına alındılar.Baskı ve işkenceler uygulandı, evler basıldı, aramalar sıklaştırıldı. DDKO'lar, görünürdeki

yönetim kurulları dışında, çok geniş bir kadro tarafından yönetilip, yönlendirildiği için, operasyonun kapsamı oldukça büyüktü. Birçok unsuru içine alıyordu. Ve DDKO yönetici ve üyeleri tutuklandılar.

DDKO Davası önce Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başlandı. İlk duruşma 29 Mart 1971 tarihinde yapıldı. O sırada birçok nedenden tutuklu bulunan Dev-Genç sanıkları 12 Mart Müdahalesi ile tümünden salıverildikleri halde, DDKO sanıklarının tutuklulukları devam etti.

26 Nisan 1971'de "BALYOZ HAREKATI" ile (S.Koçaş'ın Sivas demeci ile birlikte) sonrası sıkıyönetim ilan edildi. "Yakından uzaktan herkesin tutuklanacağı" emri ortalığı birbirine kattı. "Cunta"cular şaşkın ördek gibi kaçacak yer aramaya başladılar. DDKO davası da bu kargaşada "iyi bir garnitür" olarak yakasına yapışılan dava oldu. 1 ve 2. duruşması arasında dosya Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Savcılığına gönderildi. Dava'nın "Sıkıyönetimi ilgilendirmediği" öne sürülerek geri çevrilmesi taktiğine rağmen, 3. duruşma öncesinde, yani 15 Haziran 1971'de dosya Diyarbakır-Siirt İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesi'ne "nasıl olduysa" gitti...Diğer DDKO sanıkları da buraya toplandı ve Diyarbakır Sıkıyönetimi "hazır bir dava ile" işe başlamış oldu..Ankara ve İstanbul DDKO sanıkları Ana İddianame ve Diyarbakır, Silvan, Kozluk, Batman, Ergani vb..'de Ek İddianameler ile yargılanmaya başlandı..

23 Ekim 1971'de Askeri Savcı'nın (Sait Dabak) 122 sayfalık iddianamesi ile dava başladı. DDKO sanıklarından bir grup tüm dava boyunca (diğer bir kısmı ise, belli bir süreçten sonra ve kısmi olarak) direndiler, gerek DDKO'lar ve gerekse Kürt halkını savundular.

Gerek İddianame ve gerekse Esas Hakkındaki Mütalaa'da Resmi Devlet İdeolojisi sunuluyor ve Kürt halkının varlığı red ve inkara çalışılıyordu. DDKO sanıklarının durumları ağır suçlamalar ile ele alınıyor, "bölücülük" damgası ile veriliyordu. Hiçbir ciddi ve bilimsel veriye, belge ve bilgiye dayanmayan bu ilkel ve sahte iddia ve görüşleri, DDKO sanıklarından bir grup her yanıyla çürüttü

ve Kürt halkının varlığının nesnel olduğunu ispatladı.

15.12.1971 tarihli duruşmada, sanıklar M.Kotan, F.Şahin, İ.Güçlü, Y.Budak, A.Beyköylü ve N. Şemmikanlı tarafından 167 sahifelik İDDIANAMEYE CEVAP METNİ verildi. Sanıklar ve mahkeme arasında sert tartışmalar başladı, sanıkların bazıları askerler tarafından hırpalandılar. Birkaç sanık dışarı atıldı, oradaki hücrelere konuldu. Sanıkların ve bazı Avukatların direnmeleri sonucunda bu 167 sahifelik metin okunmaya başlandı. Devletin, mahkemenin ve oportünist bazı sahtekarların bütün oyunları bozuldu. O günlerin mahkeme başkanı ise, şimdilerin "demokrat ve ilerici" Avukatı H. Sevinç'ti. DDKO Dava Dosyası Türkiyeli Devrimciler tarafından hiç önemsenmedi. Bugün bile incelenmesi gereken önemli bir belge niteliğindedir. Arşivinin incelenmesi çok zor olsa da DDKO Dava Dosyası yayınlanmış bir kitap olarak incelenebilir. O zaman, H. Sevinç gibilerin neler yaptıkları da öğrenilebilir. Pazarlıklar, katakulliler ibret ve nefretle görülebilir...

Mahkemedeki bu atak, bazı sanıkları da harekete geçirdi. Dar kapsamlı olsa da iddianameye karşı çıkışlar oldu ve bazı metinler verildi.

Bu süreçten sonra cezaevinde sanıklar arasında tartışmalar ve çatışmalar çıktı. Ancak, bütün ters propagandalara ve "ödüllere" rağmen savunma sürecinde ısrar edildi. Duruşmalarda sert tartışmalar ve kavgalarla da olsa Esas hakkındaki mütalaaya karşıda kapsamlı bir savunma yapıldı.

Tüm dava süreci bilimsel bir düzey ve militan bir yapı ile geçti. Sanıklar sık sık duruşmalardan çıkarıldılar. Hücrelere konuldular, baskı ve işkence gördüler. Ama, yılmadılar...

489 sahifelik DDKO savunması ise şu başlıkları içeriyordu:

"...

I. Bölümde, Toplumların tarihi gelişim süreçleri,

- II. " Tarihsel gelişim içinde Kürtler,
- III. " Kürt dili ve kültürünün özellikleri ve bugünkü durumu. Kürtlerin yaşamları,
- IV. " Bilimsel olarak ırk olayının incelenmesi, resmi ideoloji ve karşılaştırma,
- V. " Resmi devlet politikası ile Kürt halkının inkarına dayalı şöven yapı,
- VI. " TC. Anayasası ve DDKO'nun hukuki savunması,
- VII. " DDKO'nun amacı ve niteliği vb... Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının tahlili, emperyalizm, faşizm, kemalizm olguları,
- VIII. " Sonuç ve istem ile Kürt halkına karşı uygulanan baskılar ve DDKO'nun demokratik istemleri" kapsamlı biçimde incelenmiştir.

Bu nitelik Davanın Temyiz safhasında da aynen devam ettirilmiş ve Temyiz Mahkemesine de XI bölüm içinde, gerek Kürt halkının ve gerekse DDKO'ların savunmasını içeren ve tek tek bozma nedenlerini gösteren 510 sahifelik bir savunma gönderilmiştir.

Burada , DDKO duruşmalarına katkıları ve savunmaya getirdikleri dinamizm dolayısıyla sanıklarla bütünleşen Avukatlar Ş.Kaya ve R. Arslan'ı da belirtmek gerekir. Birçok kez gözaltına alınan, büroları ve evleri aranan, baskı ve işkence gören bu Avukatların daha sonraki hayatları da DDKO davasına bağlı olarak uzun süre denetim altına alınmış ve göz hapsinde tutulmuşlardır.

Ayrıca, o zaman cezaevinde bulunan İ.Beşikçi'nin direngen yanıyla ve bilimsel olarak katkısı da inkar götürmez...

DDKO sanıklarının küçük bir bölümünün savunma ve direnişleri devleti paniğe düşürmüştü. Bir

kere Kürt Sorunu uzun bir suskunluk döneminden sonra gündeme çıkıyordu. İkincisi ilk defa bilimsel olarak sunuluyordu. Tabu yıkılmıştı. Bu, Kürdistan için önemli bir dönemeçti aynı zamanda. DDKO'ları ve cezaevlerindeki direniş ile mahkemedeki tavırları Kürdistan Sorunu için ciddi bir köşe taşı kabul etmek ve tarihsel olarak yerli yerine oturtmanın gerekliliği vardır.

TC. olayı gündemden düşürmek için herşeye başvurdu, her uygulamayı yaptı. Davanın önüne başka siyasal gruplar çıkardı. Hiçbiri fayda etmedi. Kürdistan'da yeni davalar açıp, karambol yarattı. Tartışmaları başka yöne çekmeye uğraştı. Merkezi olarak yargılanması yapıldığı halde, Erzurum'dan bazı sanıkları getirip Dev-Genç davası açtı. "Devrimcilik ve sosyalizm" tartışmaları yaptırıp Kürt Sorunu'nu kamufleye uğraştı. Sonra KDP davası ile sorunu kapatmaya çabaladı. Sonunda TİKKO davasını getirdi. Ama, hiçbiri Kürt Sorunu'nun kapatılmasını ve tartışılmasını engelleyemedi. DDKO sanıkları tüm oyunları bozdular, üstesinden geldiler. Yalnız ulusal sorunu değil, Türkiye devrimci hareketinin ve sosyalizmin sorunlarını da tartışarak ve savunarak geri adım atmadılar. Bu kez pazarlıklar başladı, içeriden davayı vurmaya, çelişkiler yaratmaya başladılar(!)... Savunma yapan sanıklar cezaevin'de bir dönem tecrit'e uğratıldılar(...) Hatta, "savunma yapmazsanız, buradaki davayı hemen bitirip, az bir ceza ile sonuçlandıracağız, zaten uzun zamandan beri tutuklu bulunan sanıklar bile çıkacaklar" propagandasına ve cezaevini "eylence merkezine" (!) döndürdüler... Bu yapı azınlık bir grup dışında hemen hemen direkt ya da dolaylı kabul gördü..

Saldırıları başladı , "bizleri imhaya götürüyorsunuz" denildi. "Sizin yüzünüzden ağır cezalar alacağız" bile denildi... Ama, bütün bunlara rağmen savunma yapanlar, direnenler haklı çıktılar. Devletin geleneksel entrikacı tavrı teşhir oldu. O günkü bilinç düzeyi ile en iyi biçimde direnilen ve savunulan Kürt sorunu, ortadan kaldırılamıyacak bir nesnel olgu olarak orta yere oturdu. Yalnız devlet açısından değil, "sosyalistler" açısından da tartışılması, çözümlenmesi gereken bir sorun oldu. Bugünlerin tartışmaları, yanlışları o günlerde durmaktadır... Sonuçta Resmi Devlet İdeolojisi teşhir oldu ve DDKO sanıklarına Türkiye'nin hiç bir yerinde görülmeyen cezalar dağıtıldı...

16'şar yıla varan ağır cezaları alan sanıklar Kürt Milli Marşı ile Mahkeme salonunu çınlattılar. Mahkeme ve güvenlik görevlileri şaşkına döndü..

10 Aralık 1972 günü, (aynı zamanda KDP'nin de 2 Nolu mahkemede kararı vardı ve Diyarbakır'-da çok sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı), Tüm 'Avukatlar ve dinleyiciler(!) salondan apar-topar çıkarıldılar. Dipçiklerin ve potinlerin altında DDKO sanıkları özel arabalara bindirilip, her günkü geliş gidiş yolundan değil, Kolordu'nun arkalarından, yukarıda helikopterlerle götürülüp cezaevine konuldular.. Yol boyunca sloganlar ve marşlarla davanın siyasal niteliği daha da pekişti (...)

DDKO sanıkları hakkında karar Temyiz Mahkemesince onaylandı ve sivil cezaevine nakledildiler. Anayasa Mahkemesinin Af Yasasını bozması ile 1974 yılında salıverildiler..

Kürdistan'da ortaya çıkan legal ve illegal birçok örgütlenmenin kadrolarını oluşturan DDKO'ları ciddi biçimde araştırmak gerekmektedir. (...)

DDKO'lar ile ilgili sonuç olarak şunları söylemek mümkündür:

"...

DDKOya kadar gelen dönemin bilerleyici özelliği, okumuş Kürtlerin, henüz sosyalizm bilimi ile yüz yüze gelmeden, teoriyi tek yanlı ya da büyük ölçüde eksik olarak, kıyıdan köşeden öğrenen yapıları ile ve icazetli sol'un etkin hegemonyası altında Kürt Sorunu'nu tartışmaya sokma çabaları olarak formüle edilebilir...

'Doğulu Sosyalistler Ekolü'nün TİP saflarında çürüme süreci, DDKO'nun kurulmasıyla, kısmen bir dinamizm, bir canlılık kazandı. DDKO'lar da, içinde milliyetçi öğelerle, sol eğilimli öğeleri birlikte taşıyordu. Belirleyici olan sol eğilimli öğelerdi. Bu öğeler, hızla siyasal ve ideolojik

tercihler etrafında kümeleşmeye başlıyorlardı.

Esas saflaşma Diyarbekir Sıkıyönetim Tutukevi'nde başladı.

Diyarbekir Sıkıyönetim m Tutukevi ve Mahkemeleri, Kürdistan'da proleter devrimci filizleri besleyen bir gübrelikti. 1960'lı yıllardan bu yana her tarafından bilgisizlik ve sefalet dökülen entellektüel sol muhalefet, çetin bir sınavdan geçti ve denebilir ki tümü ile döküldü. Direnme, DDKO'nun genç militanları tarafından yürütüldü. Ve bu genç insanlar 'Doğulu Sosyalistler Ekolü'nün flaş isimleri ile boğazlaştılar, onları teşhir ettiler, uzlaşma ve teslimiyet siyasetlerini hem tutukevi'nde ve hem de yargı önünde açığa çıkararak, mahkum ettiler. Bu kavgada, genç arkadaşların pürzetal olduğu iddia edilemez, tam tersine olobildiğince cılız bir ideolojik muhtevaya sahiptiler ve teorik olarak bütün bildikleri ezbere öğrenilmiş formüllerden ibaretti. Eğer birşeyler öğrenilebilirdiyse, bu, yargı sürecinde ve direnmenin niteliği gereği oluşmuştur.

Hiç kuşkusuz Çağdaş Kürdistan tarihi, şu birkaç sahife içinde kalın çizgileri ile geçtiğimiz süreci enine-boyuna tartışacaktır. Ve Çağdaş Kürdistan Tarihinde başlıbaşına bir yeri olan Diyarbekir Sıkıyönetim Mahkemelerine ayrı bir yer verilecektir. Genç tarihçiler ve edebiyatçılar, bu süreci, direnen arkadaşların olabildiğince titiz ve dikkatlice tuttıkları güncelerden ve duruşma zabıtları ile sair belgelerden zengin bir biçimde çıkarma imkanlarına sahiptirler. Ve zaten DDKO Davası'nın en önemli özelliği de budur:Kürdistan Tarihinde, direnmenin belirsiz de olsa, sınırları çizilmemiş de olsa ilk kez bilimsel bir metolla sürdürülmesi..." (Bak:Yukarıdaki alıntı için; rızgari, sayı:7,sah:8 ve 11-12./Kasım 1978)

RİZGARI'NİN ORTAYA ÇIKIŞI, TÜRKİYE'DE AÇTIĞI PERSPEKTİF ve SAVUNDUĞU SOMUT İLKELER.

Kürdistan'ın TC egemenliğindeki Kuzey kesiminde; Lozan Emperyalist Antlaşması'ndan sonra 1938'lere kadar aralıksız devam eden başkaldırılar, **Kemalist Dikta** tarafından kanla bastırıldı... Bu jenosid ve terör ortamından sonra, uzun süren bir sessizlik dönemi yaşandı. Silah zoruyla egemenliğini kurduktan sonra, ideolojik olarak saldırıya geçen **Kemalist ideoloji**; Kürt Ulusu ve Kürdistan'ın varlığını "**bilimsel**" olarak inkâr ederek, süngü zoruyla asimilasyon çalışmalarını sürdürdü. Bu çalışmalara, **Kemalizm'i** göklere çıkararak Türk "demokrat ve sosyalistleri" de tüm içtenlikleri ile katıldılar...

Kendi rızası dışında emperyalistler ve 4 sömürgeci devlet tarafından parçalanarak **Uluslararası sömürge** durumuna getirilen Kürdistan'ın bu statükosunu Kürt Ulusu hiç bir zaman

kabullenmedi. Sonucu binlerce insanın ölümü, onbinlerce insanın sakat kalması , milyonlarçasının sürgünlere gönderilip muhacir edilmelerine neden oldu. Tüm bu uygulamalara karşı Kürt Ulusu başkaldırıları ile tepkisini ve kabullenmeyişi gösterdi. Halen de bu meşru savunmasından vazgeçmiş değildir.

Baskı ve terör karşısındaki ağır suskunluk döneminin ardından yavaş yavaş cılız da olsa sesler çıkmaya başladı ve bu yeni direnişlerin tomurcuklandığını gösteriyordu. Önce 49 'lar olayı ve ardından daha güçlü ve örgütlü olan DDKO'lar olayı sessizliği parçalamıştı. Bu sessizliği bozan gelişmeler, daha sonraları birçok örgütlenmenin de kaynağını oluşturdu...

Gerek DDKO'lar ve gerekse daha sonraki kurulan örgütlerin ardından, Kürdistan Sorunu'nu gündeme getiren birçok yayın da yapılmaya başlandı. Ancak, Kürdistan Sorunu'nun bilimsel ve ciddi olarak ele alınması ve savunulması; UKKTH ilkesi içinde tartışmaya sunulması gerekiyordu. Türk "Sol"undan "milliyetçi" damgasını yememek ve tepkileri üzerine çekmemek için tüm varolan yapılar geride durmaya özen gösterdiler. Ayrıca, bilimsel yetersizlik ve bilimsel düşünme, tartışma ve sorunu kavramadaki yetersizlikler nedeniyle Kürdistan Sorunu gündeme getirilemedi. Kitlelere bir-iki kof ajitasyonun yetmediği anlaşıldı..

Ancak sorun ciddiydi. Kürtler kendi sorunlarının kavranması bilincine DDKO savunmaları ile ulaşmışlardı. Bunu yerli yerine oturtmak gerekiyordu. Kürdistan Devriminin gerçekleşebilmesi için ciddi ve uzun bir sabır isteyen **ideolojik inşa**'nın gerçekleşmesi zorunluuydu.. Ayrıca, bu **ideolojik inşa** süreci Kürdistan'daki maddi hayatın içine ve temellerine de oturtulmalıydı.. İşte, tam bu noktada; DDKO sanıklarının bir grubu(1971 dönemi Diyarbakır Askeri Cezaevin'deki DDKO Komünü) tarafından programlanan gizli bir deklarasyon ile ortaya çıkıldı. Tüm Kürdistanlı yurtsever, demokrat ve sosyalist unsurlarla(milliyetçi olarak bilinenler de dahil) tek tek görüşülüp tartışıldıktan sonra, tarihsel konularda bir merkezi yayınevi ve siyasal,

teorik-ideolojik sorunların tartışılması düzeyinde de bir dergi planlandı. Rızgari böyle ortaya çıktı... Birçok unsur bu programa katıldığını belirttiği halde, daha sonra çeşitli nedenlerle desteklerini geri çektiler...

Hazırlanan bu deklarasyon'un legal kısımları Rızgari 1. sayıda yayımlandı. Yayınlın temel amaçları günün koşullarına ve yasal olanaklara göre mümkün olduğu kadar verildi. Özetle, "Neden Yeni bir Yayın" başlığını taşıyan belirleme şöyleydi:

(...)

"Türkiye şartlarında;

a-Türkiye'nin Doğu Ve Güney-Doğu Anadolu bölgelerinde Türk Halkından başka Kürt Halkı da yaşamaktadır.

b-...Kürt Halkının diğer halklar gibi sürekli değişim ve gelişim içinde olduğu ve bu nedenlerle özgül ve farklı sorunları bulunduğu açıktır. Kürt halkının farklı ve özgül sorunlarını çözebilmek için evrenselden özgüle inmek ve bilimsel dünya görüşü ile bu halkın meselelerini somutlaştırıp çözmek zorunludur. Bu çözüm Kürt halkının kurtuluşunun Ulusal-Demokratik programıdır..

Orta-Doğu'nun jeo-politik konumuna göre;

c-Tarih içinde istikrarlı bir birlik göstererek günümüze kadar gelen Kürt Ulusu, sömürgeci emperyalist bölüşümler sonucu biçimsel ve suni sınırlarla birbirinden ayrılmış ve parçalanmış durumdadır. (...)

2-Yayınımız UKKTEH ilkesine sonuna kadar saygılı ve taraftardır.(...)

Bu bakımdan UKKTEH derken;

-Kürt halkının bağımsız örgütlenmesi ve bilinçlenmesi,

-Kendi kadro ve dinamiklerini ulusal-demokratik mücadelesi için seferber etmesini anlamak gerekir..

Kürt Ulusu'nun **KKTEH** ilkesi, aynı zamanda sömürgecilikten kurtulması, üzerindeki her türlü baskı ve tahakkümün son bulmasını savunmayı, gündeme getirmeyi de zorunlu kılmaktadır..(...) (Rızgari, sayı:1 Sah:9)

Kürdistan'ın dört devlet tarafından paylaşıldığı ve sömürge olduğu olgusu üzerinde ısrarla durularak, düzenlenen bilimsel bir metinle tüm Türk ve Kürt demokrat ve sosyalistleri ile tartışma açılmış, üçlü-beşli ilişkiler ile tümüne sorun anlatılmıştır. Tartışmalarda ısrar ve inatla Kürdistan'ın bir ülke ve Kürtlerin bir ulus olduğu tezi dışlanmış, Rızgari siyasal hareketi tecrit ile karşı karşıya bırakılmıştır. Şimdi ise, muhtevada bir değişiklik olmamasına rağmen gelip dayatan olgular karşısında (Detant ve AT programları) bu kez seksiyon örgütlenmeleri ve "Kürtlerin Ulusal Kültürel Hakları" gündeme getirilmiş bulunmaktadır. Bu TEMEL OLGU aynı zamanda, Sorunu Türkiye'nin bir İç Sorunu olarak da sunmaktadır.

(...)

Rızgari, hazırlanan deklarasyonu esas alarak Mart 1976'da yayınına başlamıştı. Bütün yayını boyunca saldırı hattında vuruşan Rızgari, temel tezlerinin büyük bölümünü genel stratejisine uygun olarak hayata geçirmeyi başarmış ve Kürdistan'daki mücadelenin ideolojik kaynağı olmuştur. Çok önemli tesbitler yaparak yayınına başlayan Rızgari, siyasal çalışmasını da ihmal etmemiştir. Kürt Halkının Anti-sömürgeci Ulusal Demokratik Mücadelesinin temel tezlerini tek tek açarak tartışmış, bunda önemli mevziler de kazanmıştır. Ancak, bu zorlu mücadelede

tek başına kalarak, gerek polisin saldırısı ve gerekse Türk "demokrat ve sosyalistleri"nin efarozuna uğramıştır.

Rızgari 9 sayı(12 eylül'den önce) yaptığı dergi yayınında, en detaylı biçimde aşağıdaki konuları tartışmıştır:

- "-Ezen Ulus Milliyetçiliği ve Irkçı-şöven Yapısı,
 - Kürdistan'de Ulusal Direnmeler,
 - Sömürgecilik ve Kürdistan'ın Sömürge Yapısı,
 - Seçim Siyaseti,
 - CHP'nin Irkçı-şöven Konumu,
 - Demokratik Kitle Örgütleri Siyaseti,
 - İttifaklar Siyaseti,
 - Türkiye'deki Sosyal-şöven Yapının Teşhiri,
 - Kemalizmin Teşhiri ve Belgelenmesi,
 - Sağ-opörtünist Yapının Teşhiri ve Kürdistan'daki durumu,
 - Kürt Halkının Anti-sömürgeci Ulusal Demokratik Mücadelesinin Sorunları,
 - Faşizm, Devlet-Demokrasi. Anti-faşist Görevlerimiz.
 - Kürt Dili ve Kültürü ile ilgili Kürtçe Yayın ve Kürtçe Gramer çalışmaları.
- (...)

Rızgari, 9 sayı dergi yayını dışında 10 tane de broşür (ayrıca, geniş bildiriler ile bazı konulara açıklık getirmiştir) yayınlamış ve bunlarda da yukarıdaki konulara ek olarak "Eğitim Emekçileri ve DEK Kurultayının Analizi"(Dil ve Kültürel Haklar, Kendi Dilinde Eğitim), "Ürün'ün Sosyal-Şöven Yapısının Teşhiri", "Özgürlük Yolu Opörtünizmine İstedığı Bir Cevap" vb... konularını işlemiştir...

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde bu sorunların tartışılması ilkti ve toz-duman içinde kimin ne dediğinin belli olmadığı bir döneme denk düşmekteydi. Bu tezler önceleri anlaşılmadı ve bilince çıkarılamadı. Bütün demokratik kitle örgütleri toplantılarından ve alanlardan kovulan Rızgari; sonunda egemen bir ideololji ve siyaset haline geldi...

İcazetli Türk "Sol"unun Rızgari'ye ve mücadelesine karşı saldırısı büyük oldu. Tüm demokratik kitle örgütlerinde sağ-oportünist akımlar ve narodniklerle birliktelik sağlanarak Rızgari tezleri baskı altına alındı. Rızgari'nin Barolar Birliği, DİSK, Öğrenci Örgütleri vb... içindeki çalışmaları dışlandı.. Bu nedenle, Rızgari bağımsız Anti-sömürgeci kitle dernekleri kurmak zorunda kaldı...

Bu saldırılar Kürdistan'da oluşturulmak istenen yapı taşlarını parçalamaya yönelikti. Ve büyük oranda da başarılı oldu..12 Eylül ile birlikte sorun daha net anlaşılmaya ve Rızgari tezleri önünde günah çıkarılmaya başlandı...

Çıktığı günden itibaren sürekli ve sistemli olarak saldırı altında tutulan; demegoji,iftira, jurnal ile boy hedefi haline getirilen Rızgari'nin saflarında gedikler açılmayacağı düşünülemezdi.Bir yandan emperyalistler,sömürgeciler ve işbirlikçileri, öte yandan her boydan oportünist ve reaksiyoner akımın tecavüzü altında ve ateş hattında vuruşuldu.. Temel tezlerden milim taviz verilmedi... Üstlenilen görevin son derece ağır ve çetin , mücadelenin acımasız olduğu açıktı.. (Rızgari 8 de,meydana gelen ayrışmanın nedenleri açıklanarak,süreç ile ilgili ciddi bir öz-eleştiri yapılmıştır.)

Sömürgeci TC'nin Türk ve Kürt Demokrat Devrimci ve Yurtseverleri ile Sosyalistlerine karşı giriştiği baskı ve şiddet, Rızgari üzerinde de gerçekleşti. Ancak, Rızgari'nin üzerinde özel baskı yöntemleri uygulandı.. Rızgari'nin tüm sayıları daha dağıtıma çıkarılmadan toplatıldı,

matbaada basıldı, tüm yönetici ve sorumluları tutuklandı. Rızgari dolaştıran, evinde ve iş yerinde bulunduranlar gözaltına alındı, her türlü baskı ve işkence ile karşı karşıya geldiler.. PTT merkezlerine emir ve talimatlar verilerek, Rızgari'nin dağıtımını engellendi. Tüm bunlara rağmen oluşturulan siyasal yapılar içinde, Rızgari en ücra köylere bile ulaştırıldı. Çok masraf ve zorluklarla karşılaşıldı...

Peki tüm bu BASKILAR NEDEN RIZGARI ÜZERİNDE YOĞUNLAŞTI?

Bu, Rızgari'nin savunduğu tezlerin, senelerden beri oluşturulmuş devletin temellerini sarsmasındandı..

Rızgari;

- "-Kürtlerin bir ulus olduğunu ve bir ülkeye sahip olduklarını,
- Kürdistan'ın emperyalist bağlantılar içinde 4 parçaya bölündüğü ve sömürgeleştirildiğini,
- Kürdistan'da ayrı ve bağımsız örgütlenmeyi,
- Kürdistan'da merkezi bir proletarya partisinin kurulması gerektiğini,
- Bağımsız bir Seçim Siyaseti oluşturup ve bunun pratik te çalışmasını yaptığı,
- Kürdistan'daki başkaldırıların "İngiliz kışkırtması" olmadığı ve Ulusal Direnmeler olduğunu,
- Kemalizmin gerici,ırkçı ve militarist yapısını teşhir ettiği,
- Dimitrof ve Stalin ile diğer yandaşlarını eleştirerek, Enternasyonal belgelerinin Türk "Sol"u tarafından tahrif edildiğini,
- Türk demokrat ve sosyalistlerinin döneke ve iki yüzlülüklerini teşhir ettiği,
- Oportünüzmi teşhir ettiği,
- (...)

Rızgarî, tüm bu tesbitlerinden ötürü, icazetli ve izinli Türk "solu" ve demokratlarının, onların

oportünist Kürt eklentilerinin; ayrıca sömürgeci Türk devletinin yoğun saldırılarına uğramıştır.. Ama, Rızgari yılmadı, kadroları ile bütün bu tasallutlara karşı direndi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ideolojik ve teorik yapılanmasını sağladı ve bugün de bu yapı kendisini korumaktadır...Tesbit ettiği ilkelerden geri adım atmadı. Ve ilkelerini pazarlık konusu yapmadı.Zorlu ve çetin bir mücadele sürecine girdi. 12 Eylülün en sert ve acımasız döneminde, tüm siyasal grupların ortadan çark ettikleri bir dönemde mücadelesini verdi, söylediklerini eyleme geçirdi. Ama, başaramadı. Bugün Rızgari'ye hiç bir yerden namuslu öz-eleştiri gelmedi. Bugün tüm tezleri hayat bulmasına rağmen,yine, tüm platformlardan ısrarla dışlanmaktadır!

Herşeye rağmen Rızgari kitlelerle bağ kurabildi ve bu engellenemedi. Kürdistan'da büyük yankılar uyandırdı. Ve taraftar kazandı. Bu kitlesel gelişmeydi. Geniş bir potansiyel yaratmıştı.Rızgari kitlelerde kabul görmüştü. O zaman kendisine "örgüt" "parti" diyen birçok kuruluş vardı ama, kitleleri kucaklayacak bir örgütlülük yoktu. Rızgari bunu amaçlıyordu..Siyasal inşa gelip dayatmış ve Rızgarinin birinci gündem maddesi olmuştu.. Ancak tam örgütlenmeye geçilmesi gerektiği bir sırada Rızgari de ayrışma başgöstermişti. Bu, Kürdistan'daki örgütlenmenin ayaklarını kırmıştı. Birçok yapı tarafından adeta alkışlanmış ve desteklenmişti..Rızgarî'nin dışı dış verdiği mücadele sonucu kazanılan birçok kadro ve mevzi telef olmuştu.. Binlerce militan Orta-Doğu'nun batakhanelerine çekilerek, ahtapot gibi yere serildi. Geri gelenler cezaevlerini doldurdu. Harekete bitkinlik ve nemelazımcılık egemen oldu. Daha sonra ortaya çıkan gelişmeler bu yanlıştın üzerinde yükseldiler... Bazı unsurların bu provakatif davranışı, Kürdistan UKM açısından büyük bir zaaf oluşturdu ve zarar verdi. Bunun sonuçları daha sonraları görülebildi. 1978 yılındaki ayrışmadan sonra Rızgari kendisini kısa sürede toparladı ve 1979 yılında tümüyle örgütlenmeye geçti. 12 Eylül daha gelmeden, ortalığın karmaşaya girdiği durumda Rızgari bütün Kürdistan siyasal güçlerine (Türk devrimcilerine de durumu açıklamış ve ittifak önermiştir) geniş bir gerekçe ile oluşturduğu protokolü açmış, ortak bir deklarasyon ile birleşme

önerilmiştir. Gerekçesi geniş olduğu için, buraya kısaca deklarasyon ve ilkeleri aktarmak yeterli olacaktır...

"Kapitalist Köleliğe Karşı Marksist-Leninist Mücadele Temelinde Anti-sömürgeci Demokratik Mücadele Birliği'nin ilkeleri şöyle sıralanmıştır:

- 1-Emperyalizme ve faşizme karşı;
- 2-Sömürgeciliğe ve Türk/Arap/Fars Burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürgeciliğine karşı;
- 3-İşbirlikçi (Kürt ticaret burjuvazisi, ağalık, şeyhlik, seyitlik-dedelik kurumlarına, her türlü feodal baskı ve sömürüye) ve bütün biçimleri içindeki gericiliğe karşı,
- 4- Şövenizme ve Sosyal-şövenizme karşı;

DEVRİMCİ PROLETARYANIN DÜNYA DÜZLEMİNDEKİ TOPLUMSAL DEVRİM STRATEJİSİNİN GENEL-TEMEL VE VAZGEÇİLMEZ İLKELERİ DOĞRULTUSUNDA MÜCADELE EDER."

PROTOKOL ise şöyleydi;

"Türkiye özgülünde anti-sömürgeci ulusal demokratik mücadele birliği aşağıdaki protokol hükümlerine uyar:

- a-Militarist-sömürgeci Türk burjuvazisinin anti-komünizm ve anti-Kürdizmine karşı mücadele eder;
- b-Sosyalist siyasal güçlerin birliği ve önderliği temel olmak üzere, tüm devrimci güçleri, yurtseverleri, demokratları deklarasyon ilkeleri düzeyinde örgütlendirir;
- c-Sayısal çokluğa göre değil, niteliklere göre (nesnel olarak ortak payda etrafında yer alan) grupların eşit olarak temsilini öngörür, bunun için:
- d-Demokratik inşa ve kollektif önderliği esas alır,
- e-Yatay ve dikey örgütlenme bütünselliğini gerçekleştirme için çalışır,

- f-Siyasal çalışma alanını öncelikle işçi sınıfı ve yoksul köylülük içinde yoğunlaştırır,
g-Toplumsal devrimin mihrifi etrafında, ulusal ve demokratik muhalefete bilinçli bir ifade verir,
h-Grup çıkarlarını reddeder, dar grupçu anlayışları teşhir ve mahkum eder,
i-Propaganda ve ajitasyonda serbestliği reddeder,bu faaliyetleri deklerasyon ilkeleri çerçevesinde merkezileştirir,
ı-Merkezi yayını gerçekleştirir,
i-Merkezi yayını,deklerasyon ilkelerinin siyasal çalışması ve nesnel teorik bilgilenme için kullanır,
k-Türk Solu'nu temsil eden gruplar, kollektif önderlik kurumunda temsil edilemezler, ilişkiler ittifaklar düzeyinde ele alınır,
l-İlkeleri ihlal eden, deklerasyona ters düşen gruplara karşı kollektif olarak mücadele eder."

Bu çalışma uzun bir dönemi aldı ve Rızgari'nin tecriti ile son buldu. Yerine meşhur UDG kuruldu...

1980 yılında KK Partisi Örgütlenme Planı kamu oyuna açıldı. Yurt dışında Yekiti yayını ile ideolojik sorunlar ve siyasal sorunlar tartışmaya açıldı. KUKC programı sunuldu...1983 yılına kadar gerek ideolojik ve gerekse siyasal örgütlenme sürdürüldü, eylemler ile mücadele desteklendi.. Ve Rızgari kadroları ülkeyi terketmedi. Bu tarihten sonra büyük operasyon yiyen Rızgari kadrolarının bazıları cezaevine, bazıları da yurt dışına çıktılar, mücadeleyi devam ettirdiler...

12 Eylül ile Militarist Bürokratik Cunta "koskoca örgütleri" kısa sürede yerle bir etti.Askeri darbeye karşı direnilemedi. Türkiye ve Kürdistan'da bu askeri darbeden her siyasal akım gibi Rızgari de nasibini aldı.12 Eylül beklenen birşeydi ve daha sıkı bir örgütlenme gerekiyordu.

Onbinlerce insanımız zindanlarda çürütüldü, işkence tezgahlarında ömür tüketti...

(...)

KUKM'nin genel ve vazgeçilmez tezlerini tartışırken Rızgari neleri yerine getirebildi neleri getiremedi. Bu tartışma konusudur, ancak şunu söyleyebiliriz ki, hemen hemen temel bütün tezlerini tartışmış ve hayata geçirmiştir. En önemli eksik olarak siyasal örgütlenmeyi o güne kadar başaramamıştır.

Rızgari sürecinde dikkat edilmesi gereken en önemli sorunlardan biri de, dışta ve içte **şablonculuğa** karşı tavizsiz sürdürdüğü mücadeledir. SSCB, Çin ve Arnavutluk'ta yağan yağmura göre şemsiye açmadı; sınıfa, ülkeye ve ulusa bağlı ve bağımlı olarak, bağımsız bir dış siyaset yürüttü.

Yaratılan teorik ve ideolojik zeminin ve yaşanan zengin deneyimin parti gibi bir araca sahip olması eylemini gündeme getiren Rızgari, 1987 yılında Kürdistan Kurtuluş Örgütü (Rexistina Rizgarîya Kurdistan) gibi bir yapıya ulaştı. Daha sonra Genişletilmiş Merkez Komitesi kararıyla Kürdistan Kurtuluş Partisi adını alarak sürece devam etti. Kamu oyuna açılan siyasal programın giriş kısmında;

"devrimci bir grubun, gerçek anlamda bir programa sahip olması uzun ve çetin bir mücadeleyi, ideolojik ve siyasal inşa süreçlerini gerektirir. Sorun, acele ile bir programa sahip olmak değil, ihtilali gerçek hedeflerine ulaştırabilecek savaş örgütünün yaratılmasıdır"

"bugünü ve yarını belirleyecek olan yalnız bizim programımız değil, aynı zamanda; ülkemizin içinde bulunduğu durum, uluslararası ilişkiler, toplumumuzun sosyo-ekonomik yapısı gereği kitle talebinin somut ve pratik bir işlerliğe ulaştırılmasıdır da. Bu program, bütünsellik içinde ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluş ile birleştirilmesini de gerektirmektedir".

"Tarihi zulme,sömürüye,işgal ve yağmaya karşı başkaldırılarla dolu olan, ulusumuzun özgürlüğü ülkemizin bağımsızlığı mücadelesi haklı ve meşru bir zeminde yükselmektedir. Bu bilinçle, kısa vadeli görünürlik çıkarlar yerine, uzun vadeli siyasal hedeflerin gerçekleştirilmesi ve gelecekteki özgür ve demokratik bir toplumun yönetilip yönlendirilmesi hedeflerinin de açık ve kesin bir biçimde belirlenmesi zorunlu" sayılmakta, detaylı program hedefleri açıklanmaktadır.

Bu amaçla kapitalist ve sosyalist dünyanın durumuna değinilerek, "sosyalist ülkelerin ulusal kurtuluş savaşlarını yalnız başlarına bıraktığı" vurgulanmaktadır. Program daha sonraki bölümlerinde tarihsel süreç içinde Kürdistan'ındurumunu açıklayarak,TC 'nin kuruluşuna kadar olan bölümden sonra sonuç olarak şunları saptamaktadır:

"Ermeni, Pontus (Rum) ve Kürt halklarının" kaderlerinin benzer olduğu, TC'nin jenosit eylemleri ile bu halkları yurtlarından kovarak, Kürtleri de sömürgeleştirdiği belirtilmektedir. Buna bağlı olarak "Türk-Yunan Savaşı ,ulusal kurtuluş savaşı değil, çünkü başka halkların köleleştirilmeleri ve Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi gibi bir sonucu yaratmıştır" denilmektedir. "Türk-Yunan Savaşı"nın hiç bir anti-emperyalist yanınının bulunmadığı açıklanmaktadır. Türk Burjuvazisi'nin gelişen bu yapı üzerinde palazlandığı ve bunların temsilcilik görevini de Kemalistlerin yüklen- diği, Osmanlıların kalıntıları üzerinde ve kan-revan içinde "Misak-ı Milli"nin kurulduğu saptanarak, İzmir İktisat Kongresi'nden sonra Kemalizm'in palazlanan ve işbirlikçi hale dönüşen Türk Burjuvazisi'nin ideolojisi olarak kendini ortaya koyduğu tartışılmaktadır..

Programda Kürdistan'ın sömürge statüsü ve bunun resmileşmesi, Lozan Emperyalist Paylaşımı, Musul,Kerkük Sorunu, Hatay Meselesi ele alınmakta; **Dersim** de, direnmenin bastırılmasına kadar Kuzey Kürdistan'a açık girilemediği söylenmektedir. Bu konuda sonuç olarak Kürdistan'ın uluslararası bir sömürge olduğu ve 4 devlet tarafından parçalandığı açıklanmaktadır. Dilinin, kültürünün, folklorunun, tüm zenginliklerinin talan edildiği vurgulanmaktadır.. Program bu

yapısal durum içinde Kürdistan'daki üretim biçimini, sınıfların konumlanmasını detaylı açıklamaktadır. Devrimden yana olan ve olmayan sınıflar ayırte edilerek; işbirlikçilere karşı sürdürülecek mücadele, sömürgecilere karşı verilen mücadele ile aynı sayılmaktadır..

Rızgari amaç ve nitelik olarak şunları belirlemektedir:

"Ulusal-demokratik ve sosyalist nitelikli bir kitle partisi" önererek; Partinin "ulusal-demokratik program hedefinin **bağımsız,birleşik, demokratik bir Kürdistan için ülkenin askeri işgalden arındırılması** hedefini" açıklamakta;

"Kürdistanlı tüm yurtsever, demokrat ve sosyalist siyasal güçlerin **Tek Bir Ortak Taarruz Cephesi**'nde (KUKC) birleştirilmeleri, genel, acil ve stratejik siyasal hedeflerin saptanıp çözümlenmesini amaç saymakta ve kendini bu sürecin en önemli aracı kabul etmektedir.

Partinin sosyalist program hedefi ise, "eşit haklar ve görevler temelinde örgütlenmiş; sınıfsız, sömürsüz bir topluma ulaşmak" amaçlanmaktadır.

Bu amaç ve niteliğine uygun olarak "Ulusal ve toplumsal kurtuluşu birleştirme"yi önermektedir..

Kürdistan'da devrimin kitlelerin gönüllü katılımı ve rızalarına dayanmak zorunda olduğu ve demokratik bir muhteva göstereceği; Kürdistan'da bütün sömürgeci ilişki ve bağımlılıklara son verilmesi ile ulusun özgürlüğü ve ülkenin bağımsızlığı aşamasının dayatan somut bir hedef olduğu saptanmaktadır. İthal malı anlayışlar ve zorlamalar ile Kürdistan'da devrimin olanaksızlığı açıklanmaktadır. Bu bağlamda **azami ve asgari** program hedefleri ayırte edilerek; genel mücadele ve stratejik hedefler açıklanmaktadır. "Sömürgeciler ve işbirlikçilerinin en kılcal damarlarına girmeyi, beyinlerini parçalamayı, iskeletlerini dağıtmayı ve örgütlenmelerini alaşağı etmeyi" görev saymaktadır. Ulusal Kurtuluş mücadelemize "katılan, destek veren, dayanışma içinde olan bütün güçleri (devletler, partiler, kişiler) dost" saymakta, mücadelemize "karşı olan ve

gelişmesini, gürbüzleşmesini engelleyen bütün güçleri düşman" olarak görmektedir. Bu anlayışına uygun olarak **Ulusal Kurtuluş Cephesi Siyaseti** ile **İttifaklar Siyaseti**'ni belirlemekte;

"Ülkemizdeki ulusal ve sosyalist siyasal güçlerin **askeri işgali** ortadan kaldırmak için **Ortak Bir Taarruz Cephesi**'nde birleştirilmeleri" ile;

"4 parçadaki egemen ulus devrimci, demokrat ve sosyalist hareketleri ile ittifaklar kurmayı, daha yakın düzeylerde **güç ve eylem birlikleri** oluşturmayı" amaç saymaktadır. Bu birliklerin oluşmasında "egemen ulus devrimci, demokrat ve sosyalistlerine görevlerini anlatmak ve onların **şartsız-tercihsiz mücadele vermelerini**" önermektedir.

Program daha sonra mücadelenin genel kapsamı içinde Askeri örgütlenme ve Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun oluşturulmasını açıklamakta;

Kürt Ulusu'na dayatılan Savaş'ın **haksız bir savaş** olduğunu belirlemektedir. Genel stratejinin "barış ve demokrasi" olduğu, ancak dayatılan bu haksız savaş karşısında da bütün gücü ile savaşmak zorunda olduğumuzu açıklamaktadır... Savaş taktikleri ve **Kurtarılmış Bölgeler** konularına da değinilerek, **Kurtarılmış Bölgelerde** yönetimin nasıl olacağı detaylı belirtilmektedir...

Kurtarılmış Bölgelerdeki uygulamanın, devrim sonrası kurulacak toplumsal yapının "bir ön modeli olacağı" nedeniyle önemini vurgulamaktadır..

Program "**SİYASAL GÖREVLER VE ACİL HEDEFLER**" başlığı ile "**Devrim Konseyi**" tarafından uygulamaları sıralamakta;

"Siyasal İktidar perspektifi, Savunma Perspektifi, Düşünce ve Örgütlenme Özgürlüğü, Din ve İbadet Özgürlüğü, Azınlık ve Etnik Grupların Hakları, Kürdistan Ekonomisinin Düzenlenmesi,

Emekçi Halkın Haklarının Güvenceleri, Köylülerin Haklarının Güvence Altına Alınması, Konut Sorunu, Sağlıklı Bir Toplum Yaratmak Görevi, Kadınların Güvence Altına alınmaları, Gençliğin Güvence altına alınması, Bilimsel Faaliyetler , Kültürel Değerlerin Korunması ve Geliştirilmesi vb.." konularını detaylı somut biçimde açıklamaktadır..

Sonuç olarak Rizgarî;

"Kürdistan'daki ulusal direnmeler ve siyasal hareketlerin olumlu ya da olumsuz yanları ile bıraktıkları mirasın üzerinde, ona sahip çıkarak şekillenmiş ve gelişmiştir" denilmektedir.

(...)

Rızgari ülke içinde ve dışında mücadelesine devam etmektedir. 12 Eylül sonrası yargılamalar sonucu Türkiye'nin birçok yerinde ağır cezalara çarptırılmış birçok kadrosu halen cezaevlerinde bulunmaktadır.

P A R T İ Y A R İ Z G A R İ Y A K U R D İ S T A N D İ S A L A
 PARTIYA RİZGARIYA KURDİSTAN 5. KURULUŞ YILINDA... * 5 . M İ N D E . .

Partiya Rizgarîya Kurdistan (PRK/Rizgarî) di dawîyahîya dema dinê de bi gelekî herî honak, rêzanî, bîngeha mişrûiyeta xweyî civakî, îdeoloji û rêzanî dipirsîn e û hevdesazîya xweyî pêncemîn qedand.

Wek ku tê zanîn, honakên rêzanî di hilberê rikkirina hewcedarîya geşbûna civakî de diafirin.

Partiya Rizgarîya Kurdistan (PRK/rizgarî), dînyada pek çok örgütün kendi siyasal, toplumsal ve ideolojik meşruiyet temellerini sorgulamak zorunda kaldıkları bir dönemde 5. kuruluş yılını dolduruyor..

Bilindiği gibi, siyasal örgütler toplumsal gelişmenin dayattığı ihtiyaçların ürünleri olarak

Û hebûna xwe ji divêtiya civakî distîn in Û di têkoşînên civakî de dirûvê têkilîbûna vênên bilind didomîn in. Bi vê re jî, sipartina têkilîyên hilberînî, hebûna civakî Û bi wundakirina hîmê meşrûfiyetê ve jî domandina jiyana wân di xwe bi xwe hilberandinê de lê belê bi xwedîbûna xwe hîn demek dûdirêj didomîn in jî ev e. Ev rewş, di herikandana dirokê de tişteki çewt Û berxwedanek paşverû ye; di dawîngê de mahkûmê bin ketin ê ye..

Tê çavder kirin ku, dina amadeyî derbasbûna sedsala 20.an dibe bi kêmanî, bi qasî serê vî sedsalî ketiye qada guhertinek rêzanîn.. Di nav vê guhertina lez de, di têkoşîna rêzanîn de yekîna pişkar ev honak ên sebaba hebûna xwe -bi kêmanî ji bona xwe- ji nû kirin Û qedand in; "ji bona xwe ne" yan jî bi geşbûna civakî ve girêdayî "hewcedariyek hilberî" de hebûn e. Ev di danîn a qadê de pêwîst e.

Hetan berf niha bi du sala dinê de di mişraqa rêzanîn de YKSS. Û hilweşandina wê yek ji wan bû.. Bi lez Û bez şirove kirina dev jê berdana Marksî-Lenînî, ji bona xwe di ketina lêkolana bingeha îdeolojîyek "nû" de pir hêz ketine qurfê Û hejmara wan jî zêde ye. Bi

doğarlar. Ve varlıklarını, toplumsal gerekliliklerden alarak, toplumsal mücadelelere iradi müdahalenin en üst biçimleri olarak sürdürürler. Aynı zamanda, dayandıkları üretim ilişkileri, toplumsal gereklilikler ve meşruiyet temelleri ortadan kalktığı halde yaşamlarını sürdürmeleri ise, kendi kendilerini üreten bir mekanizmaya sahip olmalarıyla açıklanabilir. Devlet bürokrasileri ile toplumsal üst-yapı kastlarının daha uzun süre kendi varlıklarını koruyup sürdürmelerinin diyalektiği de budur. Bu durum, tarihin akışına ters ve gerici bir direnmedir; sonunda yenik düşmeye mahkûmdur..

Yirmibirinci yüzyıla girmeye hazırlanan dünyanın en az bu yüzyılın başları kadar hızlı bir siyasal değişime sahne olduğu gözlemleniyor.. Bu hızlı değişim içinde, siyasal mücadelenin başlıca özneleri olan örgütlerin kendi varlık nedenlerini -en azından kendileri için- yeniden tanımlamaları; "**kendileri için mi**" yoksa toplumsal gelişmeye ilişkin bir "**ihtiyacın ürünü**" olarak mı varolduklarını ortaya koymaları zorunludur.

Daha iki yıl öncesine kadar dünyanın ikinci büyük siyasal güç odağı olan SSCB ve buna bağlı olarak SBKP'nin çöküşü bunlardan biridir.. Marksizm-Leninizm'i terkettiklerini alalecele

wundabûna meşrûyeta wanî civakî û rêzanîn re jî, hîna li henber civakê di pêkolana parastina cûdatîyê de tirsana van **elitan** jî ji vê re mînak e..

Mana munaqêşa meşrûyeta ya din jî, êdî gera "zagonî" ya xwe di dîtina dewleta burjuwazî de gerîna pirsîyarî ya bawerîya Rast a **saffî kirinê** ye..

Rehên **PRK** ê, di gel bingeha Rojhilata-Navîn î şematok de hîndê jî bîrpartiya xwe yî îdeolojî-rêzanîn domandina tevgerê neqî di pêvajoka **Rizgarî** de dişekin e. **PRK** meşrûyeta xwe ne ji tixûbê ku emperyalîst û kolonyalîst xurû û zagonî dîkin; ji meşrûyeta û heqanîyeta têkoşîna rizgarîya civakî û netewîya welatekî kolonî de dibînin e. Honandînek ferx, dinamik, şoreşger û rizgarxwaza netewî ye. Dîjî nîzama emperyalîst e. Nîzama ku koledarîyê bi dirûv alternatîfa rikkirina çîna kedkar û qora yî ku wan program dike, partîyek naveroka sosyalîst û girseyî ye.

açıklayarak, kendilerine "yeni" ideolojik zeminler arama telaşına düşen grupların sayısı ise, bir hayli fazla. Toplumsal ve siyasal meşruiyetleri kalktığı halde, topluma karşı ayrıcalıklarını koruma çabasındaki **elitlerin** korkuları da buna bir örnek..

Meşruiyet tartışmasının bir başka anlamı da, artık kendi meşruluklarını burjuva devletin "**yasallığında**" aramaya çalışan **sağ tasfiyeciliğin** sorgulanmasıdır..

PRK'nin kökleri ise, Orta-Doğu'nun oldukça kaygan ve bunalımlı zeminlerine rağmen ideolojik-siyasal tutarlılığını sürdürebilmiş ender hareketlerden biri olan **rizgarî** sürecinde durmaktadır. **PRK**, meşruluğunu, sınırlarını emperyalist ve sömürgecilerin belirledikleri burjuva yasallığında değil; sömürge bir ülkenin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin haklılığında gören, genç, dinamik ve ihtilalci bir ulusal kurtuluş örgütüdür. Emperyalist-kapitalist sistemin muhalifidir. Sistemin çeşitli kölelik biçimlerini kendilerine dayattığı Kürdistan'lı emekçi sınıf ve tabakaların alternatiflerini programlaştıran **sosyalist muhtevalı bir kitle partisi**'dir..

PRK/Rizgarî, pêşkarek rêzanî nî şerê berxwedana
Kurdistan e.

PRK/Rizgarî, Kürdistan'daki direnme savaşının
siyasal öznelerinden biridir.

Şerê kolonyalîsta bi dirûvekî zorê rikkirine
netewa me, ev şerê kolonî, bi hemû şidandin a
xwe didomî n e.. Ev şer, li hemû ênîya bi potan-
sîyelek leşkerî, bi çekên modern; rêzanî, aborî
û diplomatî, bi êrişek yekûnî li ênîya didomî
n e. Gemardanên deng û nûçeyên girsê, parlamento
û honakên girsêyî yên KT. li Kürdistan ê pişkarê
vî şerî ne.

KT., ji Newroz a vê salê ku despê kir, bi
nîzamî li Kürdistanê desbi **tevkujtinên girseyî**
kir. An dawîng ku li Şirnexê hat dîtin, bi şev
û rojê bajar di bin bombebaran a de hatin
şewitan in û hilweşan in.. Bi bûyêrên şopgera
Şirnexê ev armanca KT. rêzanîya girsî bi pir
caran da xwanî. Yê n ku li Çuqûrcê, Golê û
Qûlpê jîyan, kevneşopîya ku berê li Dersim,
Zilan û Aqrî bi hawakî qirkirin ê, tê xûya ku
hîn tê domandin..

KT. ji bona ku desteka girsê bişkênîne û vege-
rîn e, seranser êriş kirina girsê rêyek an hêsan
dibîn e. Gundên Botan ê bi dirûvekî nîzamî

Sömürgecilerin ulusumuza haksız biçimde dayat-
tıkları **kirli sömürge savaşı** bütün şiddetiyle
sürmektedir.. Bu savaş, sömürgecilerin gelişmiş
ateş gücü, askeri potansiyelleri, siyasal, ekono-
mik ve diplomatik topyekûn taarruzuyla bütün
cephelerde sürdürülmektedir. TC'nin kitle
iletişim tekelleri, parlamentosu, kitle örgütleri
de Kürdistan'daki bu kanlı savaşın birer öznesi
durumundadır.

TC, bu yılın Newroz'undan başlamak üzere,
Kürdistan'da sistemli **kitle katliamlarına** yönel-
miştir. En son **Şirnak**'da görüldüğü gibi, kentler
gece gündüz top ateşine tutulmakta, yakılıp
yıkılmaktadır.. **Şirnak**'ı takip eden olaylar
kitle siyasetinde TC'nin niyetini defalarca gös-
termiştir. **Çukurca**, **Göle** ve **Kulp**'ta yaşananlar,
Dersim, **Zilan** ve **Ağrı jenosidleri**'nden uzanan
geleneğin sürdürüldüğünü göstermektedir.

TC, mücadeledeki kitle desteğini kırmak,
caydırmak için halka doğrudan saldırmayı
daha kolay bir yol saymaktadır. **Botan**'daki

bobeparîn dibe, girse zorî kocbarfîyê dikin. KT. dixwaze hinek herêm ên neqî bê merov bik e. Kontr-Gerilla, li gund û bajarên Kurdistan ê kadroyên welatparêz û ronakbîr xistine armancê û kampanyên nêçîra kujtina van merovên rezanî daye ber xwe. Bi kujtînên ku berî daye rojnamevanan, welatparêz û ronakbîr a, çeka zorbazîya dewletê an honandî yek jê ye.. Liser van çes-pandîna feqîrî û şerpeze yî jî qat qat zêde bûye.

KT. di qada dîplomasî de bi navê "zorbazî"yê têkoşîna netewî mahkûm kirî ye û di vê de jî pir gav avêtî ye. Di qada navnetewî de bi van metodan tenê hijtina Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan daye ber xwe û tecrît kirin a wê kirîye armanc.

KT. bi rêzanî jî, hilweşandinê têkoşîna hêzê radîkal a çekdarî li Kurdistan a Bakûr, bi vê ve girêdayî jî honakên Kurd î radîkal û saff kirina wan jî danîye ber xwe. Programên emperyalîst û kolonyalîstan yê legal û kedî kirinê û bi qilafetî jî navê rakirin di mêzênê de hevdu diqedîn in.

tüm köyler sistemli olarak bombardıman edile- rek, kitleler göçe zorlanmaktadır. TC, seçilen bazı bölgeleri **insansızlaştırmak** istemektedirler. Kontr-gerilla, Kürdistan'ın kasaba ve şehirlerin- de yurtsever ve aydın kadroları hedef alan bir siyasi cinayet kampanyası yürütmektedir. Gazetecilere, yurtsever aydınlara yönelen cinayetler, **örgütlü devlet terörünün** en önemli silahlarından biridir.. Bütün bu uygulamaların üstüne, bir de Kürdistan'daki yoksulluk ve sefalet kat kat artmış durumdadır.

TC, diplomatik alanda ulusal mücadeleyi "**terö- rizm**" olarak mahkûm etmede çok yol almıştır. Kürdistan **Ulusal Kurtuluş Mücadelesi**'ni bu yöntemle uluslararası alanda diplomatik olarak tecrit etme peşindedir..

TC, siyasal olarak da, Kuzey Kürdistan'daki radikal silahlı mücadeleyi yenilgiye uğratmayı, buna bağlı olarak devrimci radikal Kürt örgüt- lerini **Tasfiye etmeyi** önüne koymuştur. Emperyalist ve sömürgecilerin legalleştirme, ehlileş- tirme programları ile fiziki imha aynı tasfiye programının birbirini tamamlayıcı unsurları olmaktadır.

Yine, bu programın kapsamı içerisinde Güney

Dîsa, naveroka gişka vî programî de honakên Kurdistan a Bakûr, bi hêzên radikalî Başûr re bîne dij hev û Kurdan bi Kurdan bide şikênandinê, perçekirina Kurdistanê û di nav Kurdan de doza xwînitîyê kûr bike; di rêka rêzanîn de, ev kirine armanc..

Honakên Kurdistanê di nav programa rêzanî ya cûda de, bi piranî jî ji bona yê reformîst û radikal bin in hinber hev vê lîşkê didomîn e û ev jî parek lîşkê ye.

Ev şerê xwîn ku di Kurdistanê de, li heber tevkujtîna ên girsê civaka Tirk bêdeng e. Dengê ku ji hinek honakên girsêyî û dij derketina van jî, pir teng û ne bes e. KT. Tekoşîna rizgarîya Netewa Kurd li metropolan jî di bin êrîşên giran de ye.

Belê, KT., van gişka dike û wê bike jî. Naveroka pîrgirêkê yan bi me ve eleqeder; di nav hêzên Tekoşîna Rizgarîya Kurdistan de rêzanîna a yek û derbas kirina yekîtîyê ye, yan derbas nebe, ev kirû yek girîng e û li ber me sekînî ye..

Ji ber van sebeban, **Partiya Rizgarîya Kurdistan** ji Newroz a dawîng û mêş de, li dij rêzanîya tevkujtîna a ku netewa me di bin de, hemû

Kürdistan'daki örgütleri, Güneydeki radikal güçlerle karşı karşıya getirerek Kürdü Kürde kırdırmak, Kürdistan'ın bölünmüşlüğüne siyasal kan davaları ile derinleştirmek peşindedir..

Siyasi program farklılığı içindeki Kürt örgütlerini, özellikle reformcu ve radikal kanatları karşı karşıya getirmek de bu oyunun parçasıdır.

Kürdistan'daki bu kanlı savaşa, kitle katliamlarına karşı Türk toplumu son derece duyarsızdır. Bir kısım demokratik kitle örgütlerinin tepkileri ise, çok sınırlı ve yetersiz kalmaktadır. TC, **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi**'ne metropollerde de ağır bir saldırı içindedir.

Evet, TC. bütün bunları yapıyor ve yapacaktır da. Sorunun asıl can alıcı yanı asıl bizimle ilgili olan yanındır. **Kürdistan Ulusal Kurtuluşçu Güçlerinin birlik** siyasetini hayata geçirip, geçirmemeleri hayati bir olgu olarak durmaktadır..

Bu nedenlerle, **Partiya Rizgarîya Kurdistan**, son Newroz'dan bu yana, ulusumuzun karşı karşıya bulunduğu toplu imha siyaseti karşısında tüm ulusal kurtuluş örgütlerinin iç çelişme ve çatışmalarını durdurmalarını, ortak bir duruşa yönelmesi gerektiğinin önemine ısrarla işaret

honakên rizgarîya netewî nakok û lihevistin ên navxo bisekinîn in û di sekinandînek hevdupar de me kirû da nîşan û em têd de jî xwedî bîyar in.

Bi navê "zorbazî" yê mahkûm kirina PKK, ji hêla qîlafetî ve û rêzanî de rûxîna a vê tevgerê armancek ji armancên ku KT. daye ber xwe, yek ji wan î girîng e. Belê rûxîna PKK, di şexsiyeta vê tevgerê de wê têkoşîna xapîna bib e û tê vê manê. "Zorbazîya PKK ji naverokê rabe, emê pîrsgirêkê bîngeha rêzanî bi verşîna in". Yêna ku li hêvîya vê û bi vê re angaje bûne ew hêzên rastê safî kirinê û hêzên daxwazkar ên lihevhatîna e, bila evana baş bizanibin ku, li Kurdistanê têkoşîna hêzên radikal bîna bînkirin û desteka gîrsê bê şîkêna in, pişt re qet tu pîrsgirêkêna rêzanîna ku KT. verşîna, namîna in.

Bi qasî ku di navbera me û PKK de pîr polemîk û munaqeqşîna ku rehên wê di kûr de hene jî, di zela kirina dawîngê de, di navbera hêzên rizgarxwazên netewî Kurdistanê de, di nav hev de bi metodên şoreşgerî yêna ku xwedî verşîna in, a din jî ku dikarin verşîna in. Ji vê heqîqatê me despê kir û wek ku di **Belavok a Partî Nemro**

etmektedir.

PKK'nin "terörist" olarak mahkum edilmesi, bu hareketin siyasi ve fiziki bir imhaya uğratılması TC'nin önüne koyduğu önemli hedeflerden birisidir. Fakat, PKK'nin yenilgiye uğratılması, gerçekte bu hareketin şahsında **mücadele-nin yenilgiye uğratılması** demek olacaktır. "PKK terörizmini yok edelim, sorunu siyasi zeminlerde çözeriz" beklentilerine angaje olan kimi sağ tasfiyeci ve uzlaşmacı akımların çok iyi bilmeleri gereken bir şey var: Kürdistan'daki radikal mücadele tasfiye edilip, kitle desteği kırıldıktan sonra TC'nin çözmek isteyeceği hiçbir "siyasi sorunu" kalmayacaktır..

PKK ile aramızda kökü çok derinlerde duran siyasal polemik ve eleştirilerimiz bulunmasına karşın, bunların son tahlilde, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçu Güçlerinin, kendi içerisinde devrimci yöntemlerle çözebilecekleri, dahası çözmeleri gereken çelişmeler olduğu gerçeğinden hareketle; **30 NO'lu PARTİ BİLDİRİSİ** ile açıklandığı gibi, PKK'nin desteklenmesi kararı alınmıştır.

Bu tavır, TC'nin imha siyaseti karşısında

30 de hat beyan kirin, me biryara alîkarîya(des-teka) PKK standî ye.

Ev ravêj, divê nîşana dij rêzanîya ruxîn a KT. ji honakên rîzanîya Kurdistan re biryarek pardarî bê qebûl kirin. Netewa me û têkoşîna radîkalî ku êrîşên tîn ser, li dij van êrîşan, berhev anîna rêzgirtinê û sazîkirina kozîkên li pêşîya me serto ye..

PRK, ne tenê bi PKK re, bi hemû honakên şoreşger û radîkal re dilxwazê **ERÎŞA ENÎYA PARDAR** e.

Evên ku bi bazarên erzan têkoşîna radîkal ya çekdar dixwazin bazarî KT. bikin, PKK xistine bin dorgirtina rast û tasallût a; bi vê re jî hêzên şoreşger re girîng bûna bîngehek pardarî hîn zelal tê nîşan û jê re dibe delîl jî..

PRK di nav berxwedana heq ya Kurdistanê de ye û pişkarek wî şerfî ye. Di nav hemû hêzên şoreşger, rizgarxwazên netewî û sosyalîst de daxwaz û xwedî biryara sazîkirina hevkarîyek an fîreh de ye û jî bona vê jî amade ya barê xwe ye..

Kürdistan Kurtuluş Örgütleri'nin ortak kararlılık göstereceklerinin bir işareti sayılmalıdır. Ulusumuzun ve radikal mücadelenin maruz kaldığı saldırılar karşısında safları sıklaştırmak ve birliktelikleri daha ileri ve kalıcı düzeylere yükseltmek bir görevdir.

PRK, yalnız **PKK** ile değil, bütün radikal devrimci örgütlerle **ORTAK BİR TAARRUZ CEPHESİ'**nden yanadır.

Radikal silahlı mücadeleyi ucuz pazarlıklarla TC'ye pazarlama düşündeki grupların **PKK**'yi Sağ kuşatması ve tasallutu altında bulunması, devrimci güçlerin ortak zeminler yaratmalarının ne denli önemli hale geldiğinin bir kanıtıdır.

PRK, Kürdistan'daki haklı direnme savaşının içindedir ve bu savaşın siyasal öznelerinden biridir. Bütün devrimci, ulusal kurtuluşçu ve sosyalist güçlerle **en geniş işbirliği-ni** gerçekleştirmede üzerine düşeni yerine getirmeye kararlıdır..

D Î R O K A P Ê V A J O K A R Î Z G A R Î .

Dostên heja!

Em sazûna partîya me di sala 5.eminde bi dilekî germ we silav dikin!

Bi qasî ku zanistîya we heye jî, bi sebaba sazûna partîya me yan sala 5.emin re di derheqa partî û dîroka tevgera me yan siyasî de hinek zanistîya bi kurtayî danasînê de fêde dibîn in.

PRK/Rizgarî (Partîya Rizgarîya Kurdistan) sazûna xwe di Çirî sala 1989 an de tamam kir, bi rastî rehê wê yên dîrokî, bi sala 1960 an re ji derketina DDKO ku derket destlepa siyasetê distîn e û bi dû DDKO re li ser bingeha xeta Rizgarî yan sosyalîst û radîkal hat ava kirin û di Kurdistanê da bu hêzek serwer.

Serokên tevgerê, di metropolên Tirkî de di nav pêlên têkoşîna sosyalîst a şoreşger î salên 1968 an de hatin stewart in. Belê ji berê de di nav kolana çêkirina alternatîfekê de bûn. Ji ber ku, tevgera çepên Tirkan bi piranî dibin têsîra Kemalîzmê de bi bingehê şoreşgerîya gewde xortanî û bi mejîyekî "çepelkarîya-komelayetî" nêzîkî pirsgerêka Netewa Kurd dibûn. Têz ên ku berkêş dikir in û ji bona destpêka tevgerê dijaneyi girtina Marksîzmê û humanîzma sosyalîst bûn û bi raztîyê Kurdistanê va ne lihevhatî bûn.

Welatperwerên Kurdistanê Bakûr ku di bin daxura Dewleta Tirkî de, di bin têsîra tevgera Barzanî yan Kurdistanê Başûr de bûn û pêv girêdayî nû nû xwedihonandin. Ew ronakbîrên Kurd ku bi navê "sosyalîstên Rojhilatî" dihatin binavkirin ew jî bi piranî di bin tîna û berxwedana xwe qebûlkirina Çepên Tirk î reformîst û demokratîk-komelayetî de bûn.

Sazendîya Çandîya Şoreşgerên Rojhilat (DDKO), di atmosfera (biraha) Tirkî yê 50 salî rêzanîya Kemalîst ku dij-Kurd, çepelkarîya-nîjadperestî, îdeolojîya Mîrî ku tabû dihat qebûl kirin, di pêvajoyek wusa de hat xuliqand in. DDKO li Tirk î honaka Kurd î girseyî û kifş a yekem bû û li ser bingeha xortên Kurd î şoreşger, sosyalîst, Ronakbîr ên Rojhilat î û kevneşopên welatparêz-welatperwer de hatibû bicîh bûn.

Honak, ji hêlekê ve li dij parvanên xwe ew honakên Tirk a û çepa "sosyalîst" di bingeha rêzanî û ideolojî de ji bona **meşrû-yeta** "Pirsgirêka Netewa Kurd" derxîne mazatê dixebitî, ji hêla din va jî li dij ideolojîya KT î nîjadperest û çepelkarî ku hebûna netewa Kurd înkâr dikir ew rêzanîya mîrî gavêt bi tesîr avêt in û kampanyet mezin meşand in.

Dema ku generala di 12 Adarê sala 1971 an de cuntak nû serast kirin, ji xwe berîtir **DDKO** ketibû bin operasyona jî. Di vê demê de çepên "sosyalîst" î Tirk î jî, di nav cemserîya îdeolojîya dinê û li ser şoreşa welat, ji ber sebebê munaqêşa çêkirî ketibûn nav pêvajokek jihev neqîn û cûdabûnek kûr. Berî cuntayê bi hinek "leşkerê Kemalî" re ketina bi hev re xebatê û daxuyanîyê guneha de wek honakê **THKO** û **THKP/C**, di vê pêvajokê de bi dûv berxwedanên ku dan binketin û cûda bûn.

DDKO jî di pêvajoka daraza awarteya Diyarbekir ê de veqetînek şibanî derbaskir. Ji bona ku xortên **DDKO** li dij dadingehê Pirsgirêkên Netewa Kurd neyîn in rojanê hin ji derva, hin jî ji hûndir ve ketin bin zorbazîya. Bi van zorbazîya wê daxwazê netewa Kurd ku bi dehsalan hatibû bin tifik kirin ji bona ku nebe tevgerê rêzanî, her pergala û mecal dixebitand in.. Bi qasî van zorbazîya jî li dij dadingehê pirsgirêk bû wek vekirinek rêzanî.. Cara yekem dij Kemalîzm û kolonyalîzmê bingeheî Tevgera Netewa Kurd yê ideolojî-Rêzanî ku ne li mazatê hate

dan in.. Di cûdabûne de berxwedana rêzanî ji hêla va xurûbêt DDKO yên ku bi navê Komîna Çile têt bi nav kirin hate domîn.

Xurûbê DDKO, neket nav xurûbên ku di salên 1970 an hebûn, ji şûna vê di nav Tevgera Netewa Kurd î Demokratî de avakirina îdeolojî-rêzanîyek dij-kolonî û sosyalîst da ber xwe. Despêkê de KOMAL, dumayî de jî derdorê kovara RIZGARÎ de kom bûn û tevgerê rêzanî, hin dinav bingeha welatparêz, hin jî di navbera xortên Kurd yên xwende de ew xortên ku li metropolên Tirk î de bi xetek radîkalî pir hevalbend honand in û bingeh fireh kiribûn.

Rizgarî, gellek pirsgirêk ên Tékoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan yên teorî û programatî ji seri ve girt dest û li gora zirûfên Kurdistanê ji bona sazûmanên xwerû û rêzanî bû despêk. Hebûn û sereta programa şoreşa Kurdistanê da qebûl kirin.

Bi Rizgarî ve averûyên girîng ku di rojîna rêzana Kurdan de cîh bûn, DÎJ-KOLONYALÎZME TEKOŞÎNA NETEWA DEMOKRATÎ bû.. Hetanî wê demê, ji dêlva Kurdan "Rojhilat"î, ji dêlva Kurdistan jî averûya "Rojhilat" dihat xebitand in. Rizgarî ev averû avêt in û bi rastî pirsgirêka netewî derxist mazata muna-qeşê.

Li şûna nerîna perçeyî ku Kurdistan di nav nexşa rêzanîyê wê Dewleta kolonyalîst de dibîne Kirûya KURDÎSTANA YEK cîh

girt. Li ser bingeha çar perça yekîfîya Kurd û Kurdistan, di Rojhilata-Navîn de bi destê emperyalîst û kolonyalîstan Parve kirin û kolonî kirina Kurdistan û netewê Kurd an û Kurdistan têgihêjand û kir têzek ku hemû tevgerên rêzana Kurd bik in bingeh.

Li henber vê "sosyalîst" û demokratên Tirk a demek dûdirêj Kurd netew e yan na, Kurdistan welateke yan na û mafên cîhêbûnê ûwd.. Li ser van averûya munaqêşe domand in.

Rizgarî di destpêkê de hin ji nerîna çepên Tirka û hin jî ji "sosyalîzma reel" ya dinê veqetî bû. Ji ber ku Partîya "Komunîst"ên Tirkî dema di sala 1938 an de **Kirkirina Dersimê** bû bi navê ku "**Kemalîst derebegîyê pakij dik**"in parast û xwedî li vê kirkirinê derketibûn. **Rizgarî**, di bingeha vê nerînê de hejînek pir mezin kişf kiribû. Yek din jî ji bona **KOMARA KURDÎ MAHABATÊ** ku di bin lingên leşkerê Şahê Iranê de pelçiqand in û ev jî dema Stalîn û pirsbûna wê û gellek tiştên din jî bi xwere danî. Li sala 1975 an di Kurdistana Başûr de belafirên ku gundên Kurdan didan ber bombebarînê Mig ê Sovyetê bûn. Û di parvekirin û berdoma statuya kolonîkirina Kurdistanê de para Yekîfîya Komara Sosyalîsta Sovyetê jî girîng bû.

Têgihîjiya xwerû ya Kurdistan, ji bona welat di hilberandina rêzanîyê de xemgînî, **Rizgarî** ji dervayê bawerîya sosyalîzma

Mîrî û kişandina manyetîka wê hişt. Ji ber vê, ku Rizgarî Mark-sî-Lenîni jî diparast, ji hêla çepelkarên-komelayetî ve hat pindam kirin.

Di pêvajoka sazkirina ideolojiê û rêzanîyê de kirûya giring yek jî, têzên Kurd î netewî û sosyalîstî "**SERBÎXWE û HONANDÎNA CÛDA**"bû. Ev formîlasyona ku tê mana serxwebûna Kurdistan, bi qasî hevalbendên îdeolojiya mîrî ji hêla "demokrat", "ronak-bîr", dorhêlên "unîversîtê" û "çep"ên Tirk an ve ket bin êrîşan. Hinek hêzên Kurd î bi metropolê ve girêdayî, reformîst jî bi qasî wan dij van têzan sekinîn.

Rizgarî, dema ku gihast 1978 an, Tevgera Netewa Kurd î Demokratî û xeta wêyî serbixwe û rêzanî gelek mexelên girîng girtibû destê xwe û bingehê girseyî fireh zêft kiribû. Ji bona honandin û pirsgirêkên wê mabû rû bi rû. Bi meş sazkirina rêzanî û ideolojiê pêvajoka honandinê hatibû rojînê. Di vê şanê de gellek arqel derketin pêşîyê. Ji ber ku tevger li metropolê şên bibû û bingeha tevgerê ji xortan çêbûyî bû tehlûka bûyîna hêzek xortî jî hebû. **Rizgarî** ji hêla honandin û angajmana ji çep û rast a gellek êrîş dihatinê, di vê demê de di navbera "çetê faşîst" û hêzên şoreşgerên çepî de li kuşa şer dibû û daxwaza şerê çekdarî jî geş dibû.

Sazûmana nivîsa **Rizgarî**, dema ku di bin van pindama de hat

cûdabûn, sal 1978 bû. Cûdabûn, tevgera Rizgarî pir êşand û bû sebebê winda kirina hêz û quwetê. Ew kesên ku bi navaê "Şoreşgerên Proletarî" ji sazûmana nivîsa Rizgarî qetîyan bi navê "ALA RÎZGARÎ" sazûman çêkirin.

Rizgarî, bi lezî ket pêvajoka honandinê. Modela ku danîbû ber xwe û ji xwere kiribû armanc "**li herçar perçê Kurdistanê rêxistinek honayî û partîyek proletarî**" bû. Di serkêşîya vê de jî sazkirina "**Enîya Rizgarîya Netewî**" didît. Rêxistin û rêzanîyên ku êrîşî Rizgarî û tîzêt wê dikir in, didan xwanî ku ev rê wê dirêj û bi qolinc derbas be. Ji hêla armanca seretê ve honandina gundiya ji ber ku tevger ji metropolê derketibû li gor vê amadeyî jî asteng derxist pêşîya honandin ê...

"Sosyalîst"ên Tirk an di xapîna "ji şoreşê pênc mayî" de bûn seyda ji cûnta flonaê re, Rizgarî jî hêzek ji hêzê bêhonak ku hatin girtin bû. Di navbera perspektîva şerê dijraber-faşîzmê de bi dest dayîna "şerê çep-rast û safî kirina welat ji şerê birakujî" bê dengî û rayê stand, li Tirkî û li Kurdistanê zorbazîyên rêzanî roj bi roj, qat bi qat bû.

Berî ku cunta 12 flonê dest dîne ser dagerê gellek serkêşê rêxistina Rizgarî ketin bin operasyonên polîsa û hatibûn girtin. Ev rewş gellek derbêt mezin li rêxistinê xist, belê Rizgarî di şertê cuntayê de jî berxwedan û honandina xwe domand. Rizgarî

bi hinek rêxistinên Kurdistanê re sazkirina **yekîti û êniyê** xebat domand. **Rizgarî**, di pêvajoka xebatên honandinê de di rûkara Rojhilata-Navîn de jî gelek pindam derketin pêşiyê.

Di sala 1987 an de navê **Rêxistina Rizgarîya Kurdistan** stand û di sala 1989 an de jî bû **Partîya Rizgarîya Kurdistan** û pêvajok domand.

PRK/Rizgarî xwe bi "**partîyek naveroka sosyalîst û netewî demokrata girseyî**" dinasîne. Bi destê çar komarên kolonyalîst (Tirkî, fran, Iraq û Sûriyê) axa wê hatiye dagîr kirin û bûye kolonîyek navnetewî. Netewa Kurd î kolonî ji bona pêkanîna bixwe mafê çarenûsî, şikenandina dagîra kolonyalîsta leşkerî, pêkanîna Rizgarîya Netewa Kurdistan kirîye armanc. Rizgarîya ji bin nîrê kolonyalîst, bi vê re jî rizgarîya dinamîka civakî jî tê dîtin û nîzamek bê mijokdarî jî ji xwera kirîye armanc.

Ew programên partî ku di destê we de, nerînên tevgerê; armancên wê yên dûr û nêzik danîye navîn e.

Di sala 1991 an de **Konferansa Partîyê a 1.em** hat civandin û di nav partîyê de bawerîyek rast a safî kirina hacetî xwanî bu. Vê hêzê; safî kirina honakê û legal kirin; bîr û bawerîya sosyalîst û ji hêzê wê dûr ketin; dev ji têza Kurdistanek-yek-serbixwe û demokratî berdan; Terk kirina sereta dij-empyalî; ji bona têkoşîna rizgarîya Kurdistan dev ji têkoşîna çekdarî berdan û ji

mazatê rakirina wê ûwd... Ev program parastin û wxestin bi me jî bidin qebûl kirin. Lê ji hêla endamên partiyê yên xwedî biryar, li dij van nexweşîya bi biryarî berxwedanek hat danîn û ji partiyê hatin paqij kirin. Wanî jî rewesa li Tirkî "demokrasî"; di Rojhilata-Navîn de programên emperyalîst û kolonyalîsta yên legalî û kedî kirinê, ji bona safî kirina **Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurduistan** hatibû mazatê û ev kesana jî ketibûn vê xetê. Nerîna wan bi gişkî ji xeta **Rizgarî** û partiyê qetandin bû. Di konferansê de hinek guhertin di programê de hatin çêkirin û ev guhertin di çapa teze de hatin çap kirin.

Partî, li kurdistanê dij-şerê kolonî yên neheq **Enîya Rizgarîya Netewî** û di vê Enîyê de hevgirtinê girîng dibîne û pirsgirêka Kurdistanê pirsgirêkek navnetewî dibîne, ev jî di bingeha **SER-XWEBÛNA WELAT, AZADÎYA NETEW** diparêz e.

Partî, **KURDÎSTANEK SERBÎXWE-HEVGIRTÎ** û **DEMOKRATÎ** daxwaza netewa Kurd î meşrû dibîne û diparêze.

Partî, di dîplomasîya navnetewî de li dij daxuyanîya têkoşîna rizgarîya netewî ku bi navê "zorbazîyê" (terorîzmê) tê destpeser kirin têkoşînê dide. Partî bi hemû pergala xwe li dij rûxîna emperyalîst û kolonyalîsta yan li ser netew û honakên têkoşînê, di biryara dij sekinandinê de ye.

BIJT TÊKOŞINA RÎZGARÎYA NETEWÎ Û CÎVAKÎ!

BIJT KURDÎSTANA SERBÎXWE-HEVGÎRTÎ Û DEMOKRATÎ!

BIJT PARTIYA RÎZGARÎYA KURDÎSTAN!
BÎMRE HOVÎTÎ, ZORBAZÎ Û BARBARÎ!

BÎMRE KOMARA TÎRKÎ KOLANYALÎST!

www.arsivokurdi.org

SIYASAL TEZLER * PROGRAM HEDEFLERİ

www.arxivakurdi.org

TEZEN REZANIN A ŞOREŞA KURDISTAN * KÜRDİSTAN İHTİLALİNİN SİYASAL TEZLERİ

Tevgera rêzanîn a Rizgarî, ji salên 70 yî û virde bipev girêdana şoreşa Kurdistanê ve Têzên Teorî-rêzanînî ku danîye navînê, dîroka rêzanîn a Kurdistan, sosyo-aborî û mercên rêzanîn bi analîz kirina xebatek nîzami gihîjtî ye. Iroj rastiyên çespendinên programatî, di nav nerînên rêzanîn û civakîyek şewat û objektîv de hatîye rastand in. Iroj her ku diçe jî tê rastekir in.

Dîsa kirûyek ku hatîye ji bîrkirin em bîn in bîrê. Di van rojên ku şoreşa Kurdistanê bi rûkara averûtî dîhat reddandin, Rizgarî ku pîrgirêkên

Rizgarî siyasal hareketinin, 70'li yıllardan bu yana Kürdistan İhtilâli'ne ilişkin ortaya koyduğu teorik-siyasal tezlere, Kürdistan'ın siyasal tarihi, sosyo-ekonomik ve siyasal koşullarının sistimli bir analizi ile ulaşmıştır. Bugün programatik saptamalarının doğruluğu, siyasal ve toplumsal pratiğin yakıcı nesnelliği içerisinde doğrulanmıştır. Hergeçen gün doğrulanmaktadır.

Yine, unutulana bir olguyu hatırlatalım. Kürdistan İhtilâli kavramsal düzeyde dahi reddedildiği o günlerde, Rizgarî'nin Kürdistan Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Hareketi'nin kendi siyasal

tevgera netewî Kurdistan û rizgarîya civakî dida munaqêşê û xetek rêzanîn a serbixwe datanî qadê; ji hêla çepên Tirk an ve bi rehetsîzîyek mezin peşwaz dibû. Ev têzana bi navê "perçebûna tevgera sosyalist", "têzên bujiwazîyê xwedî doza veqetandinê", "burjiwazîyê neteweperest" ûwd.. bi van averûya hatibû **afaroz** kirin..

Nerîna rojîna me yî rêzanîn û civakî jî, şahîdîya hemû têzên Rizgarî ji bona **şoreşa** Kurdistan dike..

Ya serî van jî, **Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan** î ku kanîya dînamîzmek şoreşger û gihîjtîna vê tê. **Rizgarî**, hebûna xweyî ji pir tevgeran guhertî ku hetanî îroj anîye, têzên teorî-rêzanîn ku şahîdîya van kirû yan dike, di xetek wisa bibawarî de ye. Îroj şerê meşrûiyeta bingehê xeta wê yî ideolojî-rêzanîn î ku xwe di peyîdandin a wê de ye.

Çi bûn ev têzên rêzanîn?

(*) Kurdistan kolonîyek navnetewî ye. Kurdistan di konferansa parvekirina hevqirtî ya emperyalîst a Lozan ê de hatîye parvekirin û bûye çar perçe, her perçekî wê cûda cûda hatîye kolonî kirin.

ve programatik sorunlarını tartışması ve **bağımsız bir siyasi çizgi** ortaya koyması; Türk solu tarafından büyük rahatsızlıkla karşılanmıştır. Bu tezler, "sosyalist hareketi bölme", "ayrılıkçı burjuvazinin tezleri", "burjuva milliyetçiliği" vb.. kavramlarla **afaroz** edilmiştir..

Günümüzün toplumsal ve siyasal pratiği ise, **Rizgarî'nin** Kürdistan İhtilâli'ne ilişkin **bütün siyasal tezlerine tanıklık etmektedir..**

Bunların en başında ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin başlıca devrimci dinamizm kaynaklarından biri olduğunun kavranması gelmektedir. **Rizgarî**, varlığını günümüze kadar sürdürebilmiş pekçok hareketin aksine, teorik-siyasal tezlerine olguların tanıklığını gösterebilen bir çizgi tutarlılığı içindedir. Bugünkü meşruiyet temellerinin başında siyasal-ideolojik hattının kendini ispatlaması gelmektedir.

Neydi bu siyasal tezler ?

* Kürdistan uluslararası bir **sömürge**dir. Kürdistan, Lozan Emperyalist Paylaşım Antlaşması ile **dört parçaya** bölünmüş ve her parçası ayrı ayrı sömürgeleştirilmiştir.

* KT., İnan, İraq û Sûrî ye dewletên bi emperyalîzmê ve girêdayî, pevxebat û kolonyalîst in. Li ser netewa Kurd bi nizamî qirkirin, pijavtin, koçbarî û talankirina aborî xurû dikin û rêzanîyek kolonî didomîn in.

* Kemalîzm ne îdeolojîyek", "pêşverû" "dijraber-kolonyalîzmê" ye; îdeolojîyek nîjadperest-kolonyalîst a dewleta mîrî ye. Li Tirk î ji jorde û ber bi jêr de gemardanîya kapîtalîst û kolonyalîzmê sazkerî ye, îdeolojîyek ku dirûvê serdarî berpirsiyarî ya dewlettê dik e.

* Ambargo ya îdeolojîya kemalîzmê li ser çepên Tirk a bi dirûvê îdeolojî û rêzanî heye û ji ber vê jî serdestî çepelkari ya komelayetî hatîye zorand in.

* Kurdîstan di sala 1639 an de di navbera Împeratorî ya Osmanî û İnan de parve bû; lê mîrî ya Kurd a hetan sedsala 19.an "serbixwe" tî ya xwe parazstin. Di sedsal a 19. an de Împeratorî ya Derebegî ya Osmanî a zorker li dij serbestî ya Mîrayî dest bi têkilîne kir û dawîngê, li Kurdîstanê berxwedan ên derebegî despê kir in.

* Bi serhildan a Ermenî ya netewî bi

* TC, İnan, İrak ve Suriye emperyalîzme bağımlı, işbirlikçi ve sömürgeci devletlerdir. Kürt Ulusu üzerinde sistemli soykırım, asimilasyon, sürgün ve ekonomik yağma ile belirlenen, sömürgeci bir siyaset izlemektedirler.

* Kemalizm "ilerici", "anti-emperyalist" bir ideoloji değil, ırkçı-sömürgeci resmi devlet ideolojisidir. Türkiye'de tekeller kapitalizm ve sömürgeciliği yukarıdan aşağıya doğru kurup, korumaya çalışan devlet bürokrasisinin iktidar biçimi ve ideolojisini temsil etmektedir.

* Kemalist ideolojinin Türk sol'u üzerinde ideolojik ve siyasal ambargosu vardır ve bu nedenle Türk solu'na sosyal-şoven bir yapı egemen olmuştur.

* Kürdistan, 1639'da Osmanlı ve İnan İmparatorlukları arasında bölünmüş; fakat Kürt Beylikleri 19. yüzyıla kadar "özerk" yapılarını korumuşlardır. 19. yüzyılda Osmanlı Feodal Despotik İmparatorluğu'nun Beyliklerin özerkliklerine karşı giriştiği müdahaleler sonucu, Kürdistan'da feodal direnmeler dönemi başlamıştır.

qirkirina sala 1915 an re Ermenîstan bê Ermenî hijtin. Piştî Ermenîya Dor hat daxûr kirina Kurdistan. Di piştî şerê parvekirina emperyalîst a I.em li Enqerê hikumeta Kemaîst sazû, li henberî îlhaq û daxûr a KT. bi Koçgiri re li Kurdistan berxwedanên netewî despê kir.

* Bi navê şerê "Rizgarî ya Tirk" yan ku tê pêşkêş kirin, ev şer ne dijraber-emperyalîzmê" ye û "pêşverû" ye; berdomîna parvekirina şerê emperyalîzmê a I.emîn e.. Bürokrasîya neferma-leşkerî ya ku wesayeta burjiwazî yê Tirk girtibû ser xwe bi pêşengî ya wê dij-Ermenî û Yewnanî yan ku hatiye qeliban in e.

* Di Kurdistan a Başûr de li dij Îngilîzan, tev berxwedan a Şêx Mahmud Berzencî, di sala 1925 an de Şêx Saîd, di sala 1929 an de Agri-Zilan, di sala 1938 an de Dersim evana gişk berxwedan ên netewî in e.

* Piştî parvekirina Lozan ê KT. ji nûv de di sala Kurdistan perçe perçe daxûr kirî ye. Ji hêla aborî ve despê kirina karanîna kolonîyê jî, hetan salên 1950 an dirêj dibe.

* pêk anîna mafê çarenûsa netewa Kurd,

* Ermeni Ulusal Ayaklanmaları'nın 1915 soykırımı ile, Ermenistan'ın Ermenisizleştirilerek bastırılması ardından, sıra Kürdistan'ın işgaline gelmiştir. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından Ankara'da kurulan Kemaîst Hükümet'e ve daha sonra TC'nin işgal ve ilhakına karşı Koçgiri ile birlikte ulusal direnmeler dönemi başlamıştır.

* "Türk Kurtuluş Savaşı" diye sunulan şey, "anti-emperyalist" ve "ilerici" bir savaş değil; I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın devamıdır.. Türk burjuvazisinin vesayetini üstlenen asker-sivil bürokrasi önderliğinde Ermeniler'e ve Yunanlılar'a karşı girişilmiş bir savaştır.

* Güney Kürdistan'da İngilizler'e karşı Şex Mehmede Berzenci dahil olmak üzere, 1925 Şex Saîd, 1929 Ağrı-Zilan, 1938 Dersim ulusal direnmelerdir.

* Kürdistan, Lozan'da bölüşülmesinin ardından TC tarafından yeniden parça parça işgal edilmiştir. Ekonomik olarak sömürgecinin işletilmeye başlaması ise, 1950'li yıllara kadar uzanır.

* Kürt Ulusu'nun Kendi Kaderini Tayin

program kirin, verişandin ji tevgera sosyalîst re taloq nabe û girêkek sertoyî ye.

* Dinamîkên xwerû a şoreşa Kurdistan ê di nêrîna armancên programên wê de, divê dinamik û kadroyên xwe têxîne meşîn ê, serbixwe û jê cûda xwe bihonîn e. Tevgera sosyalîst ê Tirk jî divê rizgarî ya netewa bindest biparêz e û siparî yê bid ê.

* Parlemeta KT. sazûmanek kolonyalîst e. Mercên têkoşîna netewa Kurd î dijraber-kolonyalîzmê, di nav partiyên burjiwa kolonyalîst û parlemeta kolonyalîst de cîh girtina wê tûne. Ev sazûman armanca têkoşînê ye. Di Kurdistanê de bijartina rêzanîya serbixwe bingehê.

Bi bawerîya têkoşîna "reformîst î dijraber-faşîzm a metropolê, bi navê demokrasîya burjiwazî cîh girtin ya nav îttîfaq", têkoşîna rizgarîya netewî di koloniyê de pindam dike. Li Tirk î şert û şûtê hatina demokrasîyê di koloniyê ra derbas dibe.

* Şoreşa Kurdistanê xwedî qereqereki enternasyonalî ye. Kirûyên ku di Rojhilata de jî nêzik ve xwedî tîna şoreşê ye. Ji ber

Hakkî, sosyalist hareketin programlaması ve çözmesi gereken ertelenemez ve vazgeçilmez temel bir görevdir.

* Kürdistan İhtilâli'nin özgün dinamikleri ve program hedefleri bakımından, kendi kadro ve dinamiklerini harekete geçirmesi bağımsız ve ayrı örgütlenmesi gerekir. Türk "sosyalist" hareketi, ezilen ulusun kurtuluş mücadelesini desteklemeli ve savunmalıdır.

* TC parlamentosu sömürgeci bir kurumdur. Kürt Ulusu'nun anti-sömürgeci mücadelesinin, sömürgeci burjuva partileri içinde ve parlamentoda bulunma koşulları yoktur. Bu kurumlar mücadelenin hedefidir. Kürdistan'da bağımsız seçim siyaseti esastır.

* Metropollerdeki "reformist, anti-faşist mücadele" anlayışı ile, "burjuva demokrasisi adına girişilen ittifaklar, sömürgeci ulusal kurtuluş mücadelesini barajlamaktadır. Türkiye'ye demokrasi gelmesinin koşulu sömürgeci den geçer.

* Kürdistan İhtilâli enternasyonalist bir karaktere sahiptir. Türkiye, İran, Irak ve Orta-Doğu devrimlerini yakından etkileyecek

vê sebebê, tevgera sosyalîst û şoreşa Kurdistan, bi tevgerên proleterên van welatan re yekîtiyên şoreşger û bi dijîtiya re jî divê bi ittîfaqa cîh bigirin.

* Honandina ku şoreşa Kurdistan hilgirtî ye, li herçar beşa partiyek proleterî û navendî, bi pêşengiya vê sazkirina êniya rizgarî ye.

* Armanca şoreşa Kurdistan a nêzîk, ji welat paqij kirina daxûr ya leşkerî, perçe kirina zincîr û girêdanên kolonyalîsta, dolivgeriya welat seranser û bi dereca yekan bi bijartina raya gel bide meclîs(civat)a gel.

* Rizgarî, di hîmê dij koledarîr ya kapîtalîzmê de têkoşîna Marksî-Lenînî daye ber xwe û tevgerê sosyalîst e. Li Kurdistanê jî bona ku pêşeng a sosyalîst di qada têkoşînê de bi cîh bibe û ji bona avakirina rêzanîna a teorî-îdeolojî ya têkoşîna netewa demokratî dijîraberî-kolonyalîzmê xebatê didomîn e.

* Marksîzmê bi rewşek doxmatîkî û şablonî, bi piranî jî li metropolê, munaqesê bi dirûveki çêkirî û nexweşiyên ku kişand in welêt li dij van tekoşîna dide. Têgihîjtina avahîya xwe xwerû û objektîv a Kurdistan û program

bir olgudur. Bu nedenle, Kürdistan devrimci ve sosyalist hareketi, bu ülkelerin proletarya hareketi ile devrimci birlik ve demokratik muhalefetiyle ittifak içinde olmalıdır.

* Kürdistan İhtilâli'ni omuzlayacak örgütlenme, dört parçada tek ve merkezi bir proletarya partisi ve onun önderliğindeki bir kurtuluş cephesi'dir. Ulusal kurtuluşla, toplumsal devrim programının kesintisiz birliği savunulmaktadır.

* Kürdistan İhtilâli'nin asgari hedefi, ülkenin askeri işgalden arındırılması, tüm sömürgeci ilişki ve bağlantıların tasfiye edilmesi, ülke yönetiminin doğrudan ve tek dereceli halk oyuyla seçilmiş halk meclisine bırakılmasıdır.

* Rizgarî, temelde kapitalist köleliğe karşı Marksist-Leninist mücadeleyi önüne koyan sosyalist bir harekettir. Kürdistan'da komünist öncünün mücadele alanında yerini alması ve anti-sömürgeci ulusal demokratik mücadelenin teorik-ideolojik, siyasal inşasını gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

* Marksizm'i dogmatik ve şabloncu tarzda,

kirina wê, bi zanistîya ku **serkarîyek enternasyonalî** tevger dike.

* Bawerî û rêzanîya enternasyonala III.mîn "têkoşîna dij faşîzmê" û "verşandina pişgirêkên netewî" mahkûm dike û **Stalînzîmê** dipirsîn e. Statuko ya YKSS. ya dinê a bi oportunîzma rast û rêzanîya wê ve girêdayî, hegemonya vê rêzanîn ê red dik e.

* Bi vî dirûvî, PKYS. PKÇ û PKA, ji bona dervayê kampanyê wêk ên van partîyan, xetek serbixwe û sosyalîst parast; bi dirûvek rexneyî li dij dîroka têkoşîna rêzanîn a sosyalîst derdikev e.

(...)

Di rojîna me de ne tenê têtên wê yên şoreş Kurdîstan ê, heqanîya xeta sosyalîst a serbixwe jî baş tê hîn bûn.. Ji ber ku, **Rizgarî**, dema ji bona mercên Kurdîstanê yên şênber, di kolana program û vekoka jî de bû, bi rastî, jî serî ve jî bawerîya "sosyalîzma Mîrî" veqetî bû.. Ji ber ku, valabûnên "Sosyalîzma Mîrî" an pir kirû yan yek jê û an serî, pirsgirêka netewî û pirsgirêka kolonîyan bû..

özellikle metropollerdeki yapay tartışma ve hastalıkların ülkeye taşınmasına karşı mücadele etmektedir. Kürdistan'ın **özgün** ve **nesnel** yapısının kavranarak programlaştırılmasının, aynı zamanda **enternasyonalist** bir görev olduğu bilinciyle hareket eder.

* III. Enternasyonal'in "faşizme karşı mücadele" ve "ulusal sorunların çözümü" siyasetlerini **mahkûm** etmekte, **Stalinizm'i** sorgulamaktadır. SSCB'nin dünya statükosuna dayalı ve sağ-oportünist siyasetlerinin kaynağı olarak **hegemonyasını** reddetmektedir.

* Aynı şekilde, SBKP, ÇKP ve AEP gibi kamplaşmaların yapay zorlayıcılığı dışında **bağımsız sosyalist** bir çizgiyi savunarak; sosyalist siyasal mücadele tarihinin bütün **kazanımlarına, deneylerine** eleştirel olarak **sahip** çıkmaktadır.

(...)

Günümüzde yalnız Kürdistan İhtilâli'ne ilişkin tezleri değil, bağımsız sosyalist çizgisinin haklılığı da iyi anlaşılmaktadır.. Çünkü, **rizgarî**, Kürdistan'ın somut koşullarına uygun sosyalist program ve açıklamalar bulmaya çalışırken, ka-

Ji ber vê ku, bi qampa ve girêdayî li derdorên "têzên mîrî" ku rêzanî karsaz kirin, Rizgarî li dij wan di mercên rojanîya me de wek bircekê li ser nig e. Kedkarên Kurdistanê, pir tiştên wan yê ku têxin nav nerîtên sosyalîzma navnetewî pir tiştên wan hene ku hîn fî netewên dinê bikin..

çinilmaz olarak daha başında "resmi sosyalizm" görüşleriyle kopuşmuştu.. Çünkü, "resmi sosyalizm" in en çok açık verdiği olguların başında **ulusal sorun ve sömürgeler sorunu** gelmekteydi.. Onun içindir ki, kamplara bağlı "resmi tezler" etrafında siyaset üretmiş olanlar karşısında Rizgarî, günümüzdeki sağa savrulma karşısında dimdik ayakta durabilmektedir. Ve Kürdistan'lı emekçilerin sosyalizmin evrensel pratiğine katacakları, başka uluslara öğreteceği çok şey olduğuna inanmaktadır..

2

DİVE STATUYA KOLONİ YA KURDİSTAN İ * KURDİSTAN'IN ULUSLARARASI SÖMÜRGE STATÜSÜ PARÇALANMALIDIR.

Rizgarî, bi derketina tevgerek rêzanîn in fî navînê re; parvekirina Kurdistan a nav çar dewletan û statuya emperyalîzmê a Rojhilata-Navîn de têd girtina wê yî kolonîya navnetewî

Rizgarî, siyasal bir hareket olarak ortaya çıktığından beri; Kürdistan'ın dört sömürgeci devlet arasında paylaşılmış ve emperyalizmin Orta-Doğu statüsü içinde konumlandırılmış

da nişan. Ev statuya emperyalist û kolonyalist a ku di parvekirina lihevhatina Lozanê de bi dirûvekî koletî xet kirin e. Ev statuya ne qedera netewa Kurd e, divê bê perçekirin û bê guhert in.

Dîsa Rizgarî ji DEKLERASYONA pêşî û vîçde(*) azadîya netewa Kurd, serxwebûna Kurdistanê diparêz e.. Kurdistan a AZAD, HEVGIRTÎ Û DEMOKRATÎ daxwaza wê ye û ne dawînge, nişana despêka derketinê ye.

Em bîrbîn in; ji bîr kirin bûye "hêjayîyek" rêzan in.

Rizgarî, di salên 70 yan de berdomandin, bi çep ên Tirkên re li ser Pêkanîna Mafê Çarenûsî ya netewa Kurd û li ser cîhê wê yî di nav têkoşîna sosyalist de munaqêşe kir. Wan rojan munaqêşê bi vî awayî, ji îkîsmek(kîfswer)î çepelkarîya-Komelayetî derketibû û bi çepên Tirkên

(*)Deklerasyona ku bahsa wê dibe, di sazûna Rizgarî de hinek jê hatiye çap kirin û derketîye qadê, ew deklerasyon e. Binêr in: Rizgarî hejmar 1, Avdar 21. 1976, "Ji Bona Çi Weşanek Nû" û "Bi Derketinê Re" bi sernivîsînê re..

uluslararası bir sömürge olduğuna işaret ediyor. Bu statü, emperyalist ve sömürgecilerin, ona Lozan Paylaşım Antlaşması'yla çizdikleri bir kölelik biçimidir. Bu statü, Kürt Ulusu'nun kaderi değildir, parçalanmalı, değiştirilmelidir..

Yine Rizgarî, ilk DEKLERASYON'undan bu yana (*) Kürt Ulusu'nun özgürlüğünü, Kürdistan'ın bağımsızlığını savunmaktadır.. BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, DEMOKRATİK KÜRDİSTAN istemi, bir sonucu değil, çıkış noktasını göstermektedir.

Unutkanlık, siyasal bir "meziyet" haline geldi. Hatırlatalım.

Rizgarî, 70'li yıllarda devamlı olarak Türk sol'u ile "Kürt Ulusu'nun Kendi Kaderini Tayin Hakkı"nın sosyalist mücadele içindeki yeri üzerine tartıştı. O gün bu tür tartışmalar, Türk sol'u'na bulaşmış olan sosyal-şoven bir iklimde cereyan etmekteydi. O günler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı ve onun devrimci

(*)Sözü edilen Deklerasyon, Rizgarî'nin kuruluşunda görüşmeye açılan ve kısmen yayınlanan Deklerasyon'dur. Bak: rizgarî 1, 21 Mart 1976, "Neden Yeni Bir Yayın" ve "Çıkarken" başlıklı yazılar..

re ev peyda bibû. Wan rojan, ew çepên ku şerê Tekoşîna Rizgarîya Kirdistan û dinamik ên wê yî şoreşger nedixwest in bibîn in, fca di rojîna me de rojîna a wan jî li gor tevgera Têkoşîna Rizgarîya Kurd xurû dibê.. Ev bawerîya ku rehê wê jî enternasyonala III.emîn û nerîna vê xeta ku bi berçavkên netewê serdest nêzîkî pîrsgirêkê dibîn û di vîrde dîsekîna e; li serê kanîyê borana tevgera sosyalîst divê bêtorî û îro hîn zelaltir girîngîya vê tê xwanî.

Li ser pîrsgirêka mafê çarenûsî jî davîngê dîsa vegere serî û li ser domîna munaqesê zûde hatiye girtin. Azadî û Serxwebûn ne dawînga pêkanîna mafê çarenûsîye, an ber mercên pêşî ye. Netewa ku ne azad be û azadîya xwe bi destê sazûman û honandin ên xwe yê azad pêk nîne û nexebitîn e, pêkanîna mafê wê yî çarenûsî, yan jî divê pêkbin e ûwd.. Ev munaqesana gîşk vala ne û demogîjî ne. Ji bona îro pîrsgirêk, ne bi netewên din re bi hev re yan ne bi hev re bûne, bûyîna serbixwe û azad bûnê ye. **AZADÎ Û SERXWEBÛN**, jî netewekî kolonî re Mîna şîrê makê mafê wî ye û bê şîk e. Heger netewek li ser pêşîya xwe xwedî dana biryara mafê xwe yî çarenûsî bê, ev kurû nayê munaqese kirin.

dinamiklerini görmek istemeyen bu solların, günümüzde artık gündemlerini de Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi belirlemektedir.. Kökleri III. Enternasyonalde ve bu çizginin ulusal kurtuluş savaşlarına egemen ulus gözlükleriyle bakan yaklaşımlarında duran bu anlayışın, uluslararası sosyalist hareketin aşması gereken **bunalımının** kaynaklarının başında geldiği, bugün artık çok daha net görülmektedir.

Kendi kaderini tayin hakkı sorunsalını sondan başa doğru tartışma devri çoktan kapanmıştır. **Bağımsızlık ve özgürlük** kendi kaderini tayin hakkının bir **sonucu** değil, **önkoşulu**'dur. Özgür olmayan ve özgürlüklerini bağımsız kurum ve örgütlenmeleri eliyle kullanamayan bir ulusun, kendi kaderini **nasıl tayin edeceği** ya da etmesi gerektiği üzerindeki tartışmaların hepsi boş ve anlamsız birer demagojiden ibarettir. Bugün için sorun, başka ulusal bütünlerle **birlikte olmak** ya da **olmamak** değil, **bağımsız ve özgür** olmaktır. **ÖZGÜRLÜK** ve **BAĞIMSIZLIK**, sömürge bir ulusun ana südü gibi **hakkıdır, mutlaktır**. Bir ulus kendi geleceğine **kendisi** karar verecekse, bu olgu tartışılmaz.

Kendi kaderini tayin hakkı çizgisinde Kürdis-

Pirsgirêka Kurdistan di xeta pêkanîna mafê çarenûsî de, ji kolonyalîsta re ne "pirsgirêka navxo" ye, pirsgirêkek navnetewî ye.. despêkirin ên "pirsgirêk"ê ne her di nav sazûmana unîtera dewleta kolonyalîst de "verşand" in, ji ber ku vên a netewî li ser pêkanîna mafê çarenûsî ji dest distîn e, parvekirina Kurdistan bi hawakî nû xetme dike. Ji ber vê sebebê, qebûl kirina vê ne mumkûn e. Kolonyalîstên ku ji parvekirina netew û Kurdistan ê ewqas fêda wan heye, em li ser vê jî divê bîpojîn in, wê girêdana serxwebûn û hevgirtî ku ji bona çî ewqas kirûyên bi hev girêdayîn e.wê bi xwe derkeve mazatê. Ji ber ku, xilqa Statuya kolonî kirina Kurdistan parvekirina wê ye. Mifta serxwebûnê jî, yekîtîya rêzanî e..

tan Sorunu, sömürgecilerin bir "iç sorunu" değil, uluslararası bir sorundur.. "Sorunu" her sömürgeci devletin "üniter yapısı" içinde "çözme" girişimleri, ulusun kendi kaderi üzerindeki iradesini elinden aldığı için, Kürt Ulusu ve Kürdistan'ın bölünmüşlüğü; dolayısıyla sömürge statüsünü yeni biçimlerle onaylamaktır. Bu nedenle, kabul edilmesi mümkün değildir. Sömürgecilerin, Kürt Ulusu ve Kürdistan'ın bölünmüşlüğünden bu kadar çok yararlanmış oldukları da düşünülürse, bağımsızlık ile birleşikliğinin neden birbirine bu kadar bağlı kavramlar oldukları kendiliğinden ortaya çıkar. Çünkü, Kürdistan'ın sömürge statüsünün kilidi onun bölünmüşlüğüydü. Bağımsızlığın anahtarı ise, siyasal birlik'tir..

3

DİJRABER-KOLONYALİZME YEKİTİ

*

ANTI-SÖMÜRGEÇİ BİRLİK.

Şerê ku li Kurdistan ê berdewame rûyê wêyi sersot ber bi girsêve ye.

Kürdistan'da yaşanan savaşın kızgın yüzü kitlelere dönüktür.

105

KT. Li dij netewa Kurd şerrekî bi yekûnî dimeşî-
ne. Li Kurdistanê dest bi tevkuştina girse ki-
rîye. Tevkuştina Şirnexê mînoka şemberî ye.
Me berê jî di belavoka partiyê yan nemro 29'
an de jî xurû kiribû: KT. bi provakasyona Şirne-
xê li hemû derdorên, jî Kurdistanê jî boyî pla-
nên tevkuştine kir destpêka ceribandîne. Çawa
ku, bi destpêka hêzê reşayî û hêzên bombebarîn-
re li Kurdistan a Bakûr tevgera xwe ya rûxîn û
bêmerov hiştin fireh kir û ji serî de li cihên
ku tekoşin lê geş bûye û alîkarîya girsê pir e.
Ji van doran û hetanî derdorên Kurdistan a
Rojhilat û Başûr ve jî destpêkir. Piştî provakasyo-
nên Şirnaxê, li hemû derdorên Kurdistanê sefer-
berîyek leşkerî despê kir. Li çiyayên Cudi, Here-
kol, Gabar, Tendûrek û Agrîya piçûk û gundên
derdora wan ketin bin êrîş û bombebarana.
Yên jî berê de hatibûn xirûkirin û ji nexşê
derxistina wan bibû biryar, ev gund û mezran
bi serhevde weşand in. Tevgera leşkerî ku
despêkir, rûxîna gund û mezrên tuxûban daber
xwe. Ji ber ku ev cihên bikêr tevgera gerilla
tê; bi vîre jî pêvajoka koçbarkirinê bilezke
tevkuş daye berxwe.

Xwedî rayedarên KT. dibêin "demek kurtte
mecburîya serkirdayetiyên leşkerî" bi serxin û
106

TC. Kürt Ulusu'na karşı topyekûn bir savaş
yürütmektedir ve Kürdistan'da kitle katliamları-
na girişmiştir. Şırnak Katliamı ise bunun en so-
mut örneğidir. Kısa süre önce de 29 NOLU
Parti Bildirimizde belirlemiştik: Şırnak provakas-
yonu ile TC, Kürdistan'ın tümü için programladığı
katliamın ön provalarını yapmıştır.. Nitekim,
başta Kuzey Kürdistan'da mücadelenin etkin ve
kitle desteğinin yüksek olduğu alanlar olmak ü-
zere, Doğu ve Güney Kürdistan'ın belli bölgeleri-
ne yönelik yoğun bir saldırı başlamış; kara des-
tekli hava bombardımanları ile imha ve insansız-
laştırma harekâtı genişletilerek sürdürülmekte-
dir. Şırnak provakasyonunun ardından Kürdis-
tan'ın hemen hemen tümüne yönelik tam bir
askeri seferberlik yürütülmektedir. Cudi, Here-
kol, Gabar, Tendürek, Küçük Ağrı dağları ile
çevre köyler yoğun bir saldırı ve bombardımana
sahne olmaktadır. Önceden ve haritadan silinmesi
kararlaştırılmış köyler ve mezralar yerle bir
edilmiştir. Başlatılan askeri harekât, başta sınır
bölgelerindeki yerleşim merkezleri olmak üzere,
gerilla mücadelesine elverişli yerlere yakın köy
ve mezraların imhasını hedeflemiş; böylece zo-
runlu göç ettirme süreci hızlandırılmıştır.

TC yetkilileri "kısa vadede askeri başarı elde
etmeye mecbur" olduklarını belirtiyorlar. Özal

Ozal jî, di vê gera xweyî Kurdistanê yan dawîngdê got "eger em ji vî gelên vir 500 hezar kesî bibin rojava û çihê wan bigûherîn in pîrsgrêk tê verşandin"..

Ev beyan, çespendina rûckê bernameca KT. bi ayanî dide xuya. Hevtonê, siyaseta (rêzanî) xwe yan rûxîn û koçbarî bişidetî derxistin pêşiyê, jî hêla dinve jî di demdirejî de ponujan-dinên xweyî siyasî (rêzanî) û ji "verîşand'inên xwe re kirin hîmên honandinê.

KT. 1918-1938 tan de Kurdistan di xwîn û agir de fetisandin û bédengîyek kurt sazîkirî bûn. Di Salên 1990'an de ji dest bi ceribandina vê siyaseta (rêzanî) kir in. Û di sa bûye bîngeha siyaseta KT.

Bi van êrîşên leşkerî li dij yekûna netewa Kurd rûxîn û jî her ênîyeve êrîş qewimîn. Seferberîya leşkerî; îdeolojî; dîplomasi û siyasî jî kir piştgir û tirsandin, rûxîna gel, zûhakirina dînamîkên gerîlla û hêzên niştîmanî rizgarîxwaz kirîye armanç..

Ev êrîşa leşkerî pêre jî, ji bona xebitandina programên emperyalîst û kolonyalîstan hêzên Kurdistanê Bakûr û Başûr tînin henber hev û hevânî ye.

ise son Kürdistan gezisinde "buralardaki halktan 500 bin kişi batıya yerleştirirsek sorun çözülür" diyordu..

Bu demec, TC'nin uygulamaya çalıştığı programın bir yüzünü de açıkça ortaya koymuş oluyordu. Böylece, sürgün ve imha siyaseti daha şiddetli olarak öne çıkarılırken, diğer yandan uzun vadede düşündükleri siyasi "çözüm"lerin kilometre taşlarını da örmeye çalışıyorlar..

TC sömürgecileri 1919-38 arasında Kürdistan'ı kana ve ateşe boğarak sağladıkları geçici sükunluğu, 1990'lı yıllarda da deneme gayretkeşliğine girişmişlerdir.. Sürgün ve imha TC'nin yeniden temel siyaseti haline gelmiştir.

Bu askeri harekât ile Kürt Ulusu'nun tümüne karşı bir imha ve her cepheden topyekûn savaş açılmıştır. Askerî seferberlik; îdeolojik, diplomatik ve siyasal seferberlikle de takviye edilerek; halkın sindirilmesi, imhası ve gerilla güçlerini ve ulusal kurtuluş dinamiklerinin kurutulması hedeflenmektedir..

Bu askeri harekât aynı zamanda, emperyalist-sömürgeci programların işletilebilmesi için Güney ve Kuzey Kürdistan güçlerinin karşı karşıya getirilmelerini de içeren bir komplodur..

KT. bi vê provakasyonê;

Yekemîn: Ji bona van êrîşên ku li Kurdistanê dimeşîne û tevkuştin û koçbarî yê di qada navnetewî de meşrûfiyê saz dike û ji xweve dike kevan. Çawa ku li bajareki Kurdistanê 2 rojan li serhev bê qutkirin êrîşên ku domand û bajar hilweşandin, di bingeha navnetewî de destûr û destek girtibûn. Di be "li dij terorîsta" têkoşînê didim û "xwe diparêz"im, ev da xwuya. Tê xwanî ku KT. desteka derve, jî her dem bêtir standiye. TRNK bi navê "terorîstên" çekdar da nasîn; problema Kurdistanê wek' problemek KT. î navxo da qebûl kirin; ji ber sebaba serkarên ku li Rojhilata Navîn û girtiye serxwe, raya gel yan rojava "demokrati" li ser van tevkuştinên Kurdistanê bédeng û mêzevan mane.

Duyemîn: Hikumeta Yekîtiya Gelêrî bi fortên demokratîbûnê hat ser kar û bi siyaseta paten-tên KPG (Komîta Parastina Gelêrî) yên Milîtarî ve divêtiyên wê hîn xwirtir bûn; alîkarîya raya gelî navxo jî girt û bi hemû partî, sazandî û organên xwe ve KT. li dij Kurdan Yekîtiya Ênîya Gelêrî sazîr. Jî bona tefandina riyên rizgarîya yên li Kurdistanê berberiyên navxo sekinandin. Programên ji bo xwe çekiribûn paşde

TC, son provakasyonları ile; Birincisi; Kürdistan'da yürütmekte olduğu askeri harekâta, katliam ve sürgünlere uluslararası düzeyde meşruiyet kazandırmanın gerekçesini oluşturmayı amaçlamaktadır. Nitekim, Kürdistan'daki bir il'e 2 gün boyunca aralıksız düzenlediği saldırısı ve şehri harabeye çevirmesine uluslararası onay ve destek almıştır. "Teröristlere karşı" mücadele verdiğini ve "kendisini savunduğu"nu sunmuştur. TC şimdiye kadar görülmemiş çok yüksek düzeyde diplomatik bir dış destek sağlamış gözükmektedir. KUKM'nin "terörist" bir hareket olarak kabul ettirilmesini; Kürdistan Sorunu'nun TC'nin "bir iç sorunu" olarak tescilli; Orta-Doğu ve Uzak Asya'da emperyalist programlar içerisinde üstlendiği yeni görevleri nedeniyle "demokratik" batı kamuoyu Kürdistan'daki katliamlara sessiz ve seyirci kalmayı yeğlemiştir.

İkincisi; Demokratikleşme teraneleriyle işbaşına gelen Millî Birlik Hükümeti'nin MGK (Millî Güvenlik Kurulu) patentli militarist siyasetlere sarılmasının gerekçeleri daha da güçlendirilmiş; iç kamuoyunun tam desteği sağlanarak, bütün parti, kurum ve kuruluşları ile Anti-Kürt Millî Mutabakat Cephesi oluşturulmuştur. Bu noktada TC, bütün iç çelişmelerini Kürdistan'daki Kurtu-

kişandin. Ciwaka Tirk "ji bona tehlûka perçebûna komar û welêt" li dij Kurdan bûne yek û hevgrî-tine.. Hinek dengên qelişî ku li dij rûxîn û koçbarîtiya di Kurdistanê de derdiketin; ev deng ji ketine û xewirin e; serê çepelkarîyê rakirine û alîkariya tevgera şoreşgerên Tirk ji bona TRNK kêmkirin û şikenand in. Ev êrişê Yekîtiya Gelêrî bi yek destiya çapgerî didomîne.

Seyêmin: KT, bi tevkuştina Şirnex li herêma despêkirina êrişên leşkerî sekinandina peşaniya gel û çavtirsandin, fetisandin kiriyê armanca xwe hemû qeze û bajarên Kurdistanê ketine bin têsîra Psikolojîya tevkuştina Şirnexê. Bi vî awayî ji penahî (koçmalî) hîn firehtir dib e.

Têknolojîya telekomînîkasyonê ku ewqas bi pêşde jî, li nav çavê dinê dîniherî, netewek tê kuştin û tê şkestin.

Di bernamecên emperyalîst û kolonyalîstan de şkenandina TRNK û kanîyên dinamikê wê û pelçiqandina hanokên şoreşger û radikal û safîkirina wan daye ber xwe.

Derbek din parvekirina Kurdistan ji terefê emperyalîst û kolonyalîstan bi hozanî tê xebitan-din. Di vê rêkêde lîska mezîna, çêkirina bihevke-

luş alevinin söndürülmesi için ertelemiştir. Kendileri için hazırladıkları programları da askıya almışlardır. Bütün Türk toplumu "devletin ve vatanın bölünme tehlikesi" nedeniyle Kürtlere karşı tek vücut olarak kenetlenmiştir.. Kürdis-tan'daki imha ve sürgün uygulamalarına karşı çıkan çatpat sesler dahi kısılmış, şöenizm şah-landırılarak, Türk devrimci hareketinin KUKM'ne desteğinin etkisi tamamen kırılmıştır. Bu Milli Birlik Harekâtı basın yayın tekellerinin de tam desteği ile sürdürülmektedir.

Üçüncüsü; Şırnak Katliamı ile TC, bölgede başlattığı geniş çaplı askeri harekâtıyla, yükselecek kitle gösterilerine bir gözdağı vermeyi ve sindirmeyi hedeflemiştir. Kürdistan'ın tüm il ve ilçeleri Şırnak benzeri bir katliam beklentisinin psikolojisi içine sokulmuştur. Böylece, Kürdis-tan'daki göç daha bir ivme kazanmıştır.

İletişim teknolojisinin bu denli geliştiği bu çağda, dünyanın gözlerinin içine baka baka bir ulus katledilmektedir, kırılmaktadır.

Emperyalist ve sömürgecilerin programlarında KUKM'nin gerçek kaynağı olan halkın direnme dinamiklerini kırmak, radikal devrimci örgütleri ezerek tasfiye etmek bulunuyor.

tina hêzên netewîxwazên Kurdistan a Bakûr û Başûre.

Ev hevanîyek e. Bi hevkuştina Kurd bi Kurda, pelixandina hêzên netewî, KT. li ser rola bîsermeyandarî ketiyê navdanka Kurdistan a Başûr û ji bona problemên Kurda hinek tazîz (pêveberdan) ên piçûk, lê belê bî parastina statuyê ev proja wêye.

Bi xemgîni ya xuyanî eve ku, du honakên mezîni yên Kurdistan a Başûr PDK û YNK ketine navê hevanîyê.. Li dema ku KT. gunden Kurdistan dabu ber bombebarana û di navendiyên bajaran de tevkuştinên gel didomand PDK û YNK li Enkerê bî celadê gelê mere, li ser qedera Welatê me li ser tevkuştinên gelê Kurdistan a Bakûr, ji bo saffkirina PKK û safî kirina têkoşîna çekdarî ûwd.. re kefina wanî navbazarê tiştêki dehisandî (toqan) ye..

"Enîya Kurdistanî" divê bî KT. re danû standin û dewangên xwe û nawerok û armancên wê weke. Em li ser navê netewa xwe beyanên BARZANÎ û TALABANÎ ku di çapgerîna de derketin, babeta van dawanga kirû û semberî bî navê "bêterefkirina" Tirkîyê, li Kurdistan a Bakûr êrifên rûxîn û tirsandinê re alîkarîya

Kürdistan'ın bölünmüşlüğü bir kez daha emperyalist ve sömürgeciler tarafından ustaca kullanılmaktadır. Bu yolda en büyük tezgah ise, Güney ve Kuzey Kürdistan'daki ulusal güçleri birbirine düşürmek, savaştırmaktır.

Bu bir komplodur. Bir yandan, Kürdü Kürde kırılarak ulusal güçleri tahrip etmek, öbür yandan, bir baba rolüyle Güney Kürdistan'ın hamillğine soyunmak ve böylece TC'nin Kürt sorunundan çok küçük ödünlerle, fakat statüyü koruyarak sıyrılması projesidir bu..

Esefle görünen odur ki, Güney Kürdistan'daki iki büyük örgüt KDP ve YNK, bu komplonun içine çekilmektedirler.. TC'nin Kürdistan köylerini bombardıman ettiği, kent merkezlerinde kitlerle katliamları yürüttüğü bir anda KDP ve YNK liderlerinin Ankara'da ulusumuzun cellatları ile, ülkenin kaderi üzerine; PKK'nin, silahlı mücadelenin tasfiyesi vb.. gibi pazarlıklar içine girmeleri dehşet vericidir..

"Kürdistanî Cephe", TC ile yapılan diplomatik görüşmelerin içeriğini ve amacını açıklamalıdır.

BARZANÎ ve TALABANÎ'nin basında yansıyan demeçleri, görüşmelerin niteliği ve ortaya çıkan somut olgular karşısında Türkiye'yi "taraf-

wan, ketina wanî nav bernameca emperyalist û kolonyalîstan protesto (sosret) dikin.

Honakên Kurd yên netewî, êdî li dij hev bi kolonyalîsta re ketina nav hevkarîyên paşverû bîterîkî in û dema vê jî ji zûde hatiye û derbas jî bûye. Çawa bi Sadamê ku TEVKUŞTÎNÂ XALEPÇE çêkir bi vî celadîre dan û standî nayanê parêz; çawa ku honakên Kurdistan a Başûr bi salan di dema têkoşîna perçê xwede bi Iran û Iraq ra dan û standî nê ku meşand in, ji her dem derb xwarin; bi KT. re kombînezonên ku ketine nav ne tenê honakên Kurdistan a Bakûr, tê mana bîkolana honanandinên xwe jî.. Bi yekûnî netewa Kurd, di dîrokê deêşa perçebûnê pir kişandi ye, êdî gelê Kurd naxwaz e.

Xurtkirin û parastina kozîkên Kurdistan a Başûr helbet serkarê hemû hêzên rizgarxwazî. Em Kurdistanê yekpare dibî in. Belê rêya parastina van kozîkan ne bi kolonyalîsta re, di rêya hevkarî û yekîtiya hemû hêzên rizgarxwazên netewî re derbas dibe. Ev jî li gora kêfa honaka nabe û li gora kêfa wan nayê hiştin. Hevkarî li gora mêzêna "mezîni" û "piçûk"î nayê sazîrin. Tu kes, bi kolonyalîsta re dostaya diplomatî li dij hêzêk din î netewîya rizgarxwazî ne xwedî rayedar e. Yek dostê kozîkê Başûr û parêzê

sızlaştırma" adına, Kuzey Kürdistan'daki imha ve sindirme harekâtına destek vermelerini, emperyalist ve sömürgeci programlar içine çekilmelerini ulusumuz adına şiddetle protesto ediyoruz.

Kürt ulusal örgütlerinin, artık birbirlerinin aleyhine sömürgeci odaklarla işbirliği ve ittifak içine girmeleri gibi gerici anlayışları terketmelerinin zamanı çoktan gelip geçmiştir. Nasıl HALEPÇE KATLIAMI'ni yapan bir Saddam Celadîyla işbirliği yapmak savunulamıyorsa; nasıl Güney Kürdistan'lı örgütler yıllarca kendi parçalarındaki mücadeleleri sırasında İran veya Irak'la girilen işbirliklerinden sürekli darbe yedilerse; TC ile girilen kombinezonlar da yalnız Kuzey'deki örgütlenmelerin değil, kendi örgütlenmelerinin de kuyusunu kazmak demektir.. Bir bütün olarak Kürt Ulusu, bölünmüşlüğüün acısını tarihi boyunca yaşadı, ama artık istemiyor..

Güney Kürdistan'daki mevzilerin korunması, güçlendirilmesi elbetteki bütün ulusal kurtuluşçu güçlerin görevidir. Bu aynı zamanda, KUKM'nin geri cephelerinin korunması anlamına da gelir. Biz, Kürdistan'ı bir bütün olarak görüyoruz. Ama, bu mevzileri korumanın yolu, bugünkü

wan heye. Ev jî gelê Kurdistan a Bakûr û honakê netewa Kurd in. Dibe ev qet neyê ji birkin in. Dîrok tije dersên tal e. Nêzîkayîya KT. fro bi Kurdistana Başûr re, li ser bingeha xebitandin, bindest de girtîj û di demek direj de fetisandin e. Yek armanca dan û standina diplomasiyê demkurt heye. Di perçê ku dibin dest û daxûra xwe de girtîye, di vî parçê Kurdistanê de di şexsê PKK ê de şkenandina berxwedana çekdarî û ji bona ji wan fêdê bike bi rolê hamîtiyê dibin dest de girtin û şkenandina daxwazê wan kirîne armanc..

KT. di dîrokêde li ser Kurda tevkuştina girsê yan fireh, koçbarî çespandiye; ne qebûkirina mafê demokratîyek piçûk, ya ku hebûna xwennûna vî kirîye, qet dibe dostê netewa Kurd ? ji hêlekê. Ve tevkuştina netew ji hêla din ve dibe doste perçê din? Ev neyê ji bir kirin, ku KT. li Kurdistan a Bakûr berxwedan û honaka bişkenîn e û biserkeve, hewcedariya PDK û YNK namîn e.. Honakên Kurd li dij hev ku bujena nedin kolonyalîsta û êdî trajedy a vî kişandina aşê wan bisekinîn in.

KT. dixwaze Kurda bi Kurda bişkenin e. Bi sala dinav hevkuştinek kor de PDK û YNK ji vê yên ku pir darsa bigrin ev herdû honak in.

taleplerine bilê uluslararası düzeyde kuşkuyla bakan sömürgecilerle değil, ulusal kurtuluşçu güçlerin birbirleriyle işbirliğinden geçer. Bu da örgütlerin kendi istekleri ve keyiflerine bırakılmaz. İşbirlikleri "büyüklük" ve "küçüklük" oranı kurularak yapılmaz. Hiç kimse, sömürgecilerle diplomatik dostluğu bir başka ulusal kurtuluşçu gücün aleyhine çevirime yetkisine sahip değildir. Güney mevzilerinin tek dostu ve koruyucusu vardır. O da Kuzey Kürdistan'daki halk ve Kürt ulusal örgütleridir. Bunu hiç bir zaman unutmamak gerekir. Tarih acı derslerle doludur.

TC'nin bu gün Güney Kürdistan'a ilişkin yaklaşımı, onu kullanmak, denetimine almak ve uzun vadede boğmaktan ibarettir. Kısa vadeli diplomatik görüşmelerin ise bir tek amacı vardır: Kendi işgal ve siyasal tahakkümü altındaki Kürdistan parçasındaki ulusal direnmeleri, PKK'nin şahsında silahlı direnişi tasfiye edebilmek için onlardan yararlanmak, hamilik rolüyle kontrol altında tutarak, taleplerini kırmaktır..

Tarihi boyunca Kürt Ulusu üzerinde en geniş kitle katliamları, sürgünleri uygulamış; en küçük ulusal-demokratik hakkını bırakılmı, varlığını bile inkâr etmiş bir TC, hiç Kürt Ulusu'nun dostu olur mu ? Bir yandan katlettiği bir

Bi dan û standinên kolonyalîstê perçên din re, di vî perçî de têkoşîna netewî qels dike û dinamît dik e. Ji ceribandinên xwe dive vana zanibîn..

Edî honakên rizgarxwazên netewa Kurd dive li dij hev bi kolonyalîsta re dev ji liskê berdin, ji bona hevkarîyê di hemû perça de lihev bân û bigîhejn komitîya çêkirina hevkarîya sîyasî. Ev ne xwestinek e. Ev serkarîyek semberî û lezî ye.

Dive hemû bawerîyên ku xwinê didin kolonyalîsta ji pêşengwanîyê bân derxistin.

KİLİDA PARVEKİRINA KOLONIYA KURDİSTAN YA NAVNETEWÎ; KİLİDA PARVEKİRINA KURDİSTANA NAVNETEWÎ STATÜYA KOLONIYE; MİFTA RÎZGARIYA NETEWÎ JI YEKÎTIYA SİYASÎ YE..

Payeya em gîhanê, KT. hemû alîkarîyên kolonyalîsta girtine û dest bi berxwedanên dinamikê netewa me rûxîn dike û dest bi tevkuştinên gîrsê kirî ye.

Netewa Kurd di bin êrîşêk yekûnî de ye.

Komar bi hemû leşker û zorbazîyê xwe li dij gîrse û ji bo tevzandinê di êrîşê de ye. Li

ulusun diğer parçasi için olumlu olabilir mi ? Unutmamak gerekir ki, TC, Kuzey Kürdistan'daki direnmeyi ve örgütleri tasfiye etmeyi başarırsa, KDP ve YNK'ye de ihtiyacı kalmayacaktır..Kürt örgütlerinin birbirleri aleyhine sömürgecilere malzeme vermeleri, onların değirmenlerine su taşımaları trajedisine artık bir son verilmelidir.

TC, Kürdü Kürde kıldirtmak istiyor. Yıllarca kör bir çatışmanın içinde birbirlerini tüketen KDP ve YNK'nin bundan en çok ders almaları gereken iki örgüt olmaları gerekirdi. Başka parçalardaki sömürgeci güçlerle işbirliğinin o parçadaki ulusal mücadeleyi de dinamitleyen en büyük kötülük olduğunu, kendi deneyimlerinden bilmeleri gerekir..

Kürt ulusal kurtuluş örgütleri artık birbirleri aleyhine sömürgecilerle işbirliği yapma aymazlığından vazgeçip, bütün parçalarda birbirleriyle uzlaşma, ortak siyasal düzeyler yaratma olgunluğuna ulaşmalıdırlar. Bu bir temenni de değildir. Somut ve acil görevlerimiz arasındadır.

Sömürgecilere kan veren bütün anlayışlar, önderliklerden tasfiye edilmelidir..

KURDİSTAN'IN ULUSLARARASI SÖMÜRGE STATÜSÜNÜN KİLİDİ ONUN BÖLÜNÜMLÜ-

henber van êrîşên zorbazî dive hemû hêzên rizgarxwazên netewî refê xwe kewîn bik in. Ev sertoyîyek dîrokî ye. Ji ber vê PRK wek ku berê jî dabû xwanî, bi hemû hêzên rizgarxwazên niştimanî re di **ENIYA ERIŞEK PARDARî** de daxwazê sazkerinê ye. Di nav civaka Kurdistan de guhertî, hebûna honakên siyasî çarenî e. Ya rast, ne xwenenûna waî e, sazkerina bingeha siyasî û yekîtîyê û pardariya tevmeşî ye.

Di vê glredanê de rexnê ku em ji PKK re tîn in û nûqtên cûda di bingeha TRNK de bi metodên şoreşgerî bi gengeşiyê nakokên ku tîn çekirin in.

Di pêvajoka ku em gihanê de, li dij êrîşên rûxîn î kû welatê me û netewa me di bin de maye bigewşînî li dij hevanîyên ku PKK û milîtanên wê kirine armanc; li dij programên emperyalîst û kolonyalîst em Partiya Rizgarîya Kurdistan PKK ê destek dikin; li dij êrîşan bi hev re sekinandinê de em bîyarîya xwe din xuya: PKK jî di vê nuqtê de diltenîk (bihîstok) be, bi gewşînî kadroyên xwe yê ku li dij hêzên dinî netewî dijîtiyê dikin û bingeha yekîtîyê birîn dikin, em pêşniyar dikin ku dev ji van nerîna berdin.

(...)

GÜYDÜ; ULUSAL KURTULUŞUN ANAHTARI İSE, SİYASAL BİRLİK OLACAKTIR..

Geldiğimiz aşamada, TC sömürgecileri bütün iç ve dış desteklerini alarak ulusumuzun direniş dinamiklerini imha etmeye ve kitle katliamlarına yöneldikleri açıktır.

Kürt ulusu sömürgecilerin açtığı topyekûn bir savaşa yüz yüzedir.

Devlet bütün askeri ve siyasal zorbalığı ile halka karşı ve onu sindirmek üzere hareket halindedir. Bu azgın zorbalık karşısında bütün ulusal kurtuluşçu güçlerin saflarını sıklaştırmaları ise tarihsel bir görevdir. Bu nedenle PRK, daha önce birçok kez yinediği gibi, bütün ulusal kurtuluşçu güçlerle bir **ORTAK TAARRUZ CEP-HESİ**'nden yanadır. Kürdistan toplumunda değişik siyasal örgütlenmeler bulunması kaçınılmaz bir toplumsal gerçekliktir. Doğru olan bunların inkarı değil, siyasal zeminlerdeki birliklerinin ve ortak aktivitelerinin sağlanmasıdır.

Bu bağlamda bizim PKK'ye yönelttiğimiz eleştiriler ve ayırım noktaları KUKM zemininde devrimci yöntemlerle tartışılıp aşılabilecek çelişmelerdir.

Geldiğimiz aşamada, ulusumuzun ve ülkemizin

Têkoşîna Rizgarîya netewî têkoşîna demokrasîyê ye jî. Li hember şerê ku welat û netewa me di bindeye, ji bo serxwe hiştina dinamikên şoreşgerî divê tuhêz neyên piçûk kirin, neyên ji rû avêtin, bê xemê kurtî û bê derxistina fêda xurûbî sazîkirina yekîtîyê sertoyî ye.

Divê qet em îcazetê nedin kolonyalîsta ku ji navkokên hêzên rizgarîya netewî fêde dibînin. Di vê girêdanê de PRK, ji honakê Kurdistanî re bi gewşîna jî PDK û YNK ê re ku ji navbera kombînezonên bi kolonyalîsta re derkevin û em bang dikin ku netewa me ji nav torê qedera dîroka wê ya pîs bê derxistin, biryarîya dana îrade siyasetî bi din nîşan. "Nekevin nav xefkên KT. f kolonyalîst û destê xwe direjî celadê netewa xwe nekin.

Kolonyalîst li dijî netewa Kurd dev ji hemû nakokên xwe berdane û bûne yek. Em Honakên Rizgarxwazên Netewa Kurdistanê jî, hîn bêtir dijî kolonyalîzmê hewcedarîya yekîtîyê dikin.

Netewa Kurd, hîn êrişên kolonyalîsta yê rû-xîna, hîn jî hevaniyê wan, bi hêz û taqeta xwe wê derbaske û bi serkeve.

Bijî Yekîtîya hêzên nîştîman û demokratî dijî raber kolonyalîzme **

karşî karşîya bulunduğu imha hareketi karşısında özellikle PKK ve militanlarını hedefleyen komplolara karşî emperyalist ve sömürgecilerin dayattığı programlara karşî; Partiya Rizgarîya Kurdistan olarak PKK'yi desteklediğimiz; saldırılara birlikte karşî koyma kararlılığımızı ilan ediyoruz. PKK'nin de, bu noktada çok duyarlı olmasını, özellikle kadrolarını diğer ulusal güçlere karşî şartlandıran ve birlik zeminlerini zorlaştıran yaklaşımlardan kaçınmasını öneriyoruz.

(...)

Ulusal kurtuluş mücadelesi aynı zamanda bir demokrasi mücadelesidir. Ulusumuzun ve ölkemizin karşî karşîya bulunduğu topyekûn savaş karşısında, devrimci dinamiklerin canlı tutulması için hiç bir gücü küçümsemeden, dışlamadan, hiç bir kısa vadeli kaygı gütmeden ve grup çıkarlılarını öne sürmeden birlikteliklerin yaratılması gerekmektedir.

Sömürgecilerin ulusal kurtuluşçu güçler arasındaki çelişmelerden yararlanmasına asla ve nedeni ne olursa olsun izin verilmemelidir. Bu bağlamda PRK, Kürdistanî örgütlere, özellikle KDP ve YNK'ye sömürgeci kombînezon ve uzlaşmaların içinden çıkarak, sömürge ulusumuzun makûs talihini bozacak siyasetî irade ve kararlılığı gös-

terme çağrısında bulunmaktadır. "TC'nin sömürgeci hain tuzaklarına düşmeyin, elinizi ulusumuzun cellatlarına uzatmayın"..

Sömürgeciler Kürt Ulusu'na karşı bütün ayrımlarını bırakarak birleşmişlerdir. Biz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Örgütleri'nin ise, daha çok anti-sömürgeci birliklere ihtiyacımız vardır.

Kürt Ulusu, sömürgecilerin hem imha eylemlerini, hem uluslararası komploları, kendi özgücü ve siyasal eylemliliğiyle aşmayı başaracaktır.

Yaşasın Anti-sömürgeci Ulusal Demokratik Güçlerin Birliği !

4

İROJA DÎNA ME, YAN JÎ ZÜBEYAN KİRÎNA • DÜNYAMIZIN BUGÜNÜ YA DA EMPERYA SERFİRAZIYA EMPERYALİZME. LİZMİN ERKEN İLAN EDİLMİŞ ZAFERİ.

Bi hilweşandina "Blok a Rojhilat"î ve peyivdarên emperyalîzmê ku qîrîqîr a serfirazîyê dîkin, bê şert û şût gazî dijayetiyên xwe û çek berdanê dîkin.. Têkoşîna rêzanîn de çeka girîng li gora ku honak e, burjuwazî jî vê heqîqatê despê dîke, programek fireh ya "legal kirin û kedî kirin"ê diçespîn e.

116

"Doğu Bloku"nun çöküşü ile birlikte kesin zafer çıkışları atan emperyalist-kapitalist sistemin sözcüleri, bütün muhaliflerini kayıtsız-şartsız silah bırakmaya çağırıyorlar.. Siyasal mücadelenin en önemli silahı da örgüt olduğuna göre, burjuvazi bu gerçekten hareketle, geniş bir "legalleştirme ve ehilleştirme" programı

Naveroka "SAZÜMANA DİNE YA NÜ", hebûna alternatîfa sosyalîzmê tune qebûl dik e. Dagera hemû dijayetîyên sazûmanê û ferzîna zorandinê ye. Di vê girêdanê de, di navbera ku xwe bê alternatîf dide nîşan, ji dijayetîyên xwe re jî şensê "alternatîfa nav sazûmanê" de nasîna şensê dilgerm kirina regezê "demokratî" jî bi xwe re hilkişîn e. Tabî, durustîya demokrasîya burjiwazî ya bi nav û deng, bi hebûnê re, hêla wêyî din jî piştî xwe dide kedmîjî(mijokdarî) û zorkarîyê û bi barbarîtî û zorbazî şênber dibe.

Bi demê re "SAZÜMANA DİNE YA NÜ" di bingeha boranên emperyalîzmê "ji navînê derdixê serîka û navînê xûrt dîke" û bi ravekirina berdewamekê vê rêzanîyê ye.

Di van rojan de nexşeya rêzanîna dinê ji nûve tê xet kirin, mana vê eve; ji "parvekirin" a cîhên ku ji bîndestê YKSSê derdikevin in.. Ev parvekirin bi qasî ku bi aborî paşve maye jî, pantrontîya(karxwer) YDA ya ku bi hêla leşkerî û rêzanîna ve sergewretî ye; êşa mirqîna rizgarbûna Ewropa yî ji bin wesîyeta leşkerî û rêzanîna derdixî in, hatîna mezîntîya aborî de belê di tixûbê bêhêzîya leşkerî û rêzanîna de dibin nerîne bêçaretîya rawestandîna Japonya de dimeşe..

uyguluyor.

"YENİ DÜNYA DÜZENİ"nin içeriği, sosyalizm alternatifinin yok sayıldığı; sistemin bütün muhaliflerinin denetlendiği "mutlak bir egemenlik"tir. Bu bağlamda, kendini alternatifsiz olarak belirlediği bir sistematik içerisinde, muhaliflerine de "sistem içi alternatifler"le oyalanma şansı tanıyan bir "demokrasi" unsurunu da taşıyor içerisinde. Tabii, burjuva demokrasisinin ünlü iki yüzlülüğü gereği, öbür yanı da sömürü ve zulme dayalı bir barbarlık ve despotizm olarak somutlaşmaktadır. "YENİ DÜNYA DÜZENİ" aynı zamanda, temelde emperyalizmin bunalımlarını "merkezden uçlara taşıma ve merkezi güçlendirme" olarak tanımlanan siyasetin de bir devamıdır.

Bugünlerde dünyanın siyasal haritası yeniden çizilmektedir. Bunun anlamı şudur: emperyalistlerin SSCB'nin güdümünden boşalan alanların "yeniden paylaşımı".. Bu paylaşım, ekonomik gerilemesinin karşını, askeri ve siyasal üstünlüğü tek başına elinde tutan ABD'nin patronluğu ile; askeri ve siyasal vesayetten kurtulamamanın acılarını çeken Avrupa'nın homurtuları ve ekonomik büyümenin doruğuna gelen, fakat

Ev geşbûnên rêzanî yên ku di van rojan de çêdibin, yek ji wan ya regeza girîng li dewsa YKSS hîn piçûk û Rûsyak ku Pêşeroja wê bi munaqêşe ye; yan din jî Almanya ku "Rojhilatê" dadîqûrte û mezin dibe kirû Almanya hevgirtî ye. Ev kirû hîn di nav CE.(Civata Ewrûpa)de derketîye pêşîyê û hîn jî li dij YDA. hêza xweyî berberîyê pirkirîye. Mana vê yan din jî bendemayî ya "Ewrûpayek hevgirtî", di nav xwe de ber bi Ewrûpek cûda ve di vizbûnekê de ye. Di van rojan de di nav van grûban de "şerê dirava" gihîjtîye qada şer.. Û di navbera sazûmana kapîtalîst î dinê de ev şerê ji bona hegemonya yê, êdî ji bin têna pîndama "dijmînê derva" rizgar bûne û heta bibe şer germ kirin e..

NATO ya ku nêza dewleta dipenihîn e, di rewşa xerc kirina kanîyan de, bi sala û bi navê şertên hebûnê li dewsa pêşkêş kirina "dijraber-komunîzmê" mîna operasyona xelîc î 1991 an, bi fobîya "Saddam"ê ku wan xuliqand û xwedî dikin, pêve bi hişka ve girêdidin û girîng dibînin.

Welhasil, bi dû gotinên "sazûmana emperyalîst î xwe nû kirî gihîjtîye istîqrarê" de rasti ye,

askeri ve siyasal güçsüzlüğünün sınırlarında duran Japonya'nın çaresiz bakışları altında yürüyor..

Dünyadaki bu yeni siyasal yapılanmanın en önemli unsurlarından biri SSCB'nin yerini daha küçük ve geleceği tartışmalı bir Rusya'ya bırakması ise; diğeri de "Doğusu"nu yutarak büyüyen Birleşik Almanya olgusudur. Bu olgu hem AT içinde öne çıkmış ve hem de ABD'ye karşı rekabet gücünü artırmış bulunuyor. Bunun bir başka anlamı da, "Birleşik Avrupa" beklentilerinin, kendi içinde kampaşmalara bölünen bir Avrupa'ya doğru yan çizmekte olduğudur. Bu gruplar arasındaki "para savaşı" şimdilerde uç noktalara varmış bulunuyor.. Ve dünya kapitalist sisteminin egemenleri arasındaki hegemonya kavgası, artık "dış düşman" tehlikesinin barajlayıcı etkisinden kurtularak, alabildiğine kızışmaktadır.

Devletlerin güçlerini göçürten, askeri harcamaların kaynağı durumundaki NATO, yıllardır varlık koşulu olarak sunduğu "anti-komünizm" yerine, 1991 Körfez Operasyonu'nda olduğu gibi, kendilerinin yaratıp besledikleri "Saddam" fobilerine sıkı sıkıya sarılma gereği duymaktadır..

bê istiqrarîya dundana li hêlkê, bilindtir dibe.. Ji ber ku, xwezîya kapîtalîzmê, îfada xwe di qirzê wê de dibîn e. Di navbera metropolên emperyalîst û kolonî, niv-kolonîya de ferqîfî roj bi roj mezintir dibe..

Emperyalîstên ku di pêvajoka belavbûna YKSS de ji bona netewa "serxwebûn"ê dixwazin, ji derheqê "netewa pêkanîna mafê çarenûsî" de du rûtîya wan demek kurt de derket mazatê..

Li Balkana, li Kafkasya û dawîya eksena wê yî ku pîrsgirêka Kurdistan ê çêdik e, di Rojhilata-Navîn de li dij daxwazên netewî rabestina wan î xwanî hat emare kirin: "SAZÛMANA DÎNE YA NÛ, li hevhatina netewa, ji dêlva ferîşandina daxwazên netewa, azadî û serxwebûn e, ji bona ku wan têxin bin hegemonîya xwe di welatan de gelacîya şer dikin.

Sazûmana emperyalîst-kapîtalîst, ji hêla aborî ve jî di nav boranên mezin de ye. Tengedarîya aborî û rawestand in, ketina çawanîya fêdê, bi her tîştî ye jî nikarin bisekin in. Bi kurtayî sazûmana emperyalîst-kapîtalîst, bi pergalên

Velhasîl, "kendisini yenilemiş, istikrara kavuşmuş bir emperyalist sistem" söylemlerinin arkasındaki gerçek, istikrarsızlık kuşaklarının azalması bir yana, artmasıdır.. Çünkü, kapitalizmin doğallığı, onun krizlerinde ifadesini bulmaktadır. Emperyalist metropoller ile sömürge ve yarı/sömürgeler arasındaki uçurum, gittikçe büyümektedir..

SSCB'nin dağılma sürecindeki uluslar için "bağımsızlık" talebinde bulunan emperyalistlerin, "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı" konusundaki ikiyüzlülükleri kısa sürede ortaya çıkmıştır.

Balkanlar'da, Kafkaslar'da ve nihayet eksenini Kürdistan Sorunu'nun oluşturduğu Orta-Doğu'daki ulusal istemlere karşı gösterdikleri tutumla açıkça kanıtlandı: "Yeni Dünya Düzeni"; ulusal uzlaşmazlıkları, ulusların özgürlük ve bağımsızlık taleplerini çözmek yerine, onları kendi hegemonyalarına basamak olacak yerel savaşları kışkırtmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistem, ekonomik olarak da büyük bunalımların eşiğindedir. Ekonomik daralma ve durgunluk, kâr oranlarının düşüşü, herşeye rağmen önlenememektedir. Kısacası,

ragihandinê yên girsê ku di dest de girtîye, bi van ne veşartî, bi van ne gihîjtîye yan jî serfirazî ne girtîye dest. Pirsgerêk hetanî diho wek dijatîya sazûmana emperyalîst-kapîtalîst bi cîh bûyî, bi rastî be jî di bûyîna mêzêntîya wêyî pêncî salî de ew modela "sosyalîzma mîrî ya burokratî" û hilweşandina wê bi vê re jî valatîya ku hate qadê ji dêlva hêzên sosyalîst î navnetewî û dinamîzma şoreşgerî cîh girtin a rênîya rast bû...

Emperyalîst-kapîtalîst sistem, elinde bulundurduğu kitle iletişim araçlarıyla gizlemeye çalıştığı'nın tersine, kendini aşmış ya da zafer kazanmış değildir. Sorun, düne kadar emperyalîst-kapîtalîst sistemin karşıtı gibi konumlanan, gerçekte ise statükoların elli yıllık dengesi durumundaki "bürokratik, resmi sosyalizm" modellerinin çökmesi, buna karşılık meydana gelen boşluğu uluslararası sosyalist hareketin devrimci dinamizminin değil, sağ siyasal güçlerin doldurmuş olmasıdır..

REKA BÎNXÎSTÎNA LÎSKEN EMPERYALÎST
Û KOLONYALÎST A DÎ REZANÎYA
YEKÎTÎYA NETEWÎ DE YE.

• EMPERYALÎST VE SÖMÜRGEÇÎLERİN O-
YUNLARANI BOŞA ÇIKARMANIN YOLU:
ULUSAL BİRLİK SİYASETİDİR.

Piştî Şerê Xelîc î Îraq ê desthilata navendîya kolonyalîst a Îraq ê qels bû û şensê pêkanîna dewleta Kurd yan "serbixwe" xwanî bû. Saddam ê ku pî û lingên wî hatibûn şkênand in, rê dan

Körfez Savaşı'nın ardından Irak'ta sömürgeci merkezi otorite zayıflamış ve "bağımsız" Kürt devleti oluşması şansı belirmişti. Kolu kanadı kırılmış Saddam'a yol verilmiş olması ise,

a wî bi sedhezaran helekbûna Kurd an anî qadê. Niha kesên ku ev jî bîr kirin e jî hene..

Berpirsiyarê vê trajedyê emperlayîst bûn. Dolivgerîna DYÂ ku li Kurdîstan a Başûr KT. û dewletên kolonyalîst î din, jî bona aciz neke, bîryar nade û dolivgerî ya wêyî xwanî ye.

Bî dû van geşbûna de, ev hêz baskên xwe yê "parêzger" vekir in!.. Bî navê alîkarîya merovtîyê pîrsgirêk avêtin pişt rêzanîyê û "dij+zirtê Saddam" peralela 36.an de Hêzên Çekiç bi cîh kir in. Wanîko jî tevgera netewî Kurdîstan a Başûr girtin bin dager û wesayeta..

Dager û wesayeta emperyalîst û kolonyalîst ya ku bi çî hawayî wê bi kolonyalîsten KT. re pêkanîn, ev senaryo xelas bûn. Pêşî bi "xeyal a ku jî Osmanî mabû" jî bona Misûl-Kerkûk ê KT. di bêhnekê de bû parêzger ya Kurdîstan a Başûr û ket xeyala bî kevirî kujtina du çûka.. Belê di demê kurt de dît ku rewş ne wek ku ew diponijin e, têgihîjt, bî perçebûna Îraq re tişteke nake ve "par" a wî, dîsa vegeyîya navxo..

Piştî vîna nêzîkbûna KT. a pîrsgirêkê jî, li Kurdîstan a Başûr pêşgirtina "serxwebûn" ê; li ser hêzên Başûr şantajên rêzanî û zordarî kir

yûzbinlerce Kürdün trajik göçüyle sonuçlanmıştı. Şimdi, tüm bunları unutmuş görünenler var..

Bu trajedinin sorumlusu emperyalistlerdir. Güney Kürdistan'da TC'ni ve diğer sömürgeci müttefiklerini rahatsız edecek oluşumlara izin vermek niyetinde olmayan ABD'nin manevrası olduğu çok açıktır.

Gelişmelerin hemen ardından, aynı güçler "koruyucu" kanatlarını gerdiler!.. Sorunu insani yardım adı altında siyaset dışına itme ve "Saddam tehdidine karşı 36. paralelde Çekiç Güç konumlandırılması" gündeme geldi. Böylece, Güney Kürdistan'daki ulusal hareket hem denetim hem de **vesayet** altına alınmış oldu..

Emperyalistlerin, Güney Kürdistan'da denetim ve **vesayetlerini** TC. sömürgecilerine nasıl pazarlayacakları üstüne kurulu sanaryolar ise çabuk tükendi. İlk başlarda Osmanlı'dan kalma "Musul-Kerkük Hayali" ile TC, Güney Kürdistan'ın koruyuculuğunu hemencecik üstlenerek, bir taşla iki kuş birden vurma özlemi gösterdi.. Ama, durumun hiç te düşündüğü gibi olmadığını kısa zamanda anladı ve bölünen Irak'tan kendisine hiçbir "pay" düşmeyeceğini görünce de tekrar kendi içine döndü..

in, wan anîna beranberî hêzên radîkalf Başûr û
vî bi vê re jî pêgirtina rêzanîya Kurdî hevgyrtî;
bi vî hawayî şênber bû..

Bi qasî her tiştî, froj li Kurdistan a Başûr
sazbûna pîr kozikên girîng temaşe dibe. Pîranîyên
van jî konjuktora rêzanîna a Rojhilata-Navîn ve
girêdayî ne. Vekok, li Kurdistan a Başûr dest
hilatîya sazûman a Iraq ê nema ye. Ev, rewşa
de fakto ya serbixwe ye.. Di vê girêdanê de,
di meha Nîsan a ku me derbas kir de li Kurdis-
tan a Başûr **hîlbijartina parlamento çê bu**;
Kamîltîya Kurd a ku xwe bi xwe dolîvger bik
e û biryartîya vê da nîşan ku; di dîplomasiya
navnetewî de jî girîng bûna sazûmanek dawer û
çêkirîna wê jî sertoyî ye..

Belê, sîya emperyalîsta ketîye ser van geşbûnê
girîng.. Bê şîq jî emperyalîsta re dabaş a girîng
dager a Kurdistan a Başûr e. Di vê girêkê de
nêzîkanîya pêşewaniya PDK û YNK ne bi tema-
mî **Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan**, bes
di beşekî Kurdistanê de "verîşînek navxo" kî û
tengasîyek herêmî melûlîye.. Yan din jî, sermî-
ya yê Ewropa û bazara YDA î navxo, bi girêdan
a **wesayeta Kurdistan**, belê di qada dolîvgerî
de valayîk rêzanîna jî çêbû ye. Hin ev valatîya
122

TC'nin bundan sonra soruna yaklaşımı ise,
Güney Kürdistan'da "bağımsızlığı" önlemek;
Güney'deki güçlere siyasal şantaj ve baskılar
yaparak, Kuzey'deki radikal güçlerle karşı
karşıya getirmek, Kürtlerin birleşik bir siyaset
izlemelerini engellemek olarak somutlaştı..

Herşeye karşın, bugün Güney Kürdistan'da çok
önemli siyasal mevziler olduğu gözlemleniyor.
Bunların önemli bir kısmı Orta-Doğu'nun
siyasal konjonktürü ile ilgilidir. Örneğin, sömür-
geci Irak rejiminin Güney Kürdistan'da hiç bir
fıilli otoritesi söz konusu değildir. Bu, **de
facto bir bağımsızlık durumudur..** Bu bağlamda,
geçtiğimiz Nisan ayında Güney Kürdistan'da
gerçekleşen **Parlamento seçimleri**, Kürt Ulusu'n-
un kendi kendisini yönetme olgunluğu ve
kararlılığını göstermesi; uluslararası diplomaside
meşru bir temsil organı yaratmış olması açısın-
dan da önemlidir..

Fakat, tüm bu olumlu gelişmelerin üzerine
emperyalistlerin gölgesi düşmüştür.. Kuşkusuz
emperyalistler için en önemli konu Güney
Kürdistan'ın denetimidir. KDP ve YNK önder-
liklerinin bu noktadan itibaren yaklaşımları,
bir bütün olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş
Mücadelesi'ni değil, sadece Kürdistan'ın belirli

rêzanîn û hin jî pêşengîya Kurdistan a Başûr dîtina wan î "verşîna navxo" vê buhayî a wê pir giran be. Senaryo yê n ku emperyalîst û kolonyalîst di Rojhilata-Navîn de rikdikin, dij beşê Kurdistanê yê din û bi piranî jî dij Kurdistan a Bakûr tê karandin. Pêşengîyên Kurdistan a Başûr, bi riza xwe di vê bingehê de tu zerara cîh girtinê nabin in. Ji bona parastina kozîkên xwe "bê terefgirtî" ya KT. de, "bê terefgirtina" vê jî, ji vê dewletê re di derheqê PKK de "temînat dane" heta "bi hev re kar pê anîn" jî têde heye. Bi vê bawerîyê, ew lîska ku hêzên netew anîn hinber hev û xistina nav lîskê ev e. PKK jî xeta mîna van -di pir mercên zorde be jî- dike heter.

Hat dîtîn, dîrok vana nîşanî me dike ku KT. yan jî komarên kolonyalîstên din, di derheqê Kurdistanê de kirûyek "bêterafkirinê" nîn e. Pirsgerêka Kurd di gotinên "pirsgerêka navxo" de jî bi qasî ku di rêka diplomasiyê de weşartî dîke jî, di sa an ku girîngîya vê pirsgerêka ya navnetewî baş fêm kirîye, dîsa KT. e jî ber vê sebebê, baş dizane ku li Kurdistan a Başûr her sazûna kozîkê jî Kurdistan a Bakûr jî re kozîkek fêdeyî ye, di vê de baş gihîştî ye..

bir parçasındaki "içsel çözüm" öngören bir daralmayla malüldür. Ayrıca, Avrupa sermayesi ile ABD'nin iç pazarlıkları, Güney Kürdistan'da vesayete bağlı, ama manevra alanı bulunan siyasal bir boşluk da oluşturmuştur. Gerek bu siyasal boşluk ve gerekse Güney Kürdistan önderliklerinin "içsel çözüm"ü öngören davranışlarının bedeli ağır olmuştur. Emperyalist ve sömürgecilerin Orta-Doğu'daki dayattıkları senaryoları Kürdistan'ın diğer parçaları ve özellikle Kuzey Kürdistan'daki mücadelenin zararına işletilmeye başlamıştır. Güney Kürdistan'lı önderlikler, oluşturulan zeminde gönüllü yer almakta sakınca görmemektedirler. Kendilerine ait mevzilerin korunmasını TC'nin "tarafsızlaştırılması"nda, TC'nin "tarafsızlaştırılması"ni ise, bu devlete PKK konusunda "güvence verilmesi" hatta "işbirliği yapmaya" vardiirmişlerdir. Bu anlayışla, bir kez daha ulusal güçleri karşı karşıya getiren tezgahtarın içine düşülmüştür. PKK de, benzer yanlışlar yapmakta -çok zor koşullar altında olsa da- ısrar etmektedir..

Oysa tarih şunu gösteriyor ki, TC'nin ya da diğer sömürgeci devletlerin Kürdistan konusunda "tarafsızlaştırılması" diye bir olgu yoktur.

KT. ji geşbûna Kurdistan a Başûr, ji yên kurdistan a Bakûr bêtir aciz dibe. Ji ber ku, bi qasî ku herdu jî jêre bi zerar in, ji ber ku nikare daxûrî a duyemîn bik e, mercên daxûrîyê teng in.. Ji ber vê, nêzîkbûna KT î honakên Kurdistan a Başûr, ji bona ku van honakan li dij yên din xebitandin, armanca ku pîndam û dager bike daye ber xwe. Ji kurdistanê re bawerîya wê an girîngî domkirina perçebûna hêzên rêzanî yên Kurdistanî -bi giranî jî yên beşan- bi mehan domandina dawînga kişîş, provakasyon û rê pêşkirinê de, Peşmergekên ku bi PDK û YNK ve gîredayî bi PKK ketin şer; serpêhatîyên rêzanî a kolonyalist yên cûdatîyê û Kurd bi Kurdan danê kujtin de trajedyaya mezin derket qad(mazat)ê.

Di mercên ku KT. tevkujtinên girseyî didomîn e, serdana Enkerê û li ser qedera Netewaya Kurd meşandina bazarên meçûl de pirsiyara PDK û YNK mezin e. PKK jî divê dest ji dev avêtinê û beyanên kişîşî berde, divê hin tîfîz be.

Rojhilata-Navîn xetayên tîn kirin bedela wan pîr mezin e û ji hêla TRNK de wê dawîngên

Kürt Sorunu'nu "iç sorundur" diyerek diplomaside kaçtırmaya çalışmasına karşın, bu sorunun uluslararası boyutunu en iyi kavramış olan devlet TC'dir.. Bu nedenle, Güney Kürdistan'daki en küçük mevzinin bile son tahlilde Kuzey'in de bir kazanımı olduğunu kendi deneyimlerinden çok iyi bilmektedir.. TC, Güney Kürdistan'daki en küçük gelişmeden Türkiye'de olduğundan daha fazla rahatsızlık duyar. Çünkü, aynı ölçüde "zararlı" olmalarına karşın, ikincisine müdahale koşulları çok sınırlıdır..

Onun içindir ki, TC'nin Güney Kürdistan örgütlerine gösterdiği diplomatik yakınlığın nedeni, bu örgütleri diğerlerinin aleyhine kullanabilme, barajlama ve denetimde tutma amacına yöneliktir. En önemli güvençe ise, sömürgeciler açısından Kürdistan'lı siyasal güçlerin -özellikle parçaların- bölünmüşlüğü'nün devamıdır..

Aylardır süren kışkırtma, provakasyon ve yönlendirmeler sonucunda KDP ve YNK'ye bağlı peşmergelerin PKK ile çatışmaya başlamaları, Kürdistan'ın bölünmüşlük ve sömürgecilerin Kürdü Kürde kırdırma siyasetlerinin başarısını ortaya koyan bir trajedidir.

TC'nin kitle katliamlarını olanca şiddetiyle

giring çêke.

Bi kurtî; PRK, di rêzanî a dîrok a xwe î borî de bi gîşkî li dij yê n ku bi bûyerên xwe fêdê didin kolonyalîsta û dij hêzên Rizgarîxwazên welatparêz xebat dan, dij wan xeta sekî n û bûyerên wan xeta nalet kir. Ji ber ku ev sebeba, di dîplomasiya navnetewî de pir pîndam derxist peşîya TRNK û ew xist bingehek ku heq negirtî, ev jî sebaba van bûyeran e û bi vê re ev sebeb a ku sedsale Kurdistan di bin nîrê kolonî de hiştîye jî.. Pêşengiyên ku yekîtiya rêzanî a nav beşan û girîngiya vê fêm neke bê pîrsiyar in..

PRK derbek dîn gazî dik e; Ne bi hêzên kolonyalîst re bi hêzên Rizgarîxwaz re lihev hatinê, Yekîtiyê sazîk in. Bi Rojhilatî, Rojavayî re, bi Başûr û Bakûrî re hemû hêzên TRNK, qedera wan yek e. Hetan ku Yekîtiya dijîraber-kolonyalîzmê saz nebe, ev qeder nayê perçe kirin.

Li Kurdistan a Başûr operasyona ku, li dij PKK tê domîn divêt anîha bêd sekînanî. Pîrsgîrekên di navbera hêzên Rizgarîxwaz de divê bi rêka dan û standîne û di bingeha Yekîtiyê de bîn verşandin.

sürdürdüğü koşullarda Ankara'yı ziyaret ederek Kürt Ulusu'nun kaderi üzerinde meçhul "pazarlıklar" yürüten KDP ve YNK önderliklerinin sorumlulukları büyüktür. PKK'nin de suçlayıcı ve kışkırtıcı davranışlardan kaçınması, ilişkilerinde titiz olması gerekmektedir.

Bugün Orta-Doğu'da yapılacak yanlışların vebali büyüktür ve KUKM açısından vahim sonuçlar doğuracaktır.

Özetle: PRK bütün siyasal geçmişi boyunca sömürgeci güçlere dayanarak ve diğer ulusal kurtuluşçu güçlerin aleyhindeki bütün eylemleri kınadı, lanetledi. Çünkü bu tutum, KUKM'nin uluslararası düzeylerde hak ettiği meşru temsil düzeyine varılamayışının, ortak diplomatik temsil ve bütünlüklü bir siyaset izlenememesinin en önemli nedenidir. Ve bu aynı zamanda Kürdistan'ın yüzyıldır süren uluslararası sömürge statüsünün de nedenidir.. KUKM'de parçalar arasındaki siyasi birliğin belirleyici önemini kavramayan önderlikler sorumsuzdur.

PRK bir kez daha çağırıda bulunuyor: Sömürgeci güçlerle değil ulusal kurtuluşçu güçlerle uzlaşmayı, birliği yaratalım. Doğusu'yla Batısı'yla, Kuzey'i ve Güney'i ile bütün KUKM güçleri ortak bir kaderi paylaşmaktadırlar. Anti-sömür-

PRK ne bi sertoyî a Enkerê re, dan û standinên hêzên welatparêz î bi hev re û bi sazûna bîngêhê hevpar re bawerîyê tîne.

BIJÎ KURDÎSTAN A SERBÎXWE, HEVGIRTÎ Û DEMOKRATÎ !

BIJÎ YEKÎTIYA HEZEN RÎZGARWAZEN NETEWÎ !

BIJÎ PARTIYA RÎZGARÎYA KURDÎSTAN !

geci ulusal demokratik bir birliğı sağlamadıkça bu kaderin parçalanması mümkün değildir.

Güney Kürdistan'da PKK'ya karşı sürdürülen operasyona derhal son verilmelidir. Ulusal kurtuluş örgütleri arasındaki sorunlar, görüşmeler yoluyla ve siyasal birliktelik zeminlerinde çözümlenmelidir.

PRK, öncelikle Ankara ile değil, Kürt ulusal güçlerin birbiriyle görüşme ve ortak zeminler yaratmasının acilliğine inanmaktadır.

Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan!

Yaşasın Ulusal Kurtuluş Güçlerinin Birliğı !

Yaşasın Partiya rizgarîya Kurdistan !

NE BORIYA BORANA TEVGERA SOSYALÎST A NAVNETEWÎ.

ULUSLARARASI SOSYALİST HAREKETİN AŞILAMAYAN BUNALIMI.

Şoreşa Çirî ya mezin a 1917 an, ji makwelatê xwe YKSS bi destê "burokratên Komünîst" ku

1917 Büyük Ekim Devrimi, Anavatanı SSCB'de dünün aynı "komünist bürokratları" tarafından

hate beradayî û wusa bêt pêşkêş kirin jî di rastîyê de di nezera netewên bindest û karkerên dinê de giranbûhayî ya xwe diparêze, cîhê ku YKSS gihîştîyê ne dawîya şoreşa Çirî ye, bi vacê, dawîya îzolekirina agirê wê şoreşê ye.

Di rojnê de derbek din em binê kirûyên rêzanî fî pir grîng xet bikin. Tevgera sosyalîst a navnetewî, borana xweyî îdeolojî-rêzanî û honakî ne borî li henber hilweşîna modela sosyalîzma burokratî-rewîzyonîstî ya "reel" alternatîfa şoreşgerî ku ne xurû kirî sebaba yekemîn, qîr qîra "serbilindî"ya emperyalîzmê ye.

Divê tevgera sosyalîst a navnetewî û divê jî ji tevgera rizgarîya netewî yan dijraber-kolonyalîzmê de pîrsgirêk, çawa ew boran tê borî ê.. Kanîya boranê, "teorîya me rast bû lê me nexist nerîtê" nayê kurtî kirin. Pîrsgirêk, ne "xeletî şirove kirina Marksîzmê, teorîya Lenî û yê din" yan jî bi qasî wek şiroveyên ku nakeve "progmatîzma statukocîtîya Stalî" guncan e. Ji bona ku çekê yê tî pelçiqandî û di bin mijokdarîyê dene, teslîmî fî burjîwazîyê emperyalîstî dikin "ev kar hetanî vêderê bû, sosyalîzma şoreşgerî rizgar bû", jî xwedîyê van gotinan re dibe ku "starîya nav nîzamê"

kovulmuş olarak sunulsa da, gerçekte dünya emekçileri ve ezilen ulusları nezdinde değerini korumaktadır. SSCB'nin varmış olduğu yer Ekim devrimi'nin bir sonucu değil, tersine bu devrim ateşinin izole edilmişinin bir sonucudur.

Günümüzün en önemli siyasal olgusunun altını bir kez daha çizelim: Uluslararası sosyalist hareket, kendi ideolojik-siyasal ve örgütsel bunalımını aşamamıştır. Bürokratik-revizyonist "reel" sosyalizm modellerinin çökmesi karşısında devrimci alternatifin belirleyici olmaması, emperyalist "zafer" çılgınlıklarının birincil nedenidir..

Gerek uluslararası sosyalist hareket ve gerekse anti-sömürgeci ulusal kurtuluş hareketleri açısından sorun, bu bunalımın nasıl aşılabacağıdır.. Bunalımın kaynağı, "teorimiz doğruydu, ama pratiğe geçiremedik"le özetlenemez. Sorun, "hata Marksizm'i yanlış yorumlayan Lenin ve diğerlerinin teorileri" ya da "Stalin'in statükocu parmatizmi" gibi dar yorumlara sığdırılmıyacak kadar kapsamlıdır. Ezilen ve sömürülenlerin silahlarını emperyalist burjuvaziye teslim edenler için "bu iş buraya kadar, devrimci sosyalizm bitti" diyerek kendine "düzen içi korunaklar" aramak kolay gelebilir.

hêsan be. Rûhê Bernstein û Kautsky xwe bi xwe ya reformîstî aborîyên Marksî ku di mazatê dene di şaşbûna vê de tiştêk tûne..

Di konferansa PRK/Rizgarî a yekemîn de hat dîtin; pirsgirêk û ritimîna têkoşîna rêzanîna a sosyalîzmê, yên ku di dervayê honakên rizgar-xwazên netewî de dibîn in, bi rastî "kanîya boranê" evana çêdikin.. Yên ku ji têkoşîna rêzanîna sosyalîst borî dibîn in, bi vê re ji; ji "dijraber-kolonyalîzmê" ji "azadî û serxwebûnê" ji "metod(azî)ên têkoşîna şoreşger î radîkal" dest jê berdana wan ne rasthatîni ye. çarenîna dawînga naveroka pûçe.. Ji ber ku, wek hemû şerê rizgarîya netewî ya dijraberî-kolonyalîzmê, Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan û xirwebezî ya emperyalîst û kolonyalîstan nakokî hev in. Ji ber vê sebebê têkoşîna rizgarîya civakî ji têkoşîna netewî nayên nenêrbaran. Di vê girêdanê de, şerê rizgarîya netewî dinamîka rizgarîya civakî ye.. ji ber vê sebebê ku, borana tevgera sosyalîst a navnetewî, têna vê faqtorê li ser tevgera rizgarîya netewî û honakên wê heye û faqtorek wanî ye.

Di pêvajoka ku kolonyalîst li Kurdistan ê berî dane tevkujtina û li dijî vê geşbûna berxwedanê

Bernstein ve Kautsky'lerin lanetli ruhlarının daha sık dolaşır olması, Marksizmin ekonomik ve kendiliğindenci reformist yorumlarının yine revaçta olmasına da şaşacak bir şey yok..

PRK/rizgarî I.Konferansı'nda da görüldü; sosyalist siyasal mücadelenin sorunlarını ve tikanıklığını, ulusal kurtuluş örgütlerinin dışında görenler, aslında bizzatihi "bunalımın kaynağını" oluşturuyorlar.. Sosyalist siyasal mücadeleden vazgeçenlerin, bununla birlikte; "anti-emperyalizm"den, "özgürlük ve bağımsızlık"tan, "radikal devrimci mücadele yöntemlerin"den de vazgeçmeleri tesadüfi değil, aynı çürümüş muhtevanın kaçınılmaz sonuçlarıdır.. Çünkü, bütün anti-sömürgeci ulusal kurtuluş savaşları gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadedelesi'yle de emperyalist ve sömürgecilerin çıkarları kaçınılmaz olarak birbirleriyle çelişmektedir. Bu nedenle ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri birbirlerinden soyutlanamazlar. Bu bağlamda, ulusal kurtuluş savaşı toplumsal kurtuluşun bir dinamiğidir.. Bu nedendir ki, uluslararası sosyalist hareketin bunalımı, ulusal kurtuluş hareketleri ve örgütleri çok yakından etkileyen bir faktördür.

Sömürgecilerin Kürdistan'da kitle katliamlarına

heq ku di dîplomasîya navnetewî de bi navê "zorbazî"yê" tê mahkûm kirin, di demek wusa de; devêt ku hevalbend ên xwezayana têkoşîna rizgarîya netewî tevgera sosyalîst ku qeîsîtîya wê jî nayê înkâr kirin û rolê wê jî mezin e.

PRK/Rizgarî bi qasî ku seranser ne "partîyek çînî" ye jî, rizgarîya kada kedkarî ku dinamîka şoreşa Kurdistanê ye di sosyalîzmê de dibîn e. Ji ber vê sebebê xwe di borîna borana tevgera sosyalîst a navnetewî ya îdeolojî, rêzanî û honakî de berpîrsyar dibîn in.

Borîna borana tevgera sosyalîst î dinê jî Marksîstên Kurdistanê re bi xwezayî derbas dibe lê, Komünistên Kurdistanê, borîna borana tevgera sosyalîst li alîkî, hîn jî bona proleterên Kurdistanê programa rêzanî û pîrgîrêkên honandinê jî ne borîna e. Belê, li ser honakên rizgarîya netewî ya li Kurdistanê têna Marksîzm-Lenînîzmê û bi gîşkî ve perspektîva sosyalîstî heye û prestîjek mezin e. Ji ber ku heta îro tevgera dijîraber-kolonyalîzmê sosyalîsta bar kirî ye..Di vê manê de **Şoreşa Çirîya Mezin a 75. salîya wê û sazûna PRK/Rizgarî a sala pêncemîn de**

yöneldikleri ve buna karşı gelişen haklı direnmenin uluslararası diplomaside **"terörizm"** olarak mahkûm edilebildiği bir dönemde; ulusal kurtuluş mücadelesinin doğal müttefiki olması gereken sosyalist hareketlerin bu kadar zayıf ve etkisiz oluşlarının da elbette inkâr edilemez rolü vardır.

PRK/rizgarî, doğrudan bir "sınıf partisi" olmasına rağmen, Kürdistan İhtilâli'nin temel dinamiği olan emekçi sınıfların kurtuluşunu sosyalizmde görmektedir. Dolayısıyla, uluslararası sosyalist hareketin ideolojik, siyasal ve örgütsel bunalımını aşma çabalarıyla kendini doğrudan sorumlu saymaktadır.

Dünya sosyalist hareketindeki bunalımın aşılması Kürdistan'lı Marksistler içinde doğal olarak geçerlidir. Ama, Kürdistan'lı komünistler, sosyalist hareketteki bunalım bir yana, halen Kürdistan proletaryasına ilişkin siyasal program ve örgütlenme sorunlarını da aşmış değildir. Ama, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş örgütleri üzerinde Marksizm-Leninizm'in ve bir bütün olarak sosyalist perspektifin büyük bir prestiji vardır. Çünkü anti-sömürgeci mücadeleyi bugüne değin hep sosyalist siyasal güçler taşıdılar.. Bu anlamda **Büyük Ekim Devrimi'nin 75. ve**

bi hevre pîroz kirina ku em van rojan têdene, PRK, hemû komunist û sosyalîstên Kurdistanê gazî rêzgirtina partiyê dike..

PRK/Rizgarî, programa wê ya ji bona Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan, yekîtîya diyalektîka têkoşîna rizgarîya netewî û civakî ye. Ya din jî, pîrsgirêk ên navbera tevgera sosyalîst û borîna wê hew ne tenê di nav munaqêşa nanêrbaran de borî ye, di têkoşîna civakî û di nava şerê girseyî û nerfîtiya wê de. Bingeha bawerî û programa PRK jî vê bingehê re an qence. Oportunîzma rast, a saff kirinê, neyartîya sosyalîzmê û teslîmbûna programên emperyalîstanî fîrojî di vî îklîmî(kîşwerî)de, xûrtkirina alternatîfa şoreşgerî serkarekî fîsertoyî ye.

PRK/rizgarî'nin kuruluşunun 5. yılını kutladığımız bugünlerde PRK; Kürdistan'lı bütün komünist ve sosyalistleri parti saflarına çağırmaktadır.

PRK/rizgarî'nin, Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesi'ne ilişkin programı, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin diyalektik birliğini öngörmektedir. Bu yanı sıra da, komünistlerin asgari ve acil program hedeflerine denk düşmektedir. Ayrıca, sosyalist harekete ilişkin sorunların aşılması yalnızca soyut tartışma bağlamında değil, toplumsal mücadelenin, kitle çatışmasının sıcak pratiğinde aşılabacaktır. PRK'nin program ve anlayışı bu olguların birlikte yürütülmesine en elverişli zemindir. Sağ oportünizmin, tasfiyeciliğin, sosyalizm düşmanlığının ve emperyalist programlara teslimiyetin kol gezdiği bu siyasal iklimde, devrimci alternatifini güçlendirmek acil bir görevdir..

PARTİ, ÖRGÜTSEL GÜVEN, YOLDAŞÇA GÜVEN İLİŞKİLERİNİN SOSYALİST ve YURTSE- VER ANLAMLARI.

Genel olarak..

Her toplumsal üretim ilişkisi, kendisiyle birlikte ahlakî, kültürel, hukuki vb.. üst yapı kurumlarını oluşturur ve üretim alanındaki egemenliğini de bu üst yapı kurumları ile tamamlar. Aynı zamanda, içinde büyüdüğü toplumun kendisine uyum sağlayan yanlarını geliştirip, özümser.. Kendisini ortadan kaldıracak bir sonraki toplumun çekirdeklerini de içinde taşır.

Bu bağlamda; Köleci, Asya tipi, feodal ve kapitalist toplumların her biri kendinden önceki toplumun bağrında doğup gelişirler; mevcut üretim ilişkileri bu gelişimin engeli haline geldiği noktada toplumsal devrim süreci başlar.. Alt yapıdaki bu değişimi üst yapı kurumlarındaki değişim izler. Bir önceki toplumun alt yapısında olgunlaşarak egemen hale gelen sınıf, kendine uyarlı, ahlakî, hukuki, siyasi, kültürel vb.. kurumları da oluşturur..

Sosyalist toplumun gelişimi ise, farklı bir süreç izler. Burada **yukarıdan aşağıya doğru bir inşaa** söz konusudur. Örgütlenmede, ele geçirilen siyasal iktidar aracılığıyla bir yandan üst yapının diğer öğeleri yeniden oluşturulurken, diğer yandan başta temel ekonomik birimler

olmak üzere bir bütün olarak üretim tarzının dönüştürülmesi sürecine geçilir.. Bu süreç uzun yıllar alacak zorlu bir inşa dönemini kapsar. Siyasallaşan sınıf, yine kendi siyasal perspektifinin yoğunlaşmış ifadesi olan parti aracılığıyla, önce ele geçirdiği devleti dönüştürür.. Giderek, bunun kapsamını toplumu ve ekonomiyi içine alacak ölçüde genişletir.. Bundandır ki, sosyalist inşa sürecinde geçici bir dönem üst yapı kurumu olan "devlet", belirleyici bir nitelik taşır.. Siyasal bir öge olan iktidar, toplumsal bir düzen olan sosyalizmin gerçekleştirilmesinin aracı olur.. Amacın gerçekleştirilmesinin koşulu, bu aracın yaratılmasına ve amacın muhtevasına uygun şekilde çalıştırılmasına bağlıdır.. Amaçla araç arasında bir paradoks söz konusudur, ancak bu diyalektik bir zorunluluktur.

Amaç gerçekleştiği ölçüde, aracın zayıflaması, giderek yok olması gerekir. Sosyalist nitelik olgunlaştıkça, kendini olgunlaştıran biçimi **tedricen** yadsır.. İşte, bu diyalektik zorunluluğu kavrayamayanlar, parti, devlet vb.. gibi araçları reddetme noktasına kadar varabilmektedirler. Burada otoritenin ve örgütün reddi gündemleşmektedir.

Sosyalist dönüşümün iktidar öncesi parti olgusunda, iktidar sonrasındaki biçimi ise, devlet olgusunda ifadesini bulmaktadır. İktidar mücadelesi sürecindeki fonksiyonları bakımından parti olgusunu biraz açalım..

Feodal toplumun bağrından doğan kapitalist toplum, iş bölümüne dayalı toplumsal üretimi (ki, bunun içinde bilimi bağımsız bir üretim gücü olarak emekten ayırır..), insan emeğini üretilen malın bir parçası haline getirir. Hem bu niteliği ve hem de değişim değeri için üretimiyle, toplumsal yapıyı ve toplumsal paylaşımı gizler. Böylece, bir karmaşa yaratır ve toplumun bir bütün olarak kendi maddi üretimi olan şeylere yabancılaşmasını, bu şeylerin denetimi altına girmesini sağlar.. Başka bir deyişle, insanın kendi ihtiyaçlarını karşıla-

mak için tükettiği emeği (yani mallar) ona hükmederek, insanın yaşama amacı olur. Bunun doğal sonucu olarak, burjuva egemenliğinin ideolojik kalıpları içinde biçimlenir. Bu üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişimini engelleyen bir nitelik taşır ve yeni bir toplum biçimini zorunlu kılar.. Daha önce de belirlediğimiz gibi, bu yeni toplumun üretim ilişkileri, kendinden önceki toplumun içinde doğup kendiliğinden egemen olmaz. Bu süreçte bir araç, bir üst yapı kurumu ortaya çıkar. Yeni toplum ilişkilerini oturtacak bu araç işçi sınıfı partisidir..

Bir yanda üretim ilişkileriyle üretim araçları arasındaki temel çelişki; günlük üretim ilişkilerinin üreticileri bitkin ve insanlıktan uzaklaştıran niteliği; ideolojik araç ve gereçler; diğer yanda burjuvazinin sağladığı egemenliğe karşı işçi sınıfına dışarıdan bilinç veren, tek tek mücadeleleri merkezileştiren öncünün öznel konumu ile bütünleşirler. İşte bu olgu, yeni bir toplumsal üretim ilişkisinin doğum ve gelişimini hazırlayan dinamik ögedir ki, parti olayının temelini oluşturur..

Bilindiği gibi, siyasi mücadeleler tüm sınıf mücadelelerinin ilk evrelerinde sömürenlerin formü ve ideolojilerine dayanır. Süreç içinde ise, kendini eğitime ve örgütlenme ile geliştirerek, yeni toplumun çekirdeğini de içinde taşıyan dinamik birer öge olurlar. Eğitim ve örgütlenmenin bütünselliği bu dinamik ögenin yabancılaşmayı aşarak, belirleyici bir fonksiyon olmasını getirir. Ancak, tüm bu gelişimine rağmen parti, burjuvazinin dolaylı ya da direkt tehditleri ile de karşı karşıyadır.. Burjuvazi, kendisine alternatif toplumun yaratılmasının en önemli aracı olan parti olayının önemini, işçi sınıfından daha önce kavrar. Bu nedenle, tüm egemen kurumlarıyla işçi sınıfının bu siyasal aygıtına karşı amansız savaşa girer. Ekonomik, askeri, ideolojik vb.. tüm araçlarıyla, onu içinden yıkmayı, yozlaştırmayı da ihmal etmez. Bunu yaparken, her boydan sapmaları öne çıkarır; bizzat parti içinde de,

bu sapmaların yerleşmesi için uğraş verir. Burjuvazinin bu uğraşında, ücretli ajan ve provakatörleri bir yana bırakırsak; kapitalist üretim karşısında toplumsal olarak en fazla yabancılaşmaya uğrayan ve mücadelede tesadüfi yer almış olan küçük burjuva aydınları aracılığıyla mücadele sürecini sabote eder.. Bir diğer dolaylı tehdidi ise, mücadele içindeki siyasal kadroların bilmeyerek de olsa, burjuva değer yargılarını sosyalist değer yargıları gibi taşımalarıdır..

Burjuvazinin bu saldırıları karşısında, işçi sınıfının siyasi aygıtının iki temel karşı tedbirleri vardır:

Birincisi; parti üye ve ünitelerinin örgütsel işleyişini belirleyen kurallar toplamının oluşturduğu **Tüzük** hükümleri.

İkincisi; toplumsal üretim ilişkilerinin her evresindeki insancıl davranış biçimlerinin, sosyalist mücadele süreci içindeki deney ve tecrübelerle sentezleştirilen **yoldaşça güven** ilişkilidir.

Yoldaşça güven ilişkileri, sadece parti aygıtının dış saldırılara karşı bir korunma yöntemi olarak değil, aynı zamanda parti kurul ve ilişkilerinin uygulanmasında da bir güvencedir.. Yoldaşça güven, sosyalist toplumun insani ilişki biçimlerinin **çekirdeği,** sosyalist ahlakın ana rahmindeki **cenini** durumundadır..

Yoldaşça güven ilişkilerinin maddi temelleri..

Yoldaşça güven ilişkileri, birbirine bağlı ve bağımlı üç temel üzerine kurulur.

1- **Bilinç.**

2- İnanç.

3- Amaç.

Bilinç, belirleyici bir olgudur. Yoldaşça güven ilişkileri için yabancılaşmayı aşmış olan bir bilinç gerekir. **İnanç**, bilinci tamamlayan bir olgudur. Çünkü, burjuva ideologları kapitalizmi işçi sınıfından önce kavramışlardı. Ama, onlardan kapitalizmi ortadan kaldırma yönünde bir inanç beklenemez. Bilinç ve inanç bütünselliği içinde amaç olayı da önemlidir. Kişi gerçekten kapitalist toplumu kavrayıp, işçi sınıfının iktidarına inanabilir. Fakat, bu yeterli değildir. Bu, belki entellektüel tartışmalara, toplumu yorumlamaya yetebilir. Ama, önemli olan onu değiştirmektir. Bunun için sosyalist siyasal mücadeleyi kendine yaşam amacı olarak almak gerekmektedir.

İşte, yoldaşça güven ilişkileri ancak bu üç temel olgu ve bunların gerektirdiği ilişki biçimlerinin diyalektik bütünselliği üzerine oturabilir. Elbette, bu olguların ve ilişki biçimlerinin maddi zemini ve geliştirici okulu ise partidir..

Bilinç, inanç ve amaç sahibi bireylerin, siyasal mücadelelerine uygun davranış biçimleri olan **yoldaşça güven ilişkileri**, aynı zamanda sosyalist olmayı, sosyalistçe yaşamayı gerektirir. Her sosyalistin kapitalist topluma karşı verilen mücadelede bu ilişkileri mümkün olduğu kadar uygulaması zorunludur. Elbette, bu parti zemininde mümkündür ve sosyalist ahlakın getirdiği bir zorunluluktur da..

Yoldaşça güven ilişkilerinin gerektirdiği davranış biçimleri nelerdir ?

Yoldaşça güven ilişkileri olarak tek tek davranış biçimleri formüle etmek, soruna kaba bir

yaklaşım olur. Siyasal mücadele sürecinde karşımıza çıkan birçok davranış biçimlerini birarada ele almak, bütünsellik içinde konuya yaklaşmak gerekiyor. Yoldaşça güven ilişkileri hayati kapsayan, somut ve çok yönlü ilişkiler bütünüdür. Olgunun temeli, kapitalist toplumda insan ilişkilerinin odağına oturtulan "**Ben**"in, sınıf olgusuna dönüştürülmesinde yatmaktadır.

En başta, anti-disiplin davranışların disipline edilmesi gelmektedir. Bu anti-disiplin davranışlar; anti-örgüt olma, devrimci otorite tanımaz olma, geveze, gösterişe meraklı, eleştiri özgürlüğünü çok iyi kullanan, kararlara uymayan, ukala, deşifreyoncu vb.. olarak sıralanabilir..

İkinci olarak, kişisiz ve burjuva fırsatçılığının yerini, devrimci bir kişiliğin almasıdır. Kaypaklık ve burjuva fırsatçılığına şu örnekler verilebilir: feodal gurur, her şeyini ve yanını gizlemek , insanları vurmak için dar zaman kollamak , yalanı sistemleştirmek, karalayıcı, çökertici, horlayıcı olmak vb..

Üçüncüsü, bireysel kurtuluş hayalleri ve küçük burjuva kaypaklığın, ulusal ve toplumsal kurtuluşa bağlanmasıdır. Bireysel hayaller ve küçük burjuva kaypaklığı nelerdir ? Hiç bir şeyini paylaşmamak, her gün kaybedecek şeylerini arttırmak, devrimci geçmişinden pişmanlık duymak, "güzel" yaşamının hayallerini kurmak, örgütü kendisi için en iyi biçimde kullanmaya çalışmak, mazeretçi, mızımız, geçimsiz olmak vb..

Demek ki, yoldaşça güven ilişkileri bakımından; kendini denetleme ve denetime verme, paylaşımcı bir niteliğe ulaşma hayati öneme sahiptir. Bu yöndeki olumsuzlukların temelindeki en önemli etken ise, **liberalizmdir**.. Liberalizm, örgütsel mücadeleyi tehdit eden olguların temelini tesadüfi olarak oluşturmamaktadır.

Burada bir parantez açarak, süreç içinde liberallerin durumuna bir göz atalım. Bilindiği gibi, en basit anlamıyla "toplumsal çıkarın bireysel çıkarları şartsız-tercihsiz serbest bırakılmasıyla gerçekleşeceği" görüşüne dayanan liberalizm; maddi varlığını bireyin ilişkilerini kendi kapalı ekonomik yapısıyla sınırlayan düzene karşı -feodalizme karşı- burjuva demokratik devriminin temel şiarı olmuştur.. Ve rekabetçi kapitalizm döneminde en olgun halini yaşamıştı. Ancak, tekelci kapitalizm döneminde ise, işlemez duruma düşmüştü. Özellikle, "demokratik özgürlükler" anlamında bunu daha belirgin olarak görebiliriz.. Bوندandır ki, tekelci kapitalizm dönemindeki baskılara karşı, burjuva özgürlüklerin geri getirilmesini öneren liberal özgürlükçü akım, muhteva itibariyle tarihsel geri dönüşü temsil etmekteydi.. Proleter hareketin tekelci kapitalizmin baskılarına karşı mücadelesinde bu yanından dolayı proleteryanın yanında yer almış gözükten liberaller, öte yandan doğaları gereği proleteryanın sınıf çıkarlarına göre örgütlenmesi ve mücadele kurallarına uymayı da reddetmişlerdir. Çünkü, onlar proleteryanın peşine takılıp, proleterleşmeyi değil; burjuva "özgürlükler" içinde, burjuvazinin vaad ettiği özel mülkiyete dayalı olarak, burjuvalar gibi yaşamayı hedefliyorlardı ve bunun mümkün olduğuna inanıyorlardı.

Devam edelim.

Bu nedenle, liberaller, proleteryanın baskı ve zora karşı mücadelesiyle uyum göstermişlerdir. Onun mücadeledeki hayati kurallarını da, kendi davranış ve çıkarlarına uygun biçimde benimsemişlerdir. Kafalarındaki özel mülkiyet hayalleri ile çatışan, temel disiplin kurallarını ise, işlemez hale getiren yöntemler oluşturmuşlardır. Sözü ettiğimiz davranışların örgütsel bir yapıya yansımaları genellikle şu karakteristik özellikleri taşımaktadır:

-Kurumsal kararları yorumlayıp değiştirme,

- Görevleri kendi yaşantısı ve ilişkilerine göre algılayıp, biçimlendirme,
- Kurumsal yapılarda kendi yargılarını egemen kılma ve birlikte çalıştığı insanlara karşı ön yargılı olma,
- Kurumsal çalışmayı savunup, kendine ayrıcalıklar isteme,
- Kurumsal çalışmalarda rekabet ve kendini tatmin,
- İnisiyatif kullanmayı bireyselliğe dönüştürüp, kurul ve kararlar dışında iş yapma,
- Legalite hastalığı ve reklama dönük yanları öne çıkarıp, kurumsal kararları deşifre etme,
- Pratik çalışma içinde ve kurullarda suskun kalıp, kurul sorunlarını, kurul dışında tartışma.

(...)

Örgütsel yapıya yansıyan sıraladığımız bu yanlar, anti-disiplin bir muhtevada değişik yöntemlerle yürütülmektedir. Örneğin; örgüt ilişkilerini kişisel dostluk ve iç güdüsel bir güven ile oluşturmuş, ahbap-çavuş ilişkilireni egemen kılma, hizipçilik ile özel arkadaşlıklar oluşturulması, özel ilişkilerin örgüte karşı korunup-kullanılması, örgüte noksan bilgi verme ve bilgileri kendine saklama ya da ileride başka unsurlara kullanma, derbederlik, abartma ve küçümseme vb..

Parti ile yoldaşça güven ilişkilerinin diyalektik bütünselliği.

Sık sık vurguladığımız gibi, parti ve yoldaşça güven ilişkileri birbirini tamamlayan bir bü-

tünsellik oluştururlar. Parti, işçi sınıfının toplumsal taleplerini programlayan ve bunların elde edilebilmesi için -geçmiş deney ve tecrübelerle de sentezleştirerek-tüzük içinde olan iş bir dizi ilişki ve kurallar oluşturur. VE içinden çıktığı toplumun ilişkileri içinde olan iş bölümü ve uzmanlaşmayı, son bir kez ve onu tamamen ortadan kaldırmak için temel alır. Bu iki olgu da, burjuva toplumun getirdiği olgulardır ve içinde bazı olumsuz ilişkileri de taşırlar. Örneğin; bürokratism ve partinin sınıfa yabancılaşması gibi.. Bir de, parti işleyişindeki illegalite olgusu, bilinç, inanç ve amaç bütünselliği üzerine oturur. Ancak, bu olgular tek başlarına işlerliğin oturtulmasına yetmez. Parti olayının bu işlevini ve ilişkileri tamamlayan olgu ise, yoldaşça güven ilişkileridir..

Konuyu biraz daha açalım. İş bölümü ve bürokratismın getirdiği yabancılaşma tehlikesinin mutlaka aşılması gerekir. Bu da, görevleri yüklenen tek tek bireylerin yoldaşça ilişki ve etkilenmeleri; her şeyi sınıf mücadelesinin çıkarına algılayan sosyalist ahlakları ile partinin bu olumsuzluklara karşı getirdiği yöntemlerin bütünselliği ile aşılabılır.. Yoksa, yoldaşça güven ilişkilerinden kopuk örgütsel tedbirlerle bunu aşmak olanaksızdır. Örneğin; liberal bir unsurun ilişkileriyle, örgüt ilişkilerinin gizliliği birarada gitmez. Bir yanda geveze, gösterişe meraklı bir tip ve diğer yanda ise, yüklendiği örgütsel illegal görevler ! Bu durum, birbiri ile çelişen ve kesinlikle illegaliteyi anlamsızlaştıran bir sonuç çıkarır. Böylesi durumlarda kurallar bir işe yaramayacak, bir gün başkalarına illegal örgüt görevleriyle ilgili sinyaller verip, "hava" atacak, diğer gün de faaliyetleriyle ilgili.. Bu noktada, örgütsel ilişkiyi tamamlayan olgu önem kazanmaktadır. Bu tür gevezelik ve benzeri davranışlara karşı "sır" saklamanın zevkine erişmiş sağlam bir kişilik olarak formüle edebileceğimiz olgu yoldaşça güven ilişkisidir..

Örneğin; Örgütsel ilişkilerde, eleştiri-özeleştiri mekanizması hayati öneme sahiptir ve o

derecede de geliştirici bir olgudur. devrimci bir partinin gelişip dönüşmesinin tek güven-cesi olan bu mekanizma, kader birliği yapmış ve tüm faaliyetleri parti faaliyetinin bütün-selliğinde somutlaştırmış kadrolar açısından da vazgeçilmez bir davranış biçimidir. Bir unsur ya da kuruldaki olumsuzluk ya da eksiklik direkt diğer parti çalışmalarını ve tüm partilileri etkileyen bir olgu durumuna gelmişse; bunun ortadan kaldırılması, dönüştürülmesi, eleştiri-özeleştiri mekanizması ile yapıcı, geliştirici bir temelde çözümlenmelidir. Tersine, karalayıcı ve çökertici bir eleştiri geliştirici olamaz. Örneğin; kendine eleştiri yöneltince eleştiri yapan bir unsurun eleştirisi yapıcı olabilir mi ? Ya da "neme lazım, eleştirip kendime niçin düşman kazanayım" gibi idare-i maslahatçı anlayış, bu geliştirici ve dönüş-türücü mekanizmayı sabote etmez mi ? Kuşkusuz, eleştiri-özeleştiri mekanizması ancak dürüst, kararlı bir kişilik ve yoldaşlarının gelişmesini kendi gelişmesi olarak gören unsurların **yoldaşça güven ilişkileri** ile yerli yerine oturtulabilir.

Yeri gelmişken bir konuyu vurgulamakta da yarar var. "Eleştiri Özgürlüğü" işçi sınıfı partisi içinde, burjuva düşüncesinin savunulması özgürlüğüdür. Ve işçi sınıfı ideolojisini imha etmeyi amaçlayan, yıkıcı ve tahrip edici bir eleştiridir..

Önemli olan bir yanda, eleştirinin yerli yerine oturtulması meselesidir. Bu nedenle, eleştirinin yerinde ve örgütsel kurallar içinde yapılması gerekir. Tersine, her şeyi her yerde eleştirme -muhteva olarak haklı bile olsa- sonuç olarak, "Eleştiri Özgürlüğü"nü tahribatlarını aynen taşır..

Kısaca; eleştiri-özeleştiri bütünsellik içinde şu temelde ele alınmalıdır:

-Eleştiri, mızızlanma ve dedikodu yerine **yöntemli** yapılmak zorundadır.

-Eleştiri, karşısındakine bir koz olarak kullanmak, skandallar yaratmak ve teşhir etmek

değil; **yerinde ve zamanında** yapılmalı ve **geliştirici** olmalıdır.

-Eleştiri, kabullenilip geçirilen ya da karşısında tahammülsüzlük gösterilerek, eleştirmek için eleştiri yerine, yanlışların ve eksikliklerin **maddi temelini** gösterilmesi ve bunun nasıl ortadan **kaldırılacağı**nın netleştirilmesini sağlayacak bir **özeleştiri** ile yerli yerine oturtulabilir.

Bu saydığımız anlayıştan yoksun olan ya da zamanı bilinçli olarak geçirilmiş eleştiriler **provakasyondur..** Yerinde ve ait olduğu düzeyde yapılmayan eleştiriler ise, **likidasyona** neden olurlar.. Özeleştiriye **geliştirici bir silah** olarak kabul etmek yerine, bir **korunma silahı** olarak kullanmak ise, devrimci ahlakla bağdaşmaz.. Şair **Wilhelm Buch**'un alayla belirttiği;

"Özeleştiri de çok şey var,
diyelim ki, kendimi eleştiriyorum,
Bu sayede bir defa
Çok akıllı olduğum düşüncesini yaratıyorum.
İkincisi, insanlara
'Bu adam namuslu' dedirtiyorum.
Üçüncüsü, eleştirmenlerden önce davranıyorum.
Ve dördüncü olarak da, ayrıca
özeleştiriye itiraz edilmesini umuyorum,
Böylece de sonuçta
Çok yaman biri oluyorum.."

gibi, olumsuzlukları kollayan bir ahmaklığa düşülmüş olur.. Bu nedenle, **özeleştiri** olumsuzlu-

ğun, eksikliğin, yanlışın ya da hatanın nasıl ortadan kaldırılacağını net olarak ortaya koymalı ve pratik muhtevada bunu göstermelidir.

Eleştiri-özeleştiri mekanizması ile ilgili bazı olgular da şunlardır: Günlük ve pratik ilişkilerden kaynaklanan **eleştiri yapmama**, mücadele sürecindeki eski deneyim ve olumsuzlukların etkisiyle eleştiriler konusunda **kesin olmama** -kendine güvenmeme, eleştirinin **ciddiye alınmaması**, karşıdakinin eleştiriye **kavramayan** tepkici biri olması vb.. Bütün bu nedenler ve gerekçelerle, eleştiri-özeleştiri mekanizması örgütün alt kademelerinde işletilememektedir.. Bunu önlemenin ve eleştiri-özeleştiriye çalıştırabilmenin yöntemi elbette vardır. Partinin her kademesindeki tüm eleştiriler -yöntemli olan- ciddi olarak ele alınmalı, bütünselliği içindeki en ufak haklı yanlar bile değerlendirilerek, sonuçları eleştiri sahiplerine (illegalitenin deşifre edilmemesi düzeyinde) mümkün olan her kanaldan yansıtılmalıdır..

Konuya önemli bir örnekle devam edelim. Bu da **Komün** olayıdır. Bilindiği gibi, **Komün** sosyalist kadroların vazgeçilmez bir yaşam biçimidir. Kollektif yönetim ve paylaşım nedeniyle muhtevasında üretken bir olgudur. Bu nedenle, komün üyelerinden birinin hiç bir şeyini paylaşmayan niteliği, elbette komün olayını anlamsızlaştırır.. Komünü muhtevasından boşaltan bir niteliğe dönüştürür.

Örgütsel her çalışma, kendisiyle birlikte bir dizi baskıyı da getirir. Örneğin, polis işkencesi, ceza evine düşme, öldürülme, yaralanma vb.. Hayatın ve mücadelenin bu maddiliği karşısında iyi bir yaşam hayali kuran, her gün kaybedeceği şeylerini çoğaltan bir unsurun, bu baskıları göğüsleyip örgütsel görevlerini yerine getirmesi ne kadar mümkün olur ? Bir yanıyla itirafların temelinde yatan da bu muhteva değil midir ? O nedenle, gerek komün yaşantısının ve gerekse örgütsel görevlerin yerine getirilmesinin ve ilişkilerin yerli yerine

oturtulmasının mutlaka şartları olmalıdır. En basit ifade ile mert, yiğit, gözüpek, fedekar, sağlam ve kararlı bir yapı ile, buna bağlı olarak işçi sınıfının çıkarlarını her şeyin üstünde gören; yoldaşlarıyla her şeyini paylaşmayı kendine şiar edinmiş bir kişilik şarttır. Bu yapı, yoldaşça güven ilişkilerine dayalı davranışlarla bilinçli biçimde sentezleştirilmelidir.. Yani, yalnızca olumlu yargı değerlerine sahip olunması yetmemektedir. Çünkü, sadece olumlu bazı reflekslerle yürütülen ilişkiler yerli yerine oturmamakta, ibilinçten yoksun olduğu zaman süreçteki karşılaşılan daha zor şartlarda hemencecik ortadan kalkmaktadır, tahribatâ uğramakta ya da çözülmektedir.. Bundandır ki, bu değerleri bilinçle donatmak gerekiyor. Lenin'in belirlediği gibi,

"Devrimci sosyal demokrasinin ilkelerinin, proletarya örgütünün ya da parti disiplininin eninde sonunda tam zafer kazanacağından bir an bile olsun kuşku duymaz, alçaklığın canicesi olur."

Ve yine,

"Boşlukta yuvarlandığında

elinin attığın dal kırılırsa mesela

Veya bir hücre, bir demir, bir zulüm

'yalnızım' deme sakın, yanında ben olacağım" dizelerinde R. Maraşlı'nın sembolleştirdiği

gibi, kavganın zor şartlarında bunalıma düşmez, zaferden kuşku duymak ve yalnız başımıza kalmayız..

(...)

Ulusal ve toplumsal mücadeleyi kendisiyle özdeşleştirmeyen ve insan ömrünün dar sınırları-

na hapsedmeden, zafer bayrağının cesetlerimiz üzerinde yükseleceğine olan inanç ve bilincimizle; panik, korku, kuşku duymadan, yalnızlığa düşmeden bir direnişi ve mücadeleyi göğüslemeyi başarabiliriz..Bunun maddi temeli de, örgütsel güvenin ve yoldaşça güven ilişkilerinin sosyalist siyasal bilinçle donatılmasıdır.

Özetle; Yoldaşça güven ilişkileri; bilinçli, inanan ve amaçları olan sosyalistlerin, gönüllü birlik temelinde bir araya gelerek, sınıf mücadelesine güven ve bağlılıkları ile toplumsal gelişmelerin her evresindeki insanca davranış biçimlerinin sentezi olan ilişkiler bütünüdür.

Buraya kadar, kısa da olsa, yoldaşça güven ilişkilerini sosyalist siyasal mücadele zemininde tartıştık. Şimdi, UKM'nde yoldaşça güven ilişkilerinin aldığı biçimi kısaca tartışalım.

UKM'nde yoldaşça güven ilişkileri nedir ?

Bağımsızlığına kavuşmamış ezilen toplumlarda, bir bütün olarak kişiliksizleştirme, kimliğinden soyutlama, özgür kapitalist toplumdaki ezilen kesimlerden daha fazladır. Buna karşın, UKM'ne kitleleri çekme -sömürü ve zulmün vahşete varması ve açık oluşundan dolayı- daha kolaydır. Ancak, bunun doğal sonucu olarak, mücadele içindeki kadro ve kitlelerin bilinç düzeyleri metropol işçi sınıfına göre daha düşük, burjuva ve öncesi toplumsal yargı değerleri ise, daha fazladır. Bunun istisnaları olabilir. Örneğin; Kuzey Kürdistan'lı kadroların bilinç açısından bu konuda bir istisna olduklarını da vurgulayalım.. Bu olgu, UKM'ni yüklenen öncünün, kadro ve üyelerine daha fazla bilinç taşımasını ve esnek bir siyaset izlemesini zorunlu kılmaktadır.UKM'de öncülük iddiasıyla yola çıkan ve programında ulusal ve toplumsal taleplerin diyalektik bütünselliği sentezleşen işçi sınıfı partileri ile KP'lerin yoldaşça güven ilişkileri muhtevada bir farklılık göstermemektedir. Ancak, esneklik

gibi biçimsel farklılıklar bulunabilir.

Yoldaşça güven ilişkileri açısından, KP'lerden genel bir anlayış farkı yaşayan örgütlenmeler ulusal-demokratik ve sosyalist muhtevalı kitle partileridir. UKM'nde bu tip örgütlenmeler, doğaları gereği yurtsever, demokrat ve sosyalistlerden oluşan bir bileşendirler. Buna karşın yoldaşça güven ilişkileri ise, sosyalistlerin ilişki biçimidir. Sosyalistlerin ilişki biçimini yurtsever ve demokratlara uygulamak maddi olarak mümkün değildir. Bu, aynı örgütsel yapı içinde kadro ve üyelere farklı ilişki biçimleri uygulamayı gündemleştirmekte ve dayatmaktadır.. Böylece, iki yanlı bir olgu karşımıza çıkmaktadır. **Birincisi**; parti kural ve ilişkilerini yoldaşça güven olmadan nasıl oturtabiliriz ? **İkincisi** de, sosyalist, demokrat ve yurtseverlerin ortak ilişki düzeyleri nasıl olabilir ?

Parti kurallarının işleyişi bakımından, sosyalistlerin sınıf mücadelesine bağlılıklarında anlamını bulan yoldaşça güven ilişkilerinin yerini, sosyalist olmayan kadrolar bakımından kitle partisi içinde **ülkeye, ulusa, partiye ve UKM'ne olan güven ve bağlılık** almaktadır. Bu güven ve bağlılık ile kapitalizm öncesi toplumların insani değerlerinin bütünleşip sentezleşmesi yoldaşça güven ilişkilerinin yerini alabilir. Bu, örgüt ve öncüye güven olarak formüle edilebilir.. Fakat, bu güven ilişkisi, her an sarsılabilecek bir ilişki olduğundan, örgütsel kural ve ilişkilerin daha esnek olmasını da zorunlu kılar. Bu nedenle, bu tür örgütlenmelerde önderlik olgusu daha fazla maddi ve manevi fonksiyonlar yüklenir. Önderlik kendi düzeyini kitle talebine uyum sağlayacak bir düzeye düşürmek zorunda kalır.. Tersine, Rizgarî 18'de de belirtildiği gibi,

"Toplumun istemini ve siyasal olaylar karşısındaki düzeyini hesaba katmadan, hatta denemediğini yapamaz; toplumsal durumu dikkate almayan ve kendi başlarına davra-

nan önderler ya da önderlik kurumu tecrit olur. Daha iyimser bir ifade ile kendi 'mürit'leri ile başbaşa kalır.."

Parti önderliğinin yüklendiği fonksiyonlara bakarak, bunu gökten inmiş bir elit kadro olarak ele almamak lazım. Önderlik kurumu da süreç içinde birim ve bölge çalışmalarından sınırlanarak gelmiş, yoldaşça güven ilişkilerinden geçmiş; sürekli yenilenme içerisinde olan, kendisindeki gelişmeyi örgütün kadro ve tabanı ile örgüt dışına taşıma eylemleriyle bütünleştirerek oluşmuştur. Fakat, tüm bu deneyim ve sınavlardan geçerek yetkinleşmesine karşın, öncünün "mükemmellik" ve "kesinlikle hata yapmaz" bir kurum olarak ele alınması gerekir.. Öncünün böyle ele alınması, örgütsel ve yoldaşça güven ilişkilerini iki açıdan tahrip eder:

- 1.Örgütsel kural ve hiyerarşi içinde, öncünün eleştirilemeyeceği gibi bir anlayışı egemen kılar ve örgütsel yapıda tabular meydana gelir,
- 2.Bu tür öncü modelinin maddi hayatta herhangi bir nedenle tekzip görmesi -ki bu her zaman mümkündür- beyinlerde bireyin siyasi yapısının zedelenmesini, anti-örgüt bir anlayışı örgütsel güvenin yerini almasını getirir.

Kuşkusuz, öncüye eleştirel bir gözle bakabilme ile öncüyü küçümsemeyi birbirine karıştırmamak gerekir. Öncü, yukarıdan aşağıya doğru bir bütün olarak ele alınmalıdır. Kadrolarla ilgili her bilgiye sahip öncü, kimi, nasıl ve nerede görevlendireceğini, ne yapılması gerektiğini saptarken; örgütün tüm kolektif bilgi ve istihbaratını kendi bilinç ve yetenekleriyle sentezleştirir.. Öncü, böylesi bir kolektif irade olarak ele alındığında sorun daha iyi anlaşılabilir..

Kitle partisindeki örgütsel güvenin işleyişi.

Sosyalist, yurtsever ve demokratların ilişki düzeyleri iki yanlı bir fedakarlık ve uygulamayı ortaya koymaktadır..

1. Sosyalistler kendi aralarındaki ilişkileri doğal olarak sürdürürlerken, yurtsever ve demokratlarla olan ilişkilerde düzeyi düşürmek zorundadırlar. Buna karşın, yurtsever ve demokrat kadrolar da kendi düzeylerini yükselterek, bu tür karşılıklı bir fedakarlık temelinde ortak bir zeminde anlaşabilmek mümkündür. Örneğin, sosyalist kadroların vazgeçilmez yaşantı biçimleri olan **komün**, ortak bir yaşama dönüştürülerek, üyelerin tüm gelirlerinin komünleştirilmesi yerine, ortak ve eşit katkılarla bir yaşam kurulabilir. Ya da sosyalist kadroların kader birliğinin zorunlu sonucu olan bireysel mülkiyetin ve araçların mücadelenin ortak araçları haline getirilmesi yerine, kişinin kendi inisiyatifine bırakılan bağış yapma kuralına bağlanması sağlanabilir vb..

2. Örgütsel yapının kadro ve üyeleri görevlendirip değerlendirmesinde, kişinin ideolojik yapısından öte (sosyalist, demokrat, yurtsever) örgütsel yapı içerisindeki çalışma ve yeteneklerinin esas alınmasıdır. Zaten, parti önderliği işbölümünde kadro ve üyelerinin niteliklerini gözönüne almakla sorumludur anlayışının doğal sonucu budur.. Bu da, kişinin kendisini sunmasından çok (ideolojik payesinden çok) muhtevanın gözönüne alınmasıdır. Yoksa, sosyalistliğin enflasyonunun yaşandığı bir toplumda, kendine "sosyalistim" diyen nice unsurun, en ufak bir bireysel çıkar karşısında dökülmesi çokca görüldüğü gibi, bir çok yurtsever ve demokratın ise, daha onurlu bir davranış gösterdiklerini mücadele sürecinde çok yaşadık.. Bu nedenle, doğal bir sonuç olarak kitle partisinde yurtsever ve

demokratların yöneticiliklerini sosyalislerin muhtevada kabullenmelerinin ortak zemini oluşabilir..

Örgütsel güvenin oturtulması ve aksaklıklar.

Partimiz içindeki üye ve kadrolarımızın büyük bölümü, uzun mücadele sürecinden gelip, entellektüel bir birikime sahip olmalarına karşın, parti çalışmalarında yenidirler. Bu nedenle, bir bilinç eksikliği ve içinden geldikleri toplumun çeşitli yargı değerlerini de taşımaktadırlar.. Sömürgeci ve kapitalist ilişkiler, feodal geleneklerin yanı sıra kapitalist toplumun da bütün çürümüşlüğü'nün izlerini ve hatta yaşantısını toplum olarak bünyemizde taşımaktayız.. Toplumsal kişiliğimizi etkileyen bu durum, örgütsel güven ilişkileriyle değişik düzeylerde çatışmalara girmekte, örgütsel çalışmalarımızda iki yanlı olumsuzluklar karşımıza çıkmaktadır. Bir kısım KUKM'ne kendini adanmış olmasına ve buna uygun bir yaşamı asgari ölçüde pratikte uygulamalarına rağmen, eski alışkanlık ve zaaflarından dolayı örgütsel güven ilişkileriyle çatışmaya girmektedir.. Diğer kesim ise, KUKM içinde ikircikli bir yapı taşıyarak, kendini farklı bir düzeyde sunmakta, yoldaşça ve örgütsel güven ilişkilerini zedelemektedirler..

Örneğin; her iki kesimden birer unsurun oluşturduğu bir **komünü** düşünelim. Her iki unsur da kendilerini sundukları düzeye uygun (muhtevaya değil), sosyalist kurallara dayalı bir komün ve ilişki programı çıkaracaklardır. Fakat, ikircikli bir yapıya sahip unsur pratikte gelirin bir bölümünü gizlemeyle işe başlayacak, ardından görevlerini aksatacak, komün programı dışında farklı ilişkiler, davranışlar içine girecektir. Elbette, bunu yoğun bir yalanla, arkadaşını ve örgütü aldatarak yapacaktır..

Buna karşın diğer unsur, sosyalist kurallar içinde olayın farkına vardığında, düzeyi düşürüp, eğitici ve geliştirici olup yoldaşça ilişki kurması gerekirken; sırf onun kendini sunma düzeyini veri alıp, bu eksikliği ona karşı kullanacaktır. Aslında başka bir aracı tahrip edecek, yıpratacak ve etkisizleştirme olgusuna dönüştürecektir. Böylece kendi görevlerini yapmamaya gerekçe göstererek, olumsuzluğu daha da körükleyecektir.

Kuşkusuz, yoldaşlık ve örgütsel güven ilişkilerini zedeleyen olumsuzluğun kaldırılmasında görevin ağırlığı sosyalist nitelikleri ağır basan unsura düşmektedir. Çünkü, sosyalist kadrolar kendi aralarında yoldaşça güven ilişkileri temelinde en üst düzeyde ilişki götürmeyle yükümlüdürler. Ayrıca, parti programına uygun ve onunla uyum içinde her yurtsever ve demokrat üye ile -kendilerini sunma düzeylerine bakmaksızın- aralarındaki düzeyi düşürme esnekliğine sahip olmalı, süreç içinde ortak bir yaşam sürdürebilmelidirler. Aynı zamanda, maddi hayatın pratiği içinde onların düzeylerini de yükseltme sorumluluğunu taşımayı da bilmelidirler.

Bu olgunun yerli yerine oturmaması, geçmişten gelen, bu günkü örgütlenme düzeyini kavramamaktan doğan bir **sekterizm** olgusunu da karşımıza çıkarmaktadır. Bu durum, muhteva itibariyle bir türlü atılamayan katı kişilik ve alışkanlıklar yanında, başka iki nedene de dayanmaktadır.

Birincisi; önüne öncü bir örgütün kadro ve iskeletini oluşturmayı koymuş bir anlayışın, yoldaşça güven ilişkileri üzerinde ısrarla direnmesi doğaldır. Ancak, "Bugün ahbab çavuşluk yerine, yoldaşlık ilişkileri kurulmaktadır. Bunu yapamayanlar, yapabilecekleri zamana kadar yoldan çekilmelidirler" anlayışıyla, örgüt içi çalışmada kadroların daha üst düzeylere sıçratılmaları ya da elenmelerini kapsayan bir düzeyle, bugünkü kitle partisi düzeyini

birbirine karıştırıp, aynı kural ve yaklaşımlarla sürdürülen çalışmalardan kaynaklanan bir **sekte**rizm vardır.

İkincisi; parti olayı ve çalışmalarına yabancı olan, kitle çalışmasını muhtevada kavrayamayan 'sol' anlayıştır. Bu 'sol' anlayışın temel bir eksikliği vardır: "öncü ile ona bağlı ya da eğilimli yığınların arasındaki farkı, öncünün gittikçe, sürekli olarak daha geniş kesimleri kendi düzeyine çıkarması görevini unutmak, yalnızca kendini aldatmaktır. Bize düşen ödevlerin enginliğine gözlerini yummaktır ve bu ödevleri daraltmaktır.. İşbirliği yapanlarla mensup olanlar arasındaki; bilinçli ve faal olanlarla, yalnızca yardım edenler arasındaki farkı silip atmaktır; işte böylesi bir göz yumma, böylesi bir unutmadır.."

"Komünistlerin bütün görevi, bilinçlenmede geç kalanları inandırmayı bilmek, onların arasında çalışmayı bilmek, yoksa çocuksu uydurmalardan başka bir şey olmayan 'sol' sloganlar ileri sürerek onlardan ayrılmak değildir.."

Demek ki, bu 'sol' anlayış; örgütlenme yetenek ve düzeyinin zayıflığı ile eksikliğini gizleyip; yurtsever, demokrat unsurlar ile yaptıkları hataların ya da işlerin vehametini kavrayamıyacak kadar iyi niyetli unsurların örgütlenmesini savsaklayan bir **sekte**rizmdir..

Şunu da vurgulamakta yarar var. Sekter olmayalım diye de sağ bir anlayışın içine düşmek, yine belirtilen muhtevaları kayıyamamanın diğer bir yanıdır..

Partimiz yurtsever, demokrat unsurları kapsadığı gibi, sosyalist unsurları da kapsamaktadır.. Partimizin sosyalist muhtevası ve sosyalist nitelikte kadrolarının olduğu da gözönüne alınmak zorundadır.. Sosyalist muhtevalı bir partiye üye olan her yurtsever ve demokrat, sosyalist

zeminde örgütlenebilecek bir muhtevayı da içinde taşıyor demektir. Bundandır ki, ilişkilerde düzeyi düşürülen sosyalist programlar (komün, yoldaşça güven ilişkileri vb.), bu tür unsurların yoğun bir eğitim ve bilinçle düzeylerinin yükseltilerek, buna paralel programlara getirilebileceklerini de anlatmaktadır.. Ayrıca, yurtseverlik, demokratlık "paye"lerinin arkasına gizlenip, gelişmeye kapalı durma ve çalışmaları suistimal etme olayına karşı mücadele de, -hiç bir zaman sekte duruma düşülmeden- göz ardı edilmemelidir. Bu, sadece sosyalist nitelikli üyelerin buldukları düzeylerde, **yoldaşça güven ilişkileri** ve **komün olayının** en sıkı biçimde uygulanmasını gerektirir.. Çünkü, sosyalist unsurların yurtsever ve demokratları da kapsıyan bir bileşen içinde mümkün olan her düzeyde, özellikle kendi içlerinde en sıkı şekilde sosyalist kuralları uygulamaları; partinin uzun vadeli mücadele sürecindeki sosyalist niteliğinin korunmasının da tek güvencesidir..

Sonuç olarak.

Yoldaşça ve örgütsel güven ilişkilerini egemen kılma, en başta parti önderliğine bağlıdır. Örgütsel olarak mücadelenin içinde yer alan tek tek bireyler, belli ölçülerde yabancılaşmayı aşmış ve gelişmeye açık unsurlardır. Parti önderliği kadro ve üyelerini tanıma, görevlendirme ve eğitip yetkinleştirmeye zaten görevlidir.. Bu da, bir yanıyla, siyasal eğitim ve yaşam ilişkileri, diğer yandan kitle içindeki parti çalışmalarıyla birlikte yürür.. Kapitalist rasyonellerin panzehiri de budur.

Parti disiplini ısrar kadar, üyelerin öneri ve eleştirilerini parti önderliğine ulaştırmaları ve görüşlerini parti kurullarında serbestçe açıklamaları ile ilgili örgütsel tedbirlerin üzerinde ısrar edilmesi de önemlidir.. Ters uygulamalar, yasaklamalar, engellemeler vb.. yoldaşça ve örgütsel güveni ortadan kaldırır. Aynı zamanda, korku, telaş yaratır ve dedi-kodu ortamı

oluşturur..

Burada bir parantez açarak şunu da vurgulayalım.

Bilindiği gibi, Avrupa'daki kadro ve üyelerimiz sömürgeci uygulamalardan uzaktırlar.. Parti çevresi dışındaki tüm ilişkileri kapitalist yaşamla bütünleşmiştir. Ayrıca, üzerinde örgütlenilecek kitleden kopukturlar. Tüm bunlar, örgütsel ve yoldaşça güven ilişkilerini olumsuz etkilemektedir.. Örgütsel yapının bu durumu göz önüne alarak, Avrupa'da eğitim ve örgütsel ilişkileri canlı tutması, Avrupa'daki kadrolara örgütsel ve yoldaşça güven ilişkilerini yaşamalarının her alanında hissettirmelidir.. Bu nedenle, Avrupa kapitalizmi içindeki unsurlarımızın kaybolmalarını önlemeye çalışmak, partimiz açısından hayati bir önem arz etmektedir..

Parti önderliğinin tüm bu çaba ve yöntemleri yoldaşça güven ilişkilerini yerli yerine oturtmaya yeterli midir ? Elbette ki hayır. Çünkü, sorunun temelinde kadro ve üyelerin ilişkileri yatmaktadır. O nedenle, tüm parti üye ve kadrolarına düşen görev, partiye karşı dürüst ve açık olma, kendi küçük dünyalarındaki en "kahraman" ve "keşfedilmemiş" olan "ben" olgusunun yerine KUKM'ni koyarak, kendilerine güvenmeleridir. Bu güven ve kararlılıkla, ancak duygularımızı bilincimizin emir ve kumandasına sokabiliriz. Böylece, siyasal mücadelede bilinçli eylemi körleştiren, onu baltalayan, kin ve garazı ortadan kaldırarak, kendimizi dönüştürebiliriz.

Şunu hiç bir zaman unutmamak gerekir:

Kişinin kendini gizlemesi, farklı sunması hem kendine hem de örgütsel yapıya ihanettir. Sömürge bir ülkenin insanları olarak, parti mücadelesinde yer alan insanlar olarak, toplumumuzun onurlu insanları olmayı zaten hak etmiş bulunmaktayız. Siyasal mücadeledeki

ideolojik niteliğimiz ise, sosyalist, demokrat, yurtsever oluşumuz bize bir ayrıcalık getirmemektedir. Yurtsever olduğumuzu söylemek, bu yapımıza uygun örgütsel görev talep etmek, KUKM açısından bir sosyalistten muhteva olarak farklı bir onur vermez bize.. Ama, yurtsever bir niteliği, sosyalist bir muhtevada sunmak kuşkusuz onursuzluk olur. Yeteneklerimizi sunduğumuz gibi, muhteva ve zaaflarımızı da partiye sunmak ve bunları aşmaya inanmak, kitle içindeki mücadelede bizi istenilen yere getirecektir. Çünkü, siyasal mücadelede "gökte kendiliğinden pişip yere düşen" bir olgu yoktur. Eğitimcilerin eğitimi de parti okuludur. Yeterki istenilsin..

7

KUKM'NİN İTTİFAKLAR SİYASETİ.

Temel olarak sınıf ilişkisinden doğan ittifaklar, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemizin vaz geçemeyeceği bir zorunluluktur. Aynı zamanda, devrim mücadelesinde dost ve düşmanlarımızın ayırtılması anlamını da taşır.

Bu bağlamda, KUKM'nin iki temel ittifak perspektifi vardır:

Birincisi; iç ittifaklardır.. Bu iç ittifaklar, parti sürecimizin başından beri üzerinde ısrarla durulan ORTAK TAARRUZ CEPHE-Sİ'nde ifadesini bulmaktadır.

KUKM'nde sınıfsal ya da ideolojik nedenlerle ayrı ayrı örgütlenmiş siyasal güçlerin, sömürgecilerin topyekûn imha eylemleri karşısında

ortak bir zeminde hareket etmeleri gereklilik hatta zorunluluktur. Bunun anlamı da, ulusal birliğin oluşturulmasıdır. Ancak, ulusal birlik, ilkesizliğin dayatılması ya da "saf ulusalcılık" değildir. Yıllardır, Kürdistan'daki ulusal direnmelerin -son 50 yıldır da UKM'nin- "kaderi" haline getirilen iç çatışmalar; emperyalist ve sömürgecilerin böl-yönet siyasetlerinin boşa çıkarılması; Kürt Ulusu'nun dünya ulusları arasında özgür, bağımsız ve demokratik bir yapıya kavuşarak yerini alması için ulusal birlik siyasetinin gerekliliğini bir kez daha vurgulayalım..

Bugün Kürdistan'ın uluslararası sömürge niteliğinden ötürü dört parçasında da sürdürülen mücadelenin , ayrı ulusların mücadelesi derekesine indirilmek istenmesi sonucunda; Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletlerle "ittifaklar" da mücadeleyi tehdit eden egemen bir anlayış haline gelmiştir.

İkincisi; esasen üzerinde durmak istediğimiz ittifak perspektifidir. Bu dış ittifakları oluşturmaktadır.

Dış ittifaklar KUKM'nin günümüze kadar gerçekleştiremediği ve sancısını çektiği bir sorun olarak durmaktadır. Aynı kara parçası üzerinde olmamıza, mücadele perspektifleri ve stratejik

hedeflerimizin üst üste düşmesine rağmen, hiçbir güçle sağlıklı ittifaklar geliştirilememiştir. Kürdistan'ın uluslararası sömürge niteliği gereği temel ittifakların en başta egemen ulus devrimci, demokrat ve sosyalistleri ile gerçekleştirilmesi gerekirdi.. Ama, pragmatist ölçüler nedeniyle bu düzeydeki ittifak girişimlerimiz hedefine varamadı ya da kuruluş aşamasında dağıldı.

Bugün KUKM, Orta-Doğu devrimci dinamizminin odağını oluşturmakta ve hala belirleyiciliğini korumaktadır. Egemen ulus devrimcileri açısından da direkt belirleyici bir unsur olarak durmaktadır. Bu nedenle, Kürt Ulusu'nun anti-sömürgeci ulusal demokratik mücadelesi ile Kürdistanı kuşatan devletlerdeki devrimci güçlerin çakışan hedeflerinin bütünselliğini oluşturmak, bir diğer ifadeyle ortak hedeflerde mücadele birliğini sağlamak, dış ittifaklarımızın temelini oluşturmaktadır..

Bu bağlamda, egemen ulus devrimci hareketinin demokrasi ve devrim mücadelesi, Kürdistan'ın uluslararası sömürge statüsünün parçalanmasında yatmaktadır. "Bir başka ulusu ezen ulus asla özgür olamaz" deyişinin anlamı da tamı tamına budur. Günümüze kadar Kürt Ulusu'nun kaderini kendi devrimci mücadelesinin başarısına bağlayan anlayışlar artık çürüdüler.. Sömürgeci devletlerin

toplumsal mücadelenin önünde subab olarak kullandıkları Kürdistan Sorunu'nu "çözümü" ulaştırma çabaları da bunu açıkça ortaya koymakta ve getireceği tehlikeler de şimdiden görülebilmektedir. Bu nedenle, gerek egemen ulus devrimci mücadelesi, gerekse KUKM açısından, kapitalist köleliğin yasaları içine çekilme tehlikesi karşısında da bu ittifaklar zorunludur..

Yaşanılan sürecin siyasal, ekonomik ve toplumsal yapısını bütün boyutları ile ele alırsak, devrimci eylemin günümüzdeki konumunu ve ulaşacağı kazanımları yerli yerine oturtmanın önemli bir koşulunun devrimci ittifakın gerçekleştirilmesi olduğunu kavrarız.. Bu nedenle, KUKM'nin siyasal güçlerinin ittifaklar siyasetinin hedefi, program hedeflerinden taviz vermeden **dostları** çoğaltmak ve **düşmanları** azaltmaktır.

Diğer yandan, egemen ulus devrimci, demokrat ve sosyalistleri de, ittifak perspektifinin zorunluluğunu, KUKM karşısındaki görevlerini ve KUKM'ne şartsız-tercihsiz destek verme zorunluluğunu kavramak zorundadırlar. Kendi ülkelerindeki toplumsal devrim sorununu kıtalararası ittifaklarda aramak yerine -örnemini yadsımıyoruz- KUKM'nin direkt etkileyici ve dönüştürücü yanına destek vermeleri daha çok geçerlidir..

Diş ittifakların diğer bir yanını da evrensel

ittifaklar oluşturmaktadır. Partimiz bu ittifakın temel öğelerini, uluslararası sosyalist güçler, ulusal kurtuluş hareketleri ve kapitalist devletlerdeki işçi sınıfı olarak belirlemiştir.

Yine, KUKM'ne karşılıksız destek veren burjuva demokratik kamuoyu da kısa vadede ittifakçı güçtür ve uluslararası sosyalist güçler ile kapitalist devletler işçi sınıfı da azami program hedeflerimiz içinde uzun vadeli ittifak edebileceğimiz ittifakçı güçlerdir.

Özetle; ittifaklar siyasetimiz, yakın ve uzak hedeflere bağlı olarak değişiklikler göstermektedir. KUKM'nin ittifaklar siyaseti ise, demokratik devrim programımıza bağlı olarak; hedefi küçültmek, dostları çoğaltmak ve düşmanı azaltmak üzerinde inşa edilmektedir..

Bu perspektifimize bağlı olarak ittifaklar siyasetimizin ilkeleri ise şunlar olmalıdır:

- 1- Kürt Ulusu üzerindeki her türlü baskının kaldırılması için mücadele edilmelidir,
- 2-Kürt Ulusu'nun Kendi Kaderini Kendisinin Tayin Etmesi kayıtsız-koşulsuz kabullenilmelidir..
- 3-Sömürgeciliğe, emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı olmak, ittifaklarımızı-

zın asgari ilkelerini oluşturmalıdır.
4-İttifaklar, ideolojik ve siyasal dayatmalardan

uzak kurulmalı, genel ilkelerde ORTAK DÜŐ-
MANA KARŞI ORTAK MÜCADELE ve EYLEM
BİRLİĞI esas alınmalıdır..

8

DİPLOMASI ANLAYIŞIMIZ.

Partimiz programında,

"Ulusal kurtuluş mücadelemizin hedeflerine saygılı olan, iç iőlerimize karıőmaksızın, karıőiksız yardımda bulunan güçlerle ve devletlerle resmi ilişkiler kurma" biçiminde diplomasiyi genel olarak formüle etmiştir..

Dost ve düşmanlarımız bu program hedefi ölçü alınarak değerlendirilmiştir. Buna göre, sosyalist siyasal güçler, ulusal kurtuluş hareketleri ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı KUKM'nin başta gelen dostları sayılmıştır. Bu güçler,

ittifaklar siyasetinin de temel öğeleri olarak belirlenmiştir..

Demek ki, diplomasi anlayıőımızın temelini, KUKM'nin stratejik hedefi belirlemektedir. Bu asgari programımıza tekabül eden BAĐIM-SIZ-BİRLEŞİK-DEMOKRATİK KÜRDİSTAN'ın kurulması ve Kürt Ulusu'nun da dünya ulusları içinde eşit ve özgür bir ulus olarak yerini almasını içermektedir..

Bu amacı gerçekleőtirmenin aracı ise ulusal kurtuluş cephesidir. Bu nedenle, partimizin diplomasi anlayışı ile bir sınıflar bileőeni olan ulusal kurtuluş cephasi'nin diplomasi siyaseti

örtüşmektedir. Bu bağlamda, diplomasi anlayışımız, ulusal-demokratik güçlerimizin muhtevasına göre şekillenen, esnek ve fakat ilkeli, modern bir diplomasi anlayışdır.

Diplomasi özünde bir dış siyasettir. Ulus ve ülke çıkarları esas alınarak yürütülmelidir. Diplomaside **ülke bütünlüğümüze** ters düşen bütün anlayışlar red ve mahkum edilmelidir..

Diplomaside üzerinde ısrarla durmamız gereken olguların başında; **bağımsızlıkçı ve ulusal bir çizginin** izlenmesi gelmektedir. KUKM'nin nazik konumu, bağımlılık getirecek ve ulusal çıkarlarımızı zedeleyecek her türden diplomatik ilişkiyi reddetmemizi zorunlu kılmaktadır.

Kürdistan tarihi bağımlılık ilişkilerinin mücadelemizde yarattığı tahribatların sayısız örnekleriyle doludur. Böylesi ilişkiler kısa vadede bir takım yararlar sağlasa da uzun vadede büyük kayıplara ve tahribatlara neden olmaktadır.

Ülkemizin dört biryandan kuşatılmış uluslararası sömürge yapısı; gerek parçalarda ve gerekse parçalar arasında birlik ve dayanışmayı vazgeçilmez kılmaktadır. Parçalanmış bir Kürdistan'da ulusal güçlerin siyasal birliğinin -giderek diplomatik birliğinin- yaratılması hayati bir öneme sahiptir.

Oysa Kürt hareketlerinin büyük bölümü ülkemizin bölünmüşlüğü'nün yarattığı dezavantajları aşabilmek için güçlerini birleştirmek yerine, diğer parçalardaki mücadeleler aleyhine sömürgeci devletlerle bağımlılık ilişkilerine girmektedirler. Bu durum ülkemizin coğrafi bölünmüşlüğüne, ulusal ve ruhsal bir bölünmüşlüğü de ekleyerek birliğimizin önüne aşılması zor yeni setler çekmektedir..

Ülkemizin bölünmüşlüğü ve sömürge niteliği diplomasi alanında da karşımıza büyük engeller ve zorluklar çıkarmaktadır. Sömürgeci devletlerin birbirleriyle yakın çıkar ilişkileri, diğer dünya devletleri ile ortak ve çok yönlü ilişkileri, mücadelemize dış destekler sağlamada büyük handikaplar yaratmaktadır.

Kürt Sorunu'nun bugün uluslararası platformlarda başlıca tartışma konularından biri haline gelmesi ve fakat Kürtlerin bu platformlarda bir taraf olarak bulunamamaları mücadelemiz açısından büyük dezavantajdır. Kürtler hakkında kendi iradelerinin temsil edilmediği platformlarda bir dizi kararlar alınmaktadır. Bütün devletler kendi çıkarları açısından soruna yaklaşmakta ve sonuç olarak Kürt Sorunu "azınlık sorunu" ya da sömürgecilerin "iç sorunu" derekesine indirgenmektedir.

Bu devlerlerdeki demokratik kamuoyuyla da ciddi ilişkiler kurulamamaktadır. Dünya demokratik kamuoyu Kürt siyasal güçlerinin parçalı yapısı ve birbiriyle uyumsuz çelişkili yaklaşımları karşısında şaşkınlığa düşmektedirler..

Ülkedeki mücadelenin diplomasi alanına etkili biçimde taşınamaması, siyasi sonuçlar elde etmek bakımından mücadelenin durumunu da oldukça zorlaştırmaktadır. Kürdistan'da bugün verilen kayıplar, tarihte birçok savaşta verilmiş olanlardan daha fazladır. Buna karşın, diplomasi de oldukça zayıf olunmasından dolayı KUKM rahatlıkla "terörist" olarak ilan edilebilmektedir.. Bunda, ülkemizdeki dinamizmi temsil edecek ORTAK BİR SAVAŞ MERKEZİNDEN YOKSUN OLMANIN ve ortak bir diplomatik temsil düzeyi'nin yaratılamamasının etkisi çok büyüktür. Ülkemizdeki bu siyasi ve diplomatik çok parçalılık, sömürgecilere diplomatik alanda büyük kolaylıklar kazandırmaktadır. Sömürgeciler elde ettikleri bu olanakla kendi gerçek teröristliklerini gizleyebilmekte ve KUKM'ni kuşatmaya almaktadırlar. Bu siyasi ve diplomatik kuşatmanın parçalanabilmesi için cephe anlayışımıza uygun çok yönlü ve ince düşünülmüş bir modern diplomasi anlayışından hareket etmemiz gerekmektedir. Bunun için tüm Kürdistanî güçlerin ORTAK BİR ULUSLARARASI SİYASET ANLAYIŞINA

ulaşmaları zorunludur.

Grup hesaplarıyla yürütülen küçük ve kısa vadeli "diplomasi" faaliyetlerinin yaratmış olduğu tahribatlar gözönüne alındığında, KUKM'nin TEK MERKEZDEN YÖNETİLEN BİR DIPLOMASIYE ne kadar çok ihtiyacı olduğu daha iyi anlaşılır.

Sonuç olarak;

Ulusumuzun büyük özverilerle yürüttüğü bağımsızlık mücadelesi uluslararası düzeyde yeterli ve gerekli yankıyı bulamamaktadır. Sömürgecilerin ülkemizdeki vahşet ve talanı ne yazık ki uluslararası düzeyde sessiz karşılanmakta ve hatta onay görmektedir.

Bunun önemli nedenlerinden biri ülkemizin uluslararası bir sömürge oluşu ve emperyalistlerin sömürgeci devletlerle olan çıkar ilişkileridir.

Ancak, diplomasi alanındaki zayıflığımızın daha önemli bir nedeni vardır. O da, anti-sömürgeci güçlerin içinde bulunduğu durumdur.

Kürt hareketleri ortak bir siyasi merkezden ve ortak bir diplomasi anlayışından hala yoksundurlar. Ulusal ve siyasal bir mutabakat sağlanamamaktadır. Hala uluslararası platformlara grup mantığı ve çıkarları ile gidilmektedir. İkel

yöntemlerle diplomasi yapılmaktadır. İlkesiz yaklaşımlar içinde "ne koparırsam kardır" anlayışı egemendir.

Öte yandan, Kürdistan'ın her parçasındaki mücadelenin çıkarları muhteva itibariyle çakışmasına rağmen, birbirleriyle oldukça uyumsuz ve yer yer de dışlayan diplomatik siyasetlerle hareket edilmektedir. Bunda, sömürgeci devletlerle kurulan ilişkilerin ve onlardan medet umulan "yardımların" rolü de oldukça büyüktür.

Sömürgeciler ise, ilişki kurdukları Kürt hareketlerine kendi programlarını dayatarak, Kürt hareketlerini birbirlerinden izole etmeye ve aralarındaki çelişkileri derinleştirmeye her geçen gün daha büyük çaba sarfetmektedirler.

Oysa **BİRLEŞİK KÜRDİSTAN** hedefi, bütün parçalardaki mücadelenin birbirini **tamamlayıcı**

ve **bütünleyici** olmasını gerektirmektedir.. Parçalar düzeyindeki her kazanılmış mevzinin korunmasının güvencesi de budur.

-Diplomasi, dış ulusal bir görev olarak ele alınmalıdır. "Grup diplomasisi" mantığı terk edilmelidir. Tüm Kürdistan'lı gruplar **ORTAK BİR ULUSLARARASI SİYASET** anlayışı ile hareket etmelidirler.

-Diplomasi, asgari program hedeflerimize bağlı olarak **ULUSAL** ve **BAĞIMSIZLIKÇI** temelde yürütülmelidir. Sömürgeci devletlerle diğer parçalardaki mücadele aleyhine ilişkilere girilmemelidir.

-**KUKM**'nin diplomasi siyaseti; **ESNEK, ÇOK YÖNLÜ, İLKELİ** ve **KİŞİLİKLİ** olmalı; devletlerle ilişkiler **AÇIKLIK** temelinde ve Kürt Ulusu'nun **KENDİ KADERİNİ KENDİSİNİN BELİRLEMESİ HAKKI**'na bağlı olarak yürütülmelidir.

Genel olarak

Kadınlar, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin temel öğelerinden biridir. Mensup oldukları sınıfın ya da ulusun tüm özelliklerini taşır ve çelişkilerini aynen yansıtırlar.. Buna ek olarak da, cinsiyetlerinden kaynaklanan sorunlarla karşı karşıyadırlar. Ulusal ve sınıfsal baskı ve sömürünün yanı sıra, başka haksızlıklara da uğramaktadırlar.

Kadınların içinde buldukları durum, ataerkil ilişkilerin doğmasıyla başlayan ve günümüze kadar devam eden bir süreç izlemektedir. Siyasal literatüre erkek-egemen ideolojisi olarak geçen bu olgu; köleci, feodal, Asya tipi ve kapitalist toplumlarda varlığını sürdürmüştür. Toplumsal devrimlerle birlikte tedricen azalacak, sınıfsız topluma geçildiğinde ise tamamen ortadan kalacaktır.

Erkek-egemen anlayışın kadınlarda yarattığı temel tahribat cinsel yabancılaşmadır.. Emegin yabancılaşmasında olduğu gibi, cinsel yabancılaşmada da kadın kendisi olmaktan çıkmaktadır. Kişiliğinin ve yeteneklerinin gelişimi toplumsal ipotek altına girmektedir.. Bu toplumsal ipotek, geri toplumsal yapılarda oldukça kaba biçimde kendini ortaya koymaktadır. Kapitalist toplumda ise, daha ince ve "bilimsel" biçimler kazanmaktadır. Cinsellik metalaşarak; pazarın manivelalarından biri haline dönüşmektedir..

Kadınlar, uğradıkları yabancılaşmayı kırmak ve kişiliklerini kazanmak için, siyasal ve toplumsal yaşamda etkin olarak yer almak; erkek-egemen ideolojisinin yarattığı tahribatlara karşı kesin ve kararlı biçimde mücadele etmek zorundadırlar. Bin yılların tortusunu, ancak kavganın sıcak ateşi içinde

kırabilir ve yeniden doğabilirler..

Erkek-egemen ideolojisine karşı mücadelenin, ulusal ve toplumsal mücadele ile çelişen bir yanı yoktur. Tersine; varlıklarına neden olan kaynak aynıdır..

Her üç mücadelenin kaynağında da, ezen-ezilen, sömüren-sömürülen, mazlum-zalim ilişkileri durmaktadır. Sınıfsal, ulusal ve cinsel çelişkilerin herbirinin kendine özgü yapıları ve talepleri olmasına karşın; her üç çelişkiyi de ortaya çıkaran kaynak ve sonuçta yönedikleri hedef de aynıdır..

Her türlü zulme ve haksızlığa karşı olma iddiasıyla yola çıkan devrimciler, baskı ve sömürünün bir yanına karşı çıkarken, başka bir yanına göz yumamazlar.

Erkek-egemen ideolojisinin beslendiği kaynak, temelde sınıflar ilişkisidir. Ancak, bu temel üzerinde olmasına karşın, süreç içinde bambaşka özellikler kazanarak, özgün bir sorun haline gelmiştir. Öyleki, kadınlar kölelerin kölesi olmuşlardır. Toplumsal piramidin en altında duran emekçi sınıflar, kendilerinin de altında bulunan bir cinsin "rehaveti"yle avunmuşlardır !

Bu nedenle, kadınların erkek-egemen ideoloji-

sinin yarattığı özgül sorunlardan kaynaklanan taleplerinin muhtevası demokratiktir. Baskı, zulüm ve haksızlığa karşı bir başkaldırıdır.. Kadınlar, bin yıldır ellerinden alınmış olan gerçek kimliklerini ancak bu egemen ideolojiye karşı başkaldırı ile elde edebilirler. Demokratik ve sosyalist güçler de, bu özgül sorunun demokratik muhtevasına sahip çıkmak, ulusal ve toplumsal mücadelenin hedefleriyle uyumlu hale gelmesini sağlamak ve soruna çözümü de doğru bir temelde yerli yerine oturtmak zorundadırlar.

Erkek-egemen ideolojisine karşı mücadeleyi erkek karşıtlığına dönüştüren eğilimlere karşı ise, kesinlikle mücadele edilmelidir. Bu tür eğilimler, hastalığın ve haksızlığın kaynağını gizleyerek, hedefi karartmakta; ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini bölerek, gücünü zayıflatmakta ve burjuva egemenliğinin devamı ve gelişmesine hizmet etmektedir..

KUKM'nde kadın.

Bugün Kürdistan'lı kadınların önemli bir bölümü siyasal olarak atıl durumdadır. Ulusal mücadeleye **doğrudan** katılmaları oldukça az sayıdadır. Büyük bölümü ise, ev

kadınıdır ve toplumsal yaşama etkin olarak katılamamaktadır.. Cinsel yanları ön plandadır ve geri toplumsal yapının tüm kaba uygulamalarından doğrudan etkilenmektedirler.

Sömürgecilerin ülkemizdeki idari, mali vb.. kurumlarıyla doğrudan ilişkileri en az olan kesimi kadınlar oluşturmaktadır. Dar ve içine kapalı sosyal ilişkiler nedeniyle de, asimilasyondan diğer kesimlere nazaran daha az etkilenmektedirler.. Egemen kültürün kuşatması altında, ulusal kültürümüzün yaşatılmasında ve yeni kuşaklara aktarılmasında temel bir işlev görmektedirler.

Sonuç olarak.

Ülkemizin sosyo-ekonomik ve siyasal yapısının kapitalist ilişkilere göre biçimlenmesi; toplumsal yaşamın bir çok alanını düzenleyen erkek-egemen ideolojisinin bir üst yapı kurumu olarak varlığını ağırlıklı olarak sürdürüyor olması; Kürt kadınlarını yalnızca emperyalist ve sömürgeci uygulamaların değil, sınıfsal ve cinsel baskılarında direkt hedefi haline getirmiştir.

Kürdistan'ın sömürge niteliği; kapitalist sömürünün egemen olduğu sınıflı bir toplum

oluşu; erkek egemen anlayışa uygun bir şekillenme göstermesi; Kürdistan'lı kadınların mücadelelerini ulusal, sınıfsal ve cinsel nitelikli üç saçıyağı üzerine oturtarak; taleplerini de buna uygun programlaşmalarını gerektirmektedir..

-Bütün bir ulus için olduğu gibi, onun somut bir parçası olan Kürt kadınları için mücadelede **ulusal yan baş çelişkiyi**;

-Bütün emekçiler için olduğu gibi, onun somut bir parçası olan emekçi Kürt kadını için mücadelede **sınıfsal yan temel çelişkiyi**;

-Erkek egemen ideolojisine karşı mücadele ise, kadınların **özgül çelişkisini** oluşturmaktadır..

Temel çelişki ile buna organik olarak bağlı olan **özgül çelişkinin** çözümü, **azami program** hedeflerimiz içindedir.

Ulusumuzun özgürlüğü ve ülkemizin bağımsızlığı ise, asgari program hedefi olarak bütün bir ulusun önünde **acil görev** olarak durmaktadır.. Kürt kadınlarının bu **acil göreve** uygun olarak, ulusal kurtuluş savaşımıza aktif katılımlarının sağlanması, **KUKM'nin** ivmesini büyük ölçüde yükseltecektir..

Kürt kadınları, **özgöl** görevleri ile ulusal demokratik görevlerini - bir bütünsellik içinde kavramak ve bütün çalışma alanlarında asgari program hedeflerimizin ilkelerini işletmelidirler.. Kürdistan'lı kadınlar ulusal görevlerinin yanı sıra, **cinsel** ve **sınıfsal** sömürü ve baskıya karşı görevleriyle ilgili de bilinçlendirilmeli erkek-egemen ideolojisine karşı bugünden etkili şekilde mücadele yürütmelidirler..

Ulusal mücadelenin ivmesi yükseldikçe, Kürt kadınları da kendilerine biçilen geleneksel fonksiyonları parçalamaktadırlar. Her ne kadar, başlangıçta kardeşinin, eşinin ya da babasının yanında olmak için mücadelede yer alıyorsa da, zamanla bunu aşarak mücadeleye katılmaya kendi iradesiyle karar vermektedir. Sömürgeciliğe karşı başkaldırı, kadınlarımızda her türlü haksızlığa karşı mücadele bilincini geliştirmektedir..

Burada bir parantez açalım.

Ülkemizin sömürge yapısı, bütün Kürt toplumun düşünce ve taleplerini yakından etkilemektedir. Sömürgeciler, ülkemizin tüm iç dinamiklerini tahrir ederek, toplumun hücrelerine nüfuz etmişlerdir. Bu nedenle, toplum-

sal yapı tamamen sömürge-sömürgeci ilişkilerine göre şekillenmiştir. Dil,din, hukuk, kültür gibi üst yapı kurumları da bu yapılanmadan aynı ölçüde nasiplerini almışlardır. Bu olgu, önemlidir ve ülkemizdeki sınıf ve katmanların program ve taleplerinin saptanmasında belirleyici bir niteliğe sahiptir. Kürdistan'ın askeri işgalden arındırılması ve sömürge boyunduruğuna son verilmesi bütün siyasal ve toplumsal çelişkilerin çözümünün zorunlu bir **önşartı** olarak ortaya çıkmaktadır.

Devam edelim. Bu durum; Kürt kadınlarının erkek-egemen ideolojisinden kaynaklanan **özgöl** sorunlarının çözümü için de bire bir geçerlidir. Bu bilinmelidir.. Ancak, bu gerçek Kürdistan'lı kadınların cinsel baskı ve sömürüye karşı mücadeleyi bir yana bırakmaları anlamına da gelmemektedir.. Tersine, mücadele bir bütün olarak kavranılmalıdır. Ulusal mücadelenin acil çözüm beklemesi ve bu nedenle ağırlıklı olarak öne çıkması; birçok çelişkinin çözümünün -kadın sorununun da- başlangıç ve kilit noktası olmasından ötürüdür.. Yoksa, erkek-egemen ideolojisine karşı hayatın her alanında mücadele edilmelidir. Çünkü, bu olgu, ulusal mücadelenin tabanını daraltan somut bir olgudur..

KUKM'NİN DKÖ SİYASETİ.

Anti-sömürgeci mücadelenin Demokratik Kitle örgütleri(DKÖ) siyasetinin kavranmasında demokrasi kavramının yerli yerine oturtulması merkezi öneme sahiptir.

Bu nedenle önce demokrasi kavramını kısaca açalım: Demokrasi sınıflar üstü bir kavram değildir. Her demokrasinin bir sınıf karakteri olduğu gibi ve eğer sınıf karakteri belirtilmeden genel olarak demokrasiden söz ediliyorsa biz bundan burjuva demokrasisini anlarız. Bundandır ki "bir liberalin demokrasiden söz etmesi doğaldır ama bir marksist 'hangi sınıf için demokrasi' sorusunu sormayı ihmal etmez" (Lenin)

Demokrasi kavramının gelişim süreci hakkında kısa bir hatırlatma.

Burjuva demokrasisi kapitalizmin rekabetçi döneminin ürünüdür ve feodalizme karşı

mücadelenin bir sonucudur. Feodal egemenliğe karşı serbest ticaretin ve serbest rekabetin kurulması için burjuvazinin toplum adına "özgürlük" ve "eşitliği" savunmasını ifade eder ve özünde emekçilerin serbestçe sömürülebileceği koşulları yaratma talebini içerir.

Diğer yanıyla demokrasi; devletin herhangi bir baskısına maruz kalmadan toplumun tüm yetişkinlerini kapsayan seçmenlerin eşit ağırlıklı oyları ile temsili bir hükümeti seçebildiği bir idare biçimidir. Yani halkın genel, eşit ve özgür oy hakkını içerir. Bunun ön koşullarını ise; toplanma, örgütlenme, düşünceli yazılı ve sözlü ifade etme vb. özgürlüğü oluşturur. Ekonomik planda da işçilerin emeklerini "özgürce satma hakkı" olarak tanımlanmaktadır. Yaşamak için çalışmak zorunda olan ve emeğini en ucuz şekilde

satmaktan başka seçeneği olmayanlara tanınmış olan bu "özgürlük" köleliğinin modern biçiminden başka bir şey değildir.

Serbest rekabetçi dönemden tekelleşmeye doğru yol alındıkça demokrasi de tedricen yok olmuştur. Çünkü muhteva olarak tekelleşme; burjuva demokrasisinin yadsınmasıdır. Tekellerin, tröstlerin, kartellerin egemenliği altında tekel dışı kesimlerin ekonomik ve siyasal olarak mülksüzleştirilmesi süreci yaşanır. Bu kapitalizmin doğal diyalektik gelişiminin bir sonucudur. Artık demokrasi yerini **siyasi gericiliğe** bırakmıştır. Siyasi gericiliğe karşı burjuva demokrasisinin üzerinde yükseldiği toplumsal temelini yani serbest rekabetçi kapitalizmin savunulması ise tamamen gerici bir taleptir. Toplumsal gelişmeyi geriye çağırarak bir nostaljidir.

Proleter demokrasisi için mücadele ise doğrudan doğruya bir devrim sorunudur ve proletaryanın siyasal iktidarı fethinde ifadesini bulur.

Emekçi sınıfların demokrasi mücadelesindeki yeri;

Proletarya ve diğer emekçi katmanlar siyasal iktidar mücadelesinin yanı sıra mevcut

toplumsal düzen içinde kitleleri siyasallaştırmak ve iktidar mücadelesi için daha elverişli koşullar oluşturmak amacıyla genel demokrasi içinde de olurlar. Bu yönde elde edilen haklar siyasal iktidar mücadelesinde birer mevzi niteliğindedirler. Nasıl ki burjuvazi feodalizmin politik egemenliği altında kendisine gelişme imkanı sağlamak için demokrasiyi savunduysa, emekçilerde kapitalizmin toplumsal koşulları altında örgütlenmek ve proleter demokrasisinin **Emekçi sınıfların demokrasi mücadelesindeki yeri;**

Proletarya ve diğer emekçi katmanlar siyasal iktidar mücadelesinin yanı sıra mevcut toplumsal düzen içinde kitleleri siyasallaştırmak ve iktidar mücadelesi için daha elverişli koşullar oluşturmak amacıyla genel demokrasi içinde de olurlar. Bu yönde elde edilen haklar siyasal iktidar mücadelesinde birer mevzi niteliğindedirler. Nasıl ki burjuvazi feodalizmin politik egemenliği altında kendisine gelişme imkanı sağlamak için demokrasiyi savunduysa, emekçilerde kapitalizmin toplumsal koşulları altında örgütlenmek ve proleter demokrasisinin çekirdeklerini güçlendirmek için burjuva

demokratik mücadelenin içinde olurlar. Bu mücadelenin başlıca araçları ise; sendikalar, kooperatifler, dernekler ve benzeri DKÖ'lerdir. Bu örgütlerin siyasal iktidarı fethetme gibi bir amaçları yoktur. Devrim için verilen mücadelenin yan araçlarıdır.

Emekçi sınıflar üç temel mücadele alanında örgütlü olarak var olmak durumundadırlar: Ekonomik-demokratik mücadele, ideolojik-teorik mücadele ve siyasal mücadele.. DKÖ'leri bu üç mücadele alanından ekonomik-demokratik mücadeleyi esas alırlar. Özgül yapılarına göre çeşitli ekonomik ya da demokratik talepleri programlaştırırlar ve bu yönde siyasal iktidar üzerinde baskı işlevi görürler.

DKÖ'leri ekonomik-demokratik mücadeleyi siyasal mücadelenin bir parçası olarak yürüttükleri ölçüde toplumsal düzenin köklü dönüşümü için verilen mücadeleye hizmet etmiş olurlar. Kendilerini salt mesleki özgül görevlerle sınırladıkları ölçüde ise mevcut toplumsal sistemin pekişmesine hizmet ederler.

Ekonomik demokratik haklar özü itibariyle reform niteliği taşırlar. Reformların temel

özelliği ise toplumsal yapıyı dönüştürmeden iyileştirmektir. Kazanılmış "hak"lar olarak ta değerlendirilen reformlar, bir çok durumda görüldüğü gibi toplumun radikal dönüşümünün engellenmesi ve toplumsal muhalefetin yasal sınırlar içine çekilerek evcilleştirilmesinin araçları olabilirler. Ki bugün birçok dernek, sendika, cemiyet gibi kitle örgütleri genel demokratik mücadelenin dışında, siyasal mücadeleden tamamen yalıtılmış, geri ve güdük ekonomik taleplerle kendilerini sınırlayarak düzenin bir parçası haline gelmişlerdir.

KUKM açısından demokrasi mücadelesinin anlamı:

Sömürgeci metropollerde verilmekte olan genel demokrasi mücadelesi ile Kürdistan için demokrasi mücadelesi sürekli birbirlerine karıştırılmaktadır. Kürdistan sorunu Sömürgeci devletin sınırları içinde düşünülen demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmakta ve ülke bağından kopuk burjuva "demokrasisi"nin insan hakları perspektifi içinde bir azınlık sorununa indirgenmektedir. Oysa sömürgeci metropollerdeki demokrasi mücadelesi ile Kürt Ulusu'nun demokrasi mücadelesinin ortak

yanı ancak ulusların eşit hakları ve özgürlükleri temelinde ele alınabilir. Bu da Kürt Ulusu'nun KKTE hakkında ifadesini bulan ulusal bağımsızlıktır. Sömürge-sömürgeci ilişkilerin ortadan kaldırılmasıdır.

Sömürgeci metropollerdeki emekçi yığınlar için DKÖ'leri burjuva demokratik mücadelenin temel araçları iken, Kürdistan için durum daha farklı bir nitelik göstermektedir. Ülkemiz için demokrasi ulusun özgürlüğü, ülkenin bağımsızlığına denk düşmektedir. Bunun sınıfsal özü ise burjuva demokrasisidir. Yani Kürdistan'ın burjuva anlamda demokratikleşmesi bile bir devrim sorunudur. İfadesini politik eşitlikte bulan demokrasi mücadelesi; bağımsız bir Kürdistan'da tüm sınıf ve katmanların katıldıkları genel, eşit, gizli ve tek dereceli oyla kendi yöneticilerini belirlemeleri ve ülkenin demokratik inşasına tüm toplumun katılımının sağlanması anlamına gelmektedir.

Bundandirki sömürgeci metropollerde DKÖ'leri burjuva demokratik mücadelenin temel araçları niteliği taşıırken, Kürdistan'da burjuva demokratik mücadelenin de yan örgütleri niteliğindedirler.

Bu bağlamda Kürdistan açısından herhangi

bir derneğin ya da sendikanın demokratik bir muhtevaya sahip olabilmesi için sömürgeciliği reddetmesi gerekir. İşgal, asimilasyon ve jenosid ile sömürgeleştirilmiş bir ulus için asgari demokratik tavır, sömürgeciliğe karşı olmak ve kendi kaderini belirleme hakkını savunmaktır. Türkiye'de de kitle örgütlerinin demokratik bir muhtevaya sahip olabilmelerinin asgari koşulu kendi devletlerinin Kürdistan'daki sömürgeci uygulamalarına karşı çıkmaktır. Sömürge-sömürgeci ilişkilerinin yaşandığı bütün ülkelerde demokrat olmanın asgari budur. Bu nedenle, biz ısrarla Türkiye'de demokratikleşmenin şah damarlarının Kürdistan'dan geçtiğini ve Kürdistan sömürge olarak kaldığı sürece Türkiye'de birakalım sosyalizmi burjuva anlamda demokrasinin bile gelmesinin mümkün olmayacağını söylüyoruz.

DKÖ'lerin sömürgeciliğe, emperyalizme, faşizme karşı olmaları bu ilkelerle hareket etmeleri bu örgütlerin devrimci mücadelenin temel örgütleri oldukları anlamına gelmez. Yine aynı şekilde kitle örgütlerinin demokratik muhtevaları gereği anti-sömürgeci olmaları, sömürge boyunduruğuna karşı

verilen mücadelenin siyasal öncüsü oldukları anlamına da gelmez. Bu ilkeler DKÖ'nin niteliklerini ve bu örgütlerin faaliyet yürüttüğü alanlarda özgül görevlerini bu anlayışla yürüttükleri ve kitleye bu muhtevayı taşıdıkları anlamına gelir.

KUKM açısından DKÖ'lerinin temel yapısını yasallık değil meşruluk oluşturmalıdır. Salt tüzel kişilik kazanmak ve mevcut yasalar nezdinde kabul görmek üzere hareket eden bir kitle örgütünün demokratik bir muhteva kazanması mümkün değildir. KUKM'nin hiç bir talebi mevcut hukuk sistemi içine yerleştirilemez. DKÖ'leri alanındaki mücadele yöntemleri mevcut hukuk sistemi içine yerleştirilemez. DKÖ'leri alanındaki temel mücadele yöntemimiz; meşruiyet temelinde yürütülecek anti-sömürgeci mücadelenin fiili olarak kabul ettirilmesi olmalıdır.

Metropollerde işçi sendikalarına yönelik faaliyetlerimizde ayrı Kürt sendikaları oluşturmak yerine mevcut sendikalar içinde anti-sömürgeci Kürt işçi grupları oluşturarak çalışılmalı, bu sendikalara ilkelerimizi benimseterek KUKM'nin yandaşı haline getirmek amaçlanmalıdır. Bu sendikalar içindeki anti-sömürgeci gruplarımız faaliyetlerini

Kürdistan Proletaryasının sendikal mücadele programına bağlı olarak yürütmeli ve metropollerde işçi sınıfının üretimden gelen gücünü sömürgeci uygulamalara karşı hareket ettirmeye çalışmalıdır.

Sömürgeci metropollerde DKÖ'leri siyasetimizin bu perspektifleriyle yürütülmeli, siyasal görevlerimizin ilkeleri doğrultusunda hareket edilmelidir. Emperyalist metropollerdeki DKÖ siyasetimizde yukarıda belirlemiş olduğumuz DKÖ perspektifimiz içinde ele alınmalı ve buralardaki faaliyetlerimiz KUKM'nin program hedefleriyle uyumlu ve onun bir parçası olarak yürütülmelidir.

Sömürgeci metropollerde olduğu gibi, emperyalist metropollerde de DKÖ'leri mülteciğin getirdiği ağır sorunlarla karşı karşıya bulunan Kürt nüfusun mesleki (ekonomik) ve ulusal-kültürel (demokratik) taleplerini ve sorunlarını programlaştırmak; genel ve özgül ilkelerimiz doğrultusunda hareket ettirmek durumundadırlar..

Ancak bu alanların konumu ve özgül nitelikleri somut görevlerimizde ve çalışma yöntemlerinde bir takım farklılıklar meydana getirmektedir.

Emperyalist metropollerde Kürt nüfusunun, KUKM'nin program hedefleri doğrultusunda bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesinin yanı sıra, diplomatik görevlerimiz ağırlıklı biçimde öne çıkmaktadır.. Özellikle, KUKM'nin uluslararası düzeyde "terörist" olarak mahkum edilerek tecrit olmayla karşı karşıya bulunduğu bu süreçte, mücadelenin haklı ve meşru temellerinin Avrupa ve dünya kamuoyuna anlatılmasında; uluslararası kuruluşlara yönelik emperyalistlerin ve sömürgecilerin dezinformasyonlarının etkisinin kırılmasında bu kurum ve kuruluşların yardım ve desteklerinin sağlanmasında DKÖ'lerine önemli görevler düşmektedir. Denilebilir ki, DKÖ'leri emperyalist metropollerde mücadeleminin diplomatik ayaklarının oturtulmasında başlıca araçlardan biridir..

DKÖ'lerini genel ve özgül ilkelere kavuşturmak:

DKÖ genel ve özgül demokrasi mücadelesi anlayışımıza bağımlı, açık mücadele alanlarıdır. Gerek sınıf mücadelelerinde, gerekse ulusal demokratik devrim mücadelesinin askeri-siyasal zorun yanında en önemli ve belirleyici olan diğer bir yan da kitlelerin zorudur. Yani "devrim kitlelerin

eseridir" öz deyişini baş bir slogan olmaksızın çıkararak yerli yerine oturtmanın zorunluluğu esas anlamıyla budur. Bu anlamda, devrim mücadelesinde DKÖ'nin yani demokratik baskı gruplarının ne derece önemli olduğu açıktır. Ancak bu demokratik baskı grupları yukarıda belirttiğimiz gibi genel stratejik hedeflere yönelemezse burjuva demokrasisi sorunları içerisinde boşalmaya mahkumdur.

DKÖ'ni mutlaka ilkelere kavuşturmalıyız. Örgütün kuruluş amacı ve çalışma alanına göre bu ilkeler değişkenlik gösterebilir. Genel ilkeler Türkiye ve Kürdistan'da ulusal ve toplumsal mücadele karşısındaki siyasal görevlerimizi; özgül ilkeler ise ekonomik-demokratik ve mesleki görevleri kapsamalıdır. Özgül ilkeler genel ilkelere bağımlı ve ona hizmet edecek bir anlayışla yürütülmelidir.

a- Genel ilkeler; anti-sömürgeci, anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-feodal ilkeleri kapsamalıdır. Anti-sömürgeci ilke asgari koşul olarak mutlaka benimsetilmeye çalışılmalıdır. Bu ilkenin somut pratikte uygulanışına göre anti-işgalcilik, anti-asimilasyon, anti-jenosid

ilkeler de pratik işleyişte hayata geçi-
rilmelidir.

b- Özgül ilkeler örgütün çalışma alanı ve kuruluş amacına göre değişiklikler gösterebilir. Derneklerde, sendikalarda, kooperatiflerde, odalar ve cemiyetlerde farklılıklar gösteren bu ilkeler, her derneğin ya da sendikanın niteliklerine göre de farklılıklar gösterebilir. Örneğin, işçi sendikalarıyla öğretmen sendikalarının özgün görevlerine göre bu ilkeler değişebilir. Ayrıca, DKÖ'lerin genel olarak benimsedikleri bir ilke, bir kitle örgütünün özgül ilkesi olabilir. Örneğin; Kürt öğrenciler ile Kürt öğretmenlerin öğrenci dernekleriyle öğretmen sendikaları asimilasyona karşı ana dille eğitimi savunmaları, mesleki nitelikli özgül ilkelerdir.

Sonuç olarak;

Gerek Kürdistan'da gerekse Sömürgeci metropollerde DKÖ çalışmalarının bu genel ilkeler ışığında programsal düzeylere ulaştırılması zorunludur. Bu programsal düzey üç temel gruba ayrılmalıdır.

Birincisi; Kürdistan'da DKÖ'nin programsal

170

düzei; bu örgütlenmeler KUKM'nin direkt kitle potansiyellerini oluşturmaktadır. Bu nedenle sömürgeci uygulamaların direkt hedefidirler. Mevzilenmeleri KUKM'nin genel stratejik hedeflerine göre olmak zorundadır. Çünkü; özgün mesleki taleplerinin bile gerçekleşmesi, sömürgeci uygulamaların ortadan kaldırılmasını gerektirir. Hele günümüz koşullarında bu daha da zorunlu hale gelmiştir. Bu nedenle Kürdistan'daki yoksul köylülük, Üniversite ve gençlik örgütleri, sendikalar, üretim kooperatifleri, belediyeler vb.. örgütlenmelerin demokratik muhtevaya ulaşabilmeleri, ancak böyle bir mevzilendirmeye mümkündür..

İkincisi; Kürdistan'dan gerek ekonomik ve gerekse surgun ve insansızlaştırma politikaları sonucu sömürgeci metropollere akin son derece büyük rakamlara ulaşmıştır. Hemen hemen büyük metropol merkezlerin nüfusunun yarısı hatta bazı merkezlerde yarısından fazlasını Kürt nüfus oluşturmaktadır. Bu Kürt nüfusun kendi ülke bağlarından koparılması KUKM'nin siyasi örgütlenmelerinin temel sorunlarından birisidir. Kürdistan'ın insansızlaştırılması ve sömürgecilerin "kaynaşmış bir toplum" yaratma hedefleri

Bu nedenle, metropollerde mesleki örgütlenmeler içerisinde KUKM'nin programatik hedefleriyle uyumlu anti-sömürgeci gruplar oluşturarak örgütlenmelidir..

Üçüncü ise; sömürgeci metropollerdeki egemen ulus emekçileri, öğrencileri ya da aydınlarının oluşturduğu -mesleki- gerek çizgi gerekse genel anlamdaki (İHD, işçi sendikaları, memur örgütleri vb.) kitle ya da DKÖ'dir. Bu örgütlerin özgül ekonomik-de-

|| ● ● ●

mokratik mücadele ilkeleri ile birlikte; ulusların eşit haklar ve özgürlükler temelinde örgütlenmeleri olan KUKKTE hakkı -ulusal bağımsızlık- ve sömürge-sömürgeci ilişkilerinden kaynaklanan bütün uygulamalara karşı olmaları demokratik yanlarının korunmasında temel bir ilke olarak alınmalıdır. KUKM'nin metropol örgütlenmelerine yaklaşımı bu ilkenin kavratılması ve aktif, meşru mücadele olanaklarının sağlanmasıdır.

DÜZELTME:

82. sahife, 3. paragraftaki, "...TC'ye pazarlama düşündeki gurûhların PKK'yi sağ kuşatması ve tasallutu altında bulunması," cümlesi, "...TC'ye pazarlama düşündeki gurûhların sağ kuşatma ve tasallut altında bulundurması" şeklinde olacaktır.

JÎ KOMÎTA NAWENDA PARTIYA DEMOKRATA KURDISTANA ÎRAN RE

Bi bêbextî qetilkirina Sekreterê Giştî yê Partiya we Dr.Sadik (Saît) Şerefkendî, endamê Komîta we û berpirsiyarê Dervayê Welat Fettah Abdullî, Berpirsiyarê Elmanyê Humayûn Ardalan û hevalbendê we Nûrî Dehkurdî li Berlînê bêbextî ya kolonyalîstan netewame car kî din jî dît û me gelek xemgîn kir.

Îro kolonyalîstan bi alîkarî û programa emperyalîstan, li dij yekûna Netewa Kurd rûxîn û ji her ênîyê ve êrîş qewimin. Seferberîya leşkerî, îdeolojî, dîplomasi, siyasî ji kir piştgir; tirsandin û rûxîna gel, tunekirina dinamikên pêşmergan, hêzên niştîmanî rizgarxwaz û pêşengehên siyasiya netewa Kurd kirîye armanc...

Şehîtkirina pêşengên partiya we jî, nav vî planên tunekirina siyasî ye.

Li ber ev seferberîya kolonyalîstan, hêzên ku nav TRNK da ne pêwîste
komplo û dijminatîyên li têkoşîna me bibînin û wan bê teqet bihêlin,
yekîtî û alîkarîyâ pêşve bibin...

Embawerin ku partiya we wî cîyê dijwar ya vala rojek pêşde tijike û
li gor armanc û doza xwe pêşve biçê.

Em xwe şîrkê. êşa partiya we dikin û rica ji we dikin ku hûn serxweşî
xwestina me bigehjînin endamên partiya xwe û malbata şehîdan.

Bi xwestekên serketin û hevalbendiyê.

PARTIYA RIZGARIYA KURDISTAN

PRK/Rizgarî

Sekreterê Gişkî

*partîya
rizgarîya
kurdistan*

**1. konferans
tutanak ve belgeler**

no 1-2 çıktı

- *KUKM'NİN GÜNDEMİ: ULUSAL BİRLİKTİR.
- *YEKİTİYA DİJRABERİ-KOLONVALİZME SERTO-
YI VE.
- *DİROKA PÉVAJOKA RİZGARİ.
- *PARTİYA RİZGARİYA KURDİSTAN 5 YAŞINDA.
- *TÉZÉN SOREŞA KURDİSTAN.
- *YOLDAŞÇA GÜVEN İLİŞKİLERİNİN SOSYA-
LİST ve YURTSEVER ANLAMLARI.
- *ZÜ BEYANKİRİNA SERBİLİNDİYA EMPERYA-
LİZMÉ.
- *DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ ve KADIN
ÖRGÜTLENMESİNİN PROGRAMATİK HEDEFLERİ.
- *NE DERBASTİYA BORANA TEVGERA SOSYALİST.

